N. Baktavatsalu Chetty,
MERCHANT
... MADRAS-1.

23

ஸ்ரீரஸ்து
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மதராஸ் ஸத்கிரந்தப்ரகாசன ஸபையின் வெளியீடு

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த
சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம் ஆகிய

கத்யத்ரயம்

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி
எழுதிய
கத்யபாவ ப்ரகாசிகையென்னுமுரையுடன் கூடியது

சென்னை ரத்தினம் (கிளை) அச்சகத்தில் அச்சிட்டு
வெளியிடப்பட்டது

மூன்றாவது பதிப்பு

கிடைக்குமிடம்:

1. க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்
2. ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபை,
213, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை-1

இதன் விலை ரூ. 2—0—0

பராபவஸு திருவாடிப்பூரம்
1966

ஸ்ரீரஸ்து

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மதராஸ் ஸத்கிரந்தப்ரகாசன ஸபையின் வெளியீடு

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

சரணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம் ஆகிய

கத்யத்ரயம்

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

எழுதிய

கத்யபாவ ப்ரகாசிகையென்னுமுரையுடன்

கூடியது

சென்னை ரத்தினம் (கிளை) அச்சகத்தில் அச்சிட்டு
வெளியிடப்பட்டது

மூன்றாவது பதிப்பு

கிடைக்குமிடம் :

1. க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்
2. ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபை,
213, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை-1

இதன் விலை ரூ. 2—0—0

பராபவ௵ திருவாடிப்பூரம்

1966

N. Baktavatsalu Chetty,
MERCHANT
11, AUDIAPPA NAICK STREET,
MADRAS-1.

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतं

॥ शरणागतिगद्यम् ॥

—: * :—

यो नित्यमच्युतपदाम्बुजयुग्मरुक्मव्यामोहतस्तदितराणि तृणाय मेने ।
अस्मद्गुरोर्भगवतोऽस्य दयैकसिन्धोः रामानुजस्य चरणौ शरणं प्रपद्ये ॥

वन्दे वेदान्तकर्पूरचामीकरकरण्डकम् । रामानुजार्यमार्याणां चूडामणिमहर्निशम् ॥

भगवन्नारायणाभिमतानुरूपस्वरूपरूपगुणविभवैश्वर्यशीलाद्यनवधिकातिशयासङ्ख्येयकल्याणगुणगणाम्, पद्मवनालयाम्, भगवतीम्, श्रियम्, देवीम्, नित्यानपायिनीम्, निरवद्याम्, देवदेवदिव्यमहिषीम्, अखिलजगन्मातरम्, अस्मन्मातरम्, अशरण्यशरण्याम्, अनन्यशरणश्शरणमहं प्रपद्ये ॥ १ ॥

पारमार्थिकभगवच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिकृतपरिपूर्णानवरतनित्यविशदतमानन्यप्रयोजनानवधिकातिशयप्रियभगवदनुभवजनितानवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकैङ्कर्यप्राप्त्यपेक्षया पारमार्थिकी भगवच्चरणारविन्दशरणागतिर्यथावस्थिता अविरताऽस्तु मे ॥ २ ॥

अस्तु ते ॥ ३ ॥ तथैव सर्वं संपत्स्यते ॥ ४ ॥

अखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानस्वेतरसमस्तवस्तुविलक्षणानन्तज्ञानानन्दैकस्वरूप ! स्वाभिमतानुरूपैकरूपाचिन्त्यदिव्याद्भुतनित्य निरवद्यनिरतिशयौज्ज्वल्य सौन्दर्यसौगन्ध्य सौकुमार्यलावण्य यौवनाद्यनन्त गुणनिधिदिव्यरूप ! स्वाभाविकानवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजस्सौशील्यवात्सल्यमार्दवार्जवसौहार्दसाम्यकारुण्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यचातुर्यस्थैर्यधैर्यशौर्यपराक्रमसत्यकामसत्यसङ्कल्पकृतित्वकृतज्ञताद्यसंख्येयकल्याणगुणगणौघमहार्णव स्वोचितविविधविचित्रानन्ताश्चर्यनित्यनिरवद्यनिरतिशयसुगन्धनिरतिशयसुखस्पर्शनिरतिशयौज्ज्वल्यकिरीटमकुटचूडावतंसमकरकुण्डलग्रैवेयकहारकेयूरकटकश्रीवत्सकौस्तुभमुक्तादामोदरबन्धनपीताम्बरकाञ्चीगुणनूपुराद्यपरिमितदिव्यभूषण ! स्वानुरूपाचिन्त्यशक्तिशङ्खचक्रगदा[ऽसि]शार्ङ्गाद्यसंख्येयनित्यनिरवद्यनिरतिशयकल्याणदिव्यायुध ! स्वाभिमतनित्यनिरवद्यानुरूपस्वरूपगुणविभवैश्वर्यशीलाद्यनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुणगणश्रीवल्लभ ! एवंभूतभूमिनीलानायक ! स्वच्छन्दानुवर्तिस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदाशेषशेषतैकरतिरूपनित्यनिरवद्यनिरतिशयज्ञानक्रियैश्वर्याद्यनन्तगुणगणशेषशेषाशनगरुडप्रमुखनानाविधानन्तपरिजनपरिचारिकापरिचरितचरणयुगल ! परमयोगिवाङ्मनसापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावस्वाभिमतविविधविचित्रानन्तभोग्यभोगोपकरणभोगस्थानसमृद्धानन्ताश्चर्यानन्तमहाविभवानन्तपरिमाणनित्यनिरतिशयवैकुण्ठनाथ ! स्वसङ्कल्पानुविधायिस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिस्वशेषतैकस्वभावप्रकृतिपुरुषकालात्मकविविधविचित्रानन्तभोग्यभोक्तृवर्गभोगोपकरणभोगस्थानरूपनिखिलजगदुदयविभवलयलील ! सत्यकाम ! सत्यसङ्कल्प ! परब्रह्मभूत ! पुरुषोत्तम ! महाविभूते ! श्रीमन् ! नारायण ! श्रीवैकुण्ठनाथ ! अपारकारुण्यसौशील्यवात्सल्यौदार्यैश्वर्यसौन्दर्यमहोदधे ! अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्य ! प्रणतार्तिहर ! आश्रितवात्सल्यैकजलधे ! अनवरतविदितनिखिलभूतजात-

याथात्म्य ! अशेषचराचरभूतनिखिलनियमननिरत, अशेषचिदचिद्वस्तुशेषिभूत ! निखिलजगदाधार ! अखिलजगत्स्वामिन् ! अस्मत्स्वामिन् ! सत्यकाम ! सत्यसङ्कल्प, सकलेतरविलक्षण, अर्थिकल्पक ! आपत्सख ! श्रीमन् ! नारायण ! अशरण्यशरण्य ! अनन्यशरणस्त्वत्पादारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये ॥ ५ ॥

[अत्र द्वयम् ॥]

पितरं मातरं दारान् पुत्रान् बन्धून् सखीन् गुरून् । रत्नानि धनधान्यानि क्षेत्राणि च गृहाणि च ॥ ६ ॥

सर्वधर्मांश्च संत्यज्य सर्वकामांश्च साक्षरान् लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽव्रजं विभो ! ॥ ७ ॥

त्वमेव माता च पिता त्वमेव त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेव । त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव त्वमेव सर्वं मम देवदेव ॥

पितासि लोकस्य चराचरस्य त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान् ।

न त्वत्समोऽस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभाव ॥ ९ ॥

तस्मात्प्रणम्य प्रणिधाय कायं प्रसादये त्वामहमीशमीड्यम् । पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम् ॥

मनोवाक्कायैरनादिकाल प्रवृत्तानन्ताकृत्यकरणकृत्याकरणभगवदपचारभागवतापचारासह्यापचाररूप नानाविधानन्तापचारान् आरब्धकार्यान् अनारब्धकार्यान् कृतान् क्रियमाणान् करिष्यमाणांश्च सर्वानशेषतः क्षमस्व ॥ १२ ॥

अनादिकालप्रवृत्तं विपरीतज्ञानम् आत्मविषयं कृत्स्नजगद्विषयं च विपरीतवृत्तं चाशेषविषयमद्यापि वर्तमानं वर्तिष्यमाणं च सर्वं क्षमस्व ॥ १२ ॥

मदीयानादिकर्मप्रवाहप्रवृत्ताम् भगवत्स्वरूपतिरोधानकरीम् विपरीतज्ञानजननीम् स्वविषयायाश्च भोग्यबुद्धेर्जननीम् देहेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन सूक्ष्मरूपेण चावस्थिताम् दैवीम् गुणमयीम् मायाम् : दासभूतं 'शरणागतोऽस्मि; तवास्मि दास' इति वक्तारं मां तारय ॥ १३ ॥

* तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते । प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः ॥

उदारास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् । आस्थितस्स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते । वासुदेवस्सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥
इति श्लोकत्रयोदितज्ञानिनं मां कुरुष्व ॥ १४ ॥

*पुरुषस्स परः पार्थ ! भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया, * भक्त्या त्वनन्यया शक्यः, * मद्भक्तिं लभते पराम् * इति स्थानत्रयोदितपरभक्तियुक्तं मां कुरुष्व ॥ १५ ॥

परभक्तिपरज्ञानपरमभक्त्येकस्वभावं मां कुरुष्व ॥ १६ ॥

परभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिकृत परिपूर्णानवरतनित्यविशदतमानन्यप्रयोजनानवधिकातिशयप्रिय भगवदनुभवोऽहं तथाविधभगवदनुभवजनितानवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकिङ्करो भवानि ॥

एवंभूतमत्कैङ्कर्यप्राप्त्युपायतया ऽवक्लृप्तसमस्तवस्तुविहीनोऽपि, अनन्ततद्विरोधिपापाक्रान्तोऽपि, अनन्तमदपचारयुक्तोऽपि, अनन्तमदीयापचारयुक्तोऽपि, अनन्तासह्यापचारयुक्तोऽपि, एतत्कार्यकारणभूतानादिविपरीता-

हङ्कारविमूढात्मस्वभावोऽपि, एतदुभयकार्यकारणभूतानादिविपरीतवासनासंबद्धोऽपि, एतदनुगुणप्रकृतिविशेष-संबद्धोऽपि एतन्मूलाध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकसुखदुःखतद्धेतुतदितरोपेक्षणीयविषयानुभवज्ञानसङ्कोचरूपमच्चरणार-विन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिविघ्नप्रतिहतोऽपि येन केनापि प्रकारेण द्वयवक्ता त्वं केवलं मदीययैव दयया निःशेषविनष्टसहेतुकमच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिविघ्नः, मत्प्रसाद-लब्धमच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिः, मत्प्रसादादेव साक्षात्कृतयथावस्थितमत्स्वरूप-रूपगुणविभूतिलीलोपकरणविस्तारः, अपरोक्षसिद्धमन्नियाम्यतामद्दास्यैकस्वभावात्मस्वरूपः, मदेकानुभवः, मद्दास्यैक-प्रियः, परिपूर्णानवरतनित्यविशदतमानन्यप्रयोजनानवधिकातिशयप्रियमदनुभवस्त्वं तथाविधमदनुभवजनितानवधिकाति-शयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकिङ्करो भव ॥ १८ ॥

एवंभूतोऽसि ॥ १९ ॥

आध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकदुःखविघ्नगन्धरहितस्त्वं द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता यावच्छरीर-पातमत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्व ॥ २० ॥

शरीरपातसमये तु केवलं मदीययैव दयया अतिप्रबुद्धः, मामेवावलोकयन्नप्रच्युतपूर्वसंस्कारमनोरथः; जीर्णमिव वस्त्रं सुखेनेमां प्रकृतिं स्थूलसूक्ष्मरूपां विसृज्य, तदानीमेव मत्प्रसादलब्धमच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिक-परभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिकृतपरिपूर्णानवरतनित्यविशदतमानन्यप्रयोजनानवधिकातिशयप्रियमदनुभवस्त्वं तथाविधमदनु-भवजनितानवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकिङ्करो भविष्यसि ॥ २१ ॥

मा ते भूदत्र संशयः ॥ २२ ॥

* अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन, * रामो द्विर्नाभिभाषते, * सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते। अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम ॥ * सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज। अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥ इति मयैव ह्युक्तम् ॥ २३ ॥

अतस्त्वं तव तत्त्वतो मज्ज्ञानदर्शनप्राप्तिषु निस्संशयस्सुखमास्व ॥ २४ ॥

अन्त्यकाले स्मृतिर्या तु तव कैङ्कर्यकारिता। तामेनां भगवन्नद्य क्रियमाणां कुरुष्व मे ॥

॥ इति शरणागतिगद्यं समाप्तम् ॥

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतं

॥ श्रीरङ्गगद्यम् ॥

चिदचित्परतत्त्वानां तत्त्वयाथार्थ्यवेदिने। रामानुजाय मुनये नमो मम गरीयसे ॥

स्वाधीनत्रिविधचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदं क्लेशकर्माद्यशेषदोषासंस्पृष्टं स्वाभाविकानवधिकातिशय-ज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजस्सौशील्यवात्सल्यमार्दवार्जवसौहार्दसाम्यकारुण्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यचातुर्यस्थैर्यधैर्यशौर्यपरा -

कमसत्यकामसत्यसङ्कल्पकृतित्वकृतज्ञताद्यसंख्येयकल्याणगुणगणौघमहार्णवं परब्रह्मभूतं पुरुषोत्तमं श्रीरङ्गशायिनम् अस्मत्स्वामिनं प्रबुद्धनित्यनियाम्यनित्यदास्यैकरसात्मस्वभावोऽहं तदेकानुभवः तदेकप्रियः परिपूर्णं भगवन्तं विशदतमानुभवेन निरन्तरमनुभूय तदनुभवजनितानवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकिङ्करो भवानि ॥ १ ॥

स्वात्मनित्यनियाम्यनित्यदास्यैकरसात्मस्वभावानुसन्धानपूर्वक भगवदनवधिकातिशय स्वाम्याद्यखिलगुणगणानुभवजनितानवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकैङ्कर्यप्राप्त्युपायभूतभक्तितदुपायसम्यग्ज्ञानतदुपायसमीचीनक्रियातदनुगुणसात्त्विकतास्तिक्यादिसमस्तात्मगुणविहीनः दुरुत्तरानन्ततद्विपर्ययज्ञानक्रियानुगुणानादिपापवासनामहार्णवान्तर्निमग्नः तिलतैलवद्दारुवह्निवद्दुर्विवेचत्रिगुणक्षणक्षरणस्वभावाचेतनप्रकृतिव्याप्तिरूपदुरत्ययभगवन्मायातिरोहितस्वप्रकाशः अनाद्यविद्यासञ्चितानन्ताशक्यविस्रंसनकर्मपाशप्रग्रथितः अनागतानन्तकालसमीक्षयाऽप्यदृष्टसन्तारोपायः, निखिलजन्तुजातशरण्य ! श्रीमन् ! नारायण ! तव चरणारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये ।

एवमवस्थितस्याप्यर्थित्वमात्रेण परमकारुणिको भगवान् स्वानुभवप्रीत्योपनीतैकान्तिकात्यन्तिकनित्यकैङ्कर्यैकरतिरूपनित्यदास्यं दास्यतीति विश्वासपूर्वकं भगवन्तं नित्यकिङ्करतां प्रार्थये ॥ ३ ॥

तवानुभूतिसंभूतप्रीतिकारितदासताम् । देहि मे कृपया नाथ ! न जाने गतिमन्यथा ॥ ४ ॥

सर्वावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिस्तव । भवेयं पुण्डरीकाक्ष ! त्वमेवैवं कुरुष्व माम् ॥ ५ ॥

एवंभूततत्त्वयाथात्म्यावबोधतदिच्छारहितस्यापि एतदुच्चारणमात्रावलम्बनेन उच्यमानार्थपरमार्थनिष्ठं मे मनस्त्वमेवाद्यैव कारय ॥ ६ ॥

अपारकरुणाम्बुधे ! अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्य ! प्रणतार्तिहर ! आश्रितवात्सल्यैकमहोदधे ! अनवरतविदितनिखिलभूतजातयाथात्म्य ! सत्यकाम ! सत्यसङ्कल्प ! आपत्सख ! काकुत्स्थ ! श्रीमन् ! नारायण ! पुरुषोत्तम ! श्रीरङ्गनाथ ! मम नाथ ! नमोऽस्तु ते ॥ ७ ॥

॥ इति श्रीरङ्गगद्यं समाप्तम् ॥

श्रीभगवद्रामानुजमुनिभिरनुगृहीतं

॥ श्रीवैकुंठगद्यम् ॥

यामुनार्यसुधाम्भोधिमवगाह्य यथामति । आदाय भक्तियोगाख्यं रत्नं संदर्शयाम्यहम् ॥ १ ॥

स्वाधीनत्रिविधचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदम् , क्लेशकर्माद्यशेषदोषासंस्पृष्टम् , स्वाभाविकानवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजःप्रभृत्यसंख्येयकल्याणगुणगणौघमहार्णवम् , परमपुरुषम् , भगवन्तम् , नारायणम् ,

स्वामित्त्वेन सुहृत्त्वेन गुरुत्वेन च परिगृह्य, ऐकान्तिकात्यन्तिकतत्पादाम्बुजद्वयपरिचर्यैकमनोरथः, तत्प्राप्तये च तत्पादाम्बुजद्वयप्रपत्तेरन्यन्न मे कल्पकोटिसहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः, तस्यैव भगवतो नारायणस्य, अखिलसत्त्वदयैकसागरस्य, अनालोचितगुणागुणाखण्डजनानुकूलामर्यादशीलवतः, स्वाभाविकानवधिकातिशयगुणवत्तया देवतिर्यङ्मनुष्याद्यखिलजनहृदयानन्दनस्य, आश्रितवात्सल्यैकजलधेः, भक्तजनसंश्लेषैकभोगस्य, नित्यज्ञानक्रियैश्वर्यादिभोगसामग्रीसमृद्धस्य, महाविभूतेः, श्रीमतश्चरणारविन्दयुगलम् अनन्यात्मसञ्जीवनेन तद्गतसर्वभावेन शरणमनुव्रजेत् ॥ २ ॥

ततश्च प्रत्यहम् आत्मोज्जीवनाय एवमनुस्मरेत् ॥ ३ ॥

चतुर्दशभुवनात्मकमण्डं दशगुणितोत्तरं चावरणसप्तकं समस्तं कार्यकारणजातमतीत्य वर्तमाने परमव्योमशब्दाभिधेये ब्रह्मादीनां वाङ्मनसागोचरे श्रीमति वैकुण्ठे दिव्यलोके सनकविधिशिवादिभिरप्यचिन्त्यस्वभावैश्वर्यैर्नित्यसिद्धैरनन्तैर्भगवदानुकूल्यैकभोगैः दिव्यपुरुषैर्महात्मभिरापूरिते तेषामपीयत्परिमाणम् इयदैश्वर्यम् ईदृशस्वभावम् इति परिच्छेत्तुमयोग्ये दिव्यावरणशतसहस्रावृते दिव्यकल्पकतरूपशोभिते दिव्योद्यानशतसहस्रकोटिभिरावृते अतिप्रमाणे दिव्यायतने कस्मिंश्चिद्विचित्रदिव्यरत्नमये दिव्यास्थानमण्टपे दिव्यरत्नस्तम्भशतसहस्रकोटिभिरुपशोभिते दिव्यनानारत्नकृतस्थलविचित्रिते दिव्यालङ्कारालंकृते परितः पतितैः पतमानैः पादपस्थैश्च नानागन्धवर्णैर्दिव्यपुष्पैश्शोभमानैर्दिव्यपुष्पोपवनैरुपशोभिते सङ्कीर्णपारिजातादिकल्पद्रुमोपशोभितैरसङ्कीर्णैश्च कैश्चिदन्तस्स्थपुष्परत्नादिनिर्मितदिव्यलीलामण्टपशतसहस्रोपशोभितैस्सर्वदा अनुभूयमानैरपि अपूर्ववदाश्चर्यमावहद्भिः क्रीडाशैलशतसहस्रैरलंकृतैः कैश्चिन्नारायणदिव्यलीलाऽसाधारणैः कैश्चित्पद्मवनालयादिव्यलीलाऽसाधारणैस्साधारणैश्च कैश्चिच्छुकशारिकामयूरकोकिलादिभिः कोमलकूजितैराकुलैर्दिव्योद्यानशतसहस्रैरावृते मणिमुक्ताप्रवालकृतसोपानैर्दिव्यामलामृतरसोदकैर्दिव्याण्डजवरैरतिरमणीयदर्शनैरतिमनोहरमधुरस्वरैराकुलैः अन्तःस्थमुक्तामयदिव्यक्रीडास्थानोपशोभितैर्दिव्यसौगन्धिकवापीशतसहस्रैर्दिव्यराजहंसावलीविराजितैरावृते निरस्तातिशयानन्दैकरसतया चानन्त्याच्च प्रविष्टानुन्मादयद्भिः क्रीडोद्देशैर्विराजिते तत्र तत्र कृतदिव्यपुष्पपर्यङ्कोपशोभिते नानापुष्पासवास्वादमत्तभृङ्गावलीभिरुद्गीयमानदिव्यगान्धर्वेणापूरिते चन्दनागरुकर्पूरदिव्यपुष्पावगाहिमन्दानिलासेव्यमाने मध्ये पुष्पसञ्चयविचित्रिते महति दिव्ययोगपर्यङ्के अनन्तभोगिनि श्रीमद्वैकुण्ठैश्वर्यादिदिव्यलोकम् आत्मकान्त्या विश्वमाप्याययन्त्या शेषशेषाशनादिसर्वपरिजनं भगवतस्तत्तदवस्थोचितपरिचर्यायामाज्ञापयन्त्या शीलरूपगुणविलासादिभिरात्मानुरूपया श्रिया सहासीनम्, प्रत्यग्रोन्मीलितसरसिजसदृशनयनयुगलम्, स्वच्छनीलजीमूतसङ्काशम्, अत्युज्ज्वलपीतवाससम्, स्वया प्रभया अतिनिर्मलया अतिशीतलया स्वच्छया माणिक्याभया कृत्स्नं जगद्भासयन्तम्, अचिन्त्यदिव्याद्भुतनित्ययौवनस्वभावलावण्यमयामृतसागरम्, अतिसौकुमार्यादीषत्प्रस्विन्नवदालक्ष्यमाणललाटफलकदिव्यालकावलीविराजितम्, प्रबुद्धमुग्धाम्बुजचारुलोचनम्, सविभ्रमभ्रूलतम्, उज्ज्वलाधरम्, शुचिस्मितम्, कोमलगण्डम्, उन्नसम्, उदग्रपीनांसविलम्बिकुण्डलालकावलीबन्धुरकम्बुकन्धरम्, प्रियावतंसोत्पलकर्णभूषणश्लथालकाबन्धविमर्दशंसिभिश्चतुर्भिराजानुविलम्बिभिर्भुजैर्विराजितम्, अतिकोमलदिव्यरेखालंकृताताम्रकरतलम्, दिव्याङ्गुलीयकविराजितम्, अतिकोमलनखावलीविराजितातिरक्ताङ्गुलीभिरलंकृतम्, तत्क्षणोन्मीलितपुण्डरीकसदृशचरणयुगलम्, अतिमनोहर-

किरीटमकुटचूडावतंसमकरकुण्डलग्रैवेयकहारकेयूरकटकश्रीवत्सकौस्तुभमुक्तादामोदरबन्धनपीतांबरकाञ्चीगुणनूपुरादिभिरत्यन्तसुखस्पर्शैर्दिव्यगन्धैर्भूषणैर्भूषितम्, श्रीमत्या वैजयन्त्या वनमालया विराजितम्, शङ्खचक्रगदासिशार्ङ्गादिदिव्यायुधैस्सेव्यमानम्, सङ्कल्पमात्रावक्लृप्तजगज्जन्मस्थितिध्वंसादिके श्रीमति विष्वक्सेने न्यस्तसमस्तात्मैश्वर्यम्, वैनतेयादिभिस्स्वभावतो निरस्तसमस्तसांसारिकस्वभावै भगवत्परिचर्याकरणयोग्यैर्भगवत्परिचर्यैकभोगैर्नित्यसिद्धैरनन्तैर्यथायोगं सेव्यमानम्, आत्मभोगेन अ[न]नुसंहितपरादिकालदिव्यामलकोमलावलोकनेन विश्वमाह्लादयन्तम्, ईषदुन्मीलितमुखाम्बुजोदरविनिर्गतेन दिव्याननारविन्दशोभाजनकेन दिव्यगाम्भीर्यौदार्यसौन्दर्यमाधुर्याद्यनवधिकगुणगणविभूषितेन अतिमनोहरदिव्यभावगर्भेण दिव्यलीलालापामृतेन अखिलजनहृदयान्तराण्यापूरयन्तम् भगवन्तम् नारायणम् ध्यानयोगेन दृष्ट्वा [ततो] भगवतो नित्यस्वाम्यम्, आत्मनो नित्यदास्यञ्च यथावस्थितमनुसन्धाय, "कदाऽहं भगवन्तं नारायणं मम कुलनाथं मम कुलदैवतं मम कुलधनं मम भोग्यं मम मातरं मम पितरं मम सर्वं साक्षात्करवाणि चक्षुषा; कदाऽहं भगवत्पादाम्बुजद्वयं शिरसा धारयिष्यामि, कदाऽहं भगवत्पादाम्बुजद्वयपरिचर्याकरणयोग्यः तदेकभोगस्तत्पादौ परिचरिष्यामि; कदाऽहं भगवत्पादाम्बुजद्वयपरिचर्याशया निरस्तसमस्तेतरभोगाशः अपगतसमस्तसांसारिकस्वभावः तत्पादाम्बुजद्वयं प्रवेक्ष्यामि; कदा मां भगवान् स्वकीयया अतिशीतलया दृशा अवलोक्य स्निग्धगम्भीरमधुरया गिरा परिचर्यायामाज्ञापयिष्यति" इति भगवत्परिचर्यायाम् आशां वर्धयित्वा, तयैवाशया तत्प्रसादोपबृंहितया भगवन्तमुपेत्य, दूरादेव भगवन्तं शेषभोगे श्रिया सहासीनं वैनतेयादिभिस्सेव्यमानं "समस्तपरिवाराय श्रीमते नारायणाय नमः" इति प्रणम्य, उत्थायोत्थाय पुनः पुनः प्रणम्य अत्यन्तसाध्वसविनयावनतो भूत्वा, भगवत्पारिषदगणनायकैर्द्वारपालैः कृपया स्नेहगर्भया दृशाऽवलोकितः सम्यगभिवन्दितैस्तैरेवानुमतः भगवन्तमुपेत्य श्रीमता मूलमन्त्रेण "[भगवन्!] माम् ऐकान्तिकात्यन्तिकपरिचर्याकरणाय परिगृह्णीष्व" इति याचमानः प्रणम्यात्मानं भगवते निवेदयेत् ॥ ४ ॥

ततो भगवता स्वयमेवात्मसञ्जीवनेनामर्यादशीलवताऽतिप्रेमान्वितेनावलोकनेनावलोक्य सर्वदेशसर्वकालसर्वावस्थोचितात्यन्तशेषभावाय स्वीकृतः अनुज्ञातश्च अत्यन्तसाध्वसविनयावनतः किङ्कुर्वाणः कृताञ्जलिपुटः भगवन्तमुपासीत ॥

ततश्चानुभूयमानभावविशेषः निरतिशयप्रीत्या अन्यत् किञ्चित्कर्तुं द्रष्टुं स्मर्तुमशक्तः पुनरपि शेषभावमेव याचमानः भगवन्तमेव अविच्छिन्नस्रोतोरूपेणावलोकनेनावलोकयन्नासीत ॥ ६ ॥

ततो भगवता स्वयमेवात्मसञ्जीवनेनावलोकनेनावलोक्य सस्मितमाहूय समस्तक्लेशापहं निरतिशयसुखावहम् आत्मीयं श्रीमत्पादारविन्दयुगलं शिरसि कृतं ध्यात्वा अमृतसागरान्तर्निमग्नसर्वावयवः सुखमासीत ॥ ७ ॥

लक्ष्मीपतेर्यतिपतेश्च दयैकधाम्नोर्योऽसौ पुरा समजनिष्ट जगद्धितार्थम् ।
प्राच्यं प्रकाशयतु नः परमं रहस्यं संवाद एष शरणागतिमन्त्रसारः ॥

॥ इति श्रीवैकुण्ठगद्यं समाप्तम् ॥

—:*:—

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

கத்யத்ரயம்

ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய

கத்யபாவப்ரகாசிகை யென்னும் உரையோடு கூடியது

(பொதுத் தனியன்கள்)

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்.
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.
லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்.........ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

(கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த தனியன்)

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்ம ருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

(திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானருளிச்செய்த தனியன்)

வந்தே வேதாந்த கர்ப்பூரசாமீகரகரண்டகம்,
ராமாநுஜார்யமார்யாணாம் சூடாமணிமஹர்நிசம்.

(இதன் கருத்து.) வேதாந்த சாஸ்திரமாகிற பச்சைக் கருப்பூரம் ஸுரக்ஷிதமாகவும் பரிமளம் குன்றாதபடியாகவும் வைப்பதற்கான ஸுவர்ண பரணி யென்னலாம்படி வேதாந்த மார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யராய், ஆரியர்களுக்கெல்லாம் சிரோரத்னமாக விளங்குமவரான எம்பெருமானாரை வணங்குகின்றேனென்பதாம். ... ... *

சாமீகரம்—ஸ்வர்ணம். கரண்டகம்—பாத்ரவிசேஷம். எம்பெருமானார் வேதாந்த வித்யா நிதி யென்றபடி. "ஸர்வகந்த:" என்னப்பட்ட எம்பெருமானை வேதாந்தங்கள் வஹித்துக் கொண்டிருப்பதனால் அவை கருப்பூரமாக ரூபிக்கப்பட்டன. ... ... *

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

சரணாகதிகத்யத்திற்கு கத்யபாவப்ரகாசிகை யென்னும் உரையின்

அவதாரிகை

(சுலோகம்.) ஸ்ரீமத்ரங்கே ரங்கபதேஸ் ததயிதாயா:
கோஷ்ட்யாம் ஸ்ரீமத்பாஷ்யக்ருதா ப்ராக் ப்ரணிதேந,
பக்தாநாம் உஜ்ஜீவநஹேதோரதிபோக்யம்
ப்ரோக்தம் கத்யம் விவ்ரியதேத்ய ஸ்புடபோதம்.

காஞ்சீ வாதிபயங்கரவம்சியாண்ணங்கரார்யதாஸேந,
பகவத்பாஷ்யக்ருதீரித கத்யத்ரயஸூக்தி விவரணம் க்ரியதே.

சாஸ்த்ரங்களிலே கர்மயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் பக்தியோகமென்றும் ப்ரபத்தி யோகமென்றும் இப்புடைகளிலே உபாயங்கள் பலவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கைக்காக ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்தாராகையாலே ஆசார்ய பரம்பராருசி பரிக்ருஹீதமான ப்ரபத்தியை ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலே மறைத்துப்போந்து பக்தியையாயிற்று வெளியிட்டு வைத்தது. * தத்த்வமஸீத்யாதி வாக்யஜந்யஜ்ஞானமே மோக்ஷஸாதனமென்றும், கர்மஜ்ஞான ஸமுச்சயமே மோக்ஷ ஸாதனமென்றும் சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கைக்காக, கர்மாங்கக மாய், வேதநத்யாநோபாஸநாதிசப்தவாச்யமாய், பக்திரூபாபந்நமான ஜ்ஞான விசேஷமே வேதாந்தாபிமதமான மோக்ஷ ஸாதனமென்று அதிலே அருளிச்செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

ஆனாலும் இவர் தம்முடைய ருசி பரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தையே விச்வஸித்திருக்கும் ஸாத்விகர்களுக்குத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை விசததமமாக வெளியிடவேண்டி, ஆசார்ய ருசி பரிக்ருஹீதமாய் தமக்குத் தஞ்சமாகத் தாம் அறுதியிட்டிருக்குமதான அர்த்தம் ப்ரபத்தி யென்னு மிடத்தை இந்த சரணாகதி கத்ய முகத்தாலே வெளியிட்டருளுகிறார்.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ப்ரபத்தியை வெளியிட்டே குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கலாகாதோ வென்னில்; இதற்கு ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி :—ப்ராஹ்மணன் சண்டாளனுக்கு வேதத்தை உபதேசிக்க வொண்ணாதாப்போலே தூரஸ்தரானவர்களுக்குப் பரம ரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை வெளியிட வொண்ணாதென்று பார்த்து அவர்களுக்கு முகமறிந்த சாஸ்த்ர முகத்தாலேயே அவர்களை நிரஸித்து சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான ஸ்வஸித்தாந்தத்தை இம்முகத்தாலே வெளியிட்டருளுகிறாரென்று.

பக்தியைக் காட்டில் ப்ரபத்தி மிகவும் சிறந்ததாயிருக்கும், எங்ஙனே யென்னில், பக்தி அதிக்ருதாதிகாரம். ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம். அது துஷ்கரம். இது ஸுகரம். அது விளம்பித்துப் பலன் தரும். இது கடுகப் பலன் தரும். அது ப்ரமாத ஸம்பாவனை யுள்ளது. இது அஃதில்லாதது. அது ஸாத்யம். இது ஸித்தம். அது ஸ்வரூப விருத்தம். இது ஸ்வரூபாநுரூபம். அது ப்ராப்ய விஸத்ருசம். இது ப்ராப்யாநுரூபம். ஆக இப்படிப்பட்ட வைலக்ஷண்யத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியே வேதாந்த வாரியரும் ந்யாஸ திலகத்தில்—

ஆர்த்தேஷ்வாசுபலா ததந்யவிஷயேபி உச்சிந்நதேஹாந்தரா
வஹ்ந்யாதே: அநபேக்ஷணாத் தநுப்ருதாம் ஸத்யாதிவத் வ்யாபிநீ,
ஸ்ரீரங்கேச்வர ! யாவதாத்மநியத-த்வத் பாரதந்த்ர்யோசிதா
த்வய்யேவ த்வதுபாயதீ: அபிஹிதஸ்வோபாயபாவா அஸ்து மே".

என்று பணித்தார். இந்த ச்லோகத்தில் ப்ரபத்திக்கு இட்ட ஒவ்வொரு விசேஷணமும் பக்தி வ்யாவர்த்தகமாயிறே உள்ளது.

இந்த ப்ரபத்தி வேதாந்தஸித்தமோ வென்னில், ஆம். உபநிஷத்திலே ஒன்றுக்கொன்று மேன்மேலும் சிறந்ததாகச் சொல்லிக்கொண்டு போருமளவில் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ''தஸ்மாத் ந்யாஸ மேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹுः'' என்று தபஸ்ஸுக்குள்ளே சீரியதான தபஸ்ஸு ப்ரபத்தியென்று தலைக்கட்டிற்று.

இப்படி வேதாந்த ஸித்தமானவளவே யன்றிக்கே தர்மஜ்ஞர்களில் தலைவரான ஆழ்வார் ராசார்யர்களினுடைய அநுஷ்டாநத்திலும் இதுவே பரிக்ருஹீதமாயிருக்கும். ஆகவே, வேதாந்த ஸித்தமும் ஸ்வரூபப்ராப்தமும் ஆசார்ய ருசி பரிக்ருஹிதமும் சரண்ய ஹ்ருதயாநு ஸாரியுமான இதுதன்னை ஸ்வகீயர்கள் இழக்கவொண்ணுதென்று பார்த்து, தாமும் பெரிய பெருமாளுமே அறிந்ததாக அநுஸந்தித்துவிட அமைந்திருக்கவும் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே பின்னுனார்க்கும் உபஜீவ்யமாக ப்ரபந்தரூபேண வெளியிடுகிறுர்.

இந்த திவ்யக்ரந்தம் அவதரித்தபடி எங்ஙனே யென்னில்; திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே ஒரு பங்குனி யுத்தரத்திருநாளிலே பெருமாளும் நாச்சிமாரும் புறப்பட்டுச் சீரிய சிங்காசனத் திருந்தவளவிலே ஸ்வாமி யெம்பெருமானுரெழுந்தருளித் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து நின்ருர்; அப்போது நம் போல்வாருடைய பாக்ய பரிபாகத்தாலே திருவுள்ளத்திலே ஸம்ஸார பீதி நடையாட, திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுந்து அந்த ப்ரகாரத்துக்குப் பாசுர மிட்டபடி.

இந்த முதல்கத்யம் மந்த்ரரத்நமான த்வயத்துக்கு வியாக்கியானமாயிருக்குமென்று நம் முதலிகள் நிர்வஹித்துப் போருவர்கள். இதுதான் மூலந்தன்னிலும் ஸ்பஷ்டமாக வுள்ளது. இதில், பிராட்டியும் பெருமாளும் ஸ்வாமிக்கு ப்ரதிவசநம் அருளிச் செய்ததாகக் காண்கிறதே, அதுவென் ? அர்ச்சாஸமாதியைக் கடந்து '' அஸ்து தே, தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்ய தே * நித்ய கிங்கரோ பவ * ஏவம் பூதோஸி * அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ'' என்று சோதிவாய் திறந்து திவ்ய தம்பதிகள் அருளிச்செய்தார்களோ வென்னில். '' அரேஃ பாதம் அஹிரேவ ஜாநாதி '' என்னுமா போலே அந்ததிவ்ய தம்பதிகளினுடைய திருவுள்ளக் குறிப்பைத் திருமுக மண்டலத்திலே நிலை கண்டறிந்து பேசினபடி யென்பர் சிலர்; திவ்ய தம்பதிகள் சோதிவாய் திறந்தே சுருக்கமாக வெளியிட்ட உத்தரங்களைப் பாசுரப்பரப்பிட்டுப் பேசினபடியென்பர் சிலர். ஸாக்ஷாத் ஸம்வாதமே நடந்ததாக வேதாந்தவாசிரியருடைய திருவுள்ளம் கத்யபாஷ்யத்திற் காண்கிறது.

ஆசார்யர்களின் க்ரந்தங்களெல்லாம் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை வெளியிடுவதற்கே அவதரிப்பனவாதலால் இந்த திவ்யக்ரந்தமும் அப்படியேயாகும். இதில் ஸம்போதநபதங்களெல்லாம் தத்வபரங்களென்றும் சரணவரணப்ரதிபாதக வாக்யம் ஹிதபரமென்றும், ப்ரார்த்தநாப்ரகாசக வாக்யங்கள் புருஷார்த்த பரங்களென்றும் கண்டுகொள்வது.

இவை கத்யத்ரய மென்கிற திருநாமத்தினுல் ஏகப்ரபந்தமாக வழங்கி வந்தாலும் ஒவ்வொரு கத்யமும் ப்ரத்யேகப்ரபந்தமென்பது பூருவர்களின் திருவுள்ளம். ஆனது பற்றியே உடையவர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் ஒன்பதென்று குருபரம்பராஸாரத்திலே ஆசிரியர் கணக்கிட்டது. *

முக்கியமானவோர் விஜ்ஞாபனம்

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் விரிவாக விளக்கவேண்டிய விஷயங்கள் பலவுண்டு; அவற்றை சரணுகதி ஸாம்ராஜ்யமென்ற தனிக்ரந்தத்திலே விரிவாக விளக்கியுள்ளோம். அதிலே விசதமாகக் கண்டுகொள்வது. அந்த க்ரந்தம் நமது சாஸ்த்ரார்த்த சந்த்ரிகையில் பத்தாவது மலராக வெளிவந்துள்ளது. பிறகு தனிப்புத்தகமாகவும் வெளிவந்துள்ளது. அது இதன் அநுபந்தமாகும்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

எம்பெருமானுர் அருளிச்செய்த

சரணுகதிகத்யம்

(மூலம்.) பகவந்நாராயணுபிமதாநுரூப ஸ்வரூபரூபகுண விபவைச்வர்ய சீலாத்யநவதிகாதிசய-அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணும் பத்மவநாலயாம் பகவதீம் ச்ரியம் தேவீம் நித்யாநபாயிநீம் நிரவத்யாம் தேவதேவதிவ்ய மஹிஷீம் அகில ஜகன்மாதரம் அஸ்மந்மாதரம் அசரண்ய சரண்யாம் அநந்யசரணச் சரணமஹம் ப்ரபத்யே. (1)

(பதவுரை.) பகவந்நாராயண—ஸமஸ்த கல்யாணகுண பரிபூர்ணனுன நாராயணனுக்கு, அபிமத அநுரூப—உகப்பாயும் தகுந்துமிருக்கிற, ஸ்வரூப ரூபகுண விபவ—ஸ்வரூபமென்ன விக்ரஹமென்ன விக்ரஹகுணங்களென்ன விபூதிகளென்ன இவைகளையும், ஐச்வர்ய சீல ஆதி—ஐச்வர்யம் ஸௌசீல்யம் முதலிய, அநவதிக அதிசய—எல்லையில்லாத சிறப்புடைய, அஸங்க்யேய—எண்ணமுடியாத, கல்யாணகுணகணும்—கல்யாண குணஸமூஹங்களையும் உடையவளாய், பத்மவந ஆலயாம்—கமலவனத்தை வாஸஸ்தானமாக வுடையவளாய், பகவதீம்—பரமபூஜ்யையாய், ச்ரியம்—ஸ்ரீயென்று திருநாமமுடையவளாய், தேவீம்—வடிவில் புகர் நிறைந்தவளாய், நித்ய அநபாயிநீம்—(எம்பெருமானை) ஒருநாளும் விட்டுப் பிரியாதவளாய், நிரவத்யாம்—பரிசுத்தியுடையவளாய், தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம்—தேவாதிதேவனுன எம்பெருமானுடைய திவ்ய மஹிஷியாய், அகில ஜகந்மாதரம்- ஸகல ஜகத்துக்கும் மாதாவாய், அஸ்மந்மாதரம்—(விசேஷித்து) அடியோமுக்குத் தாயாய், அசரண்ய சரண்யாம்—புகலற்றவர்களுக்குப் புகலாயிருக்கின்ற பெரிய பிராட்டியை, அநந்ய சரண: அஹம்—புகலொன்றில்லா வடியேன், சரணம் ப்ரபத்யே—சரணம் புகுகின்றேன்.

(விசேஷவுரை.) இந்த சூர்ணையால் முந்துறமுன்னம் பெரிய பிராட்டியாரைச் சரணம் புகுகிறுர். மேலே தாம் பெரிய பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே வெளியிடப் போகிற சரணுகதிநிஷ்டைக்கு உபேய ருசியும் உபாயாத்யவஸாயமும் பரிபக்வமாயிருக்க வேண்டுகையாலே அவை குறையற ஸித்திக்கவேணுமென்று பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறபடி. உலகில் எது ஸித்திக்க வேணுமானுலும் பிராட்டியருளாலேயே ஸித்தித்தாக வேண்டுமென்கிற அத்யவஸாய முடையார்க்கு இது ப்ராப்தமே யாகும். இராமாநுச நூற்றந்தாதியின் நிகமனப் பாசுரம் இங்கே பொருத்தமான உதாஹரணமாக அநுஸந்தேயம். அங்கு * பங்கய மாமலர்ப் பாவையைப் போற்றுதும் * என்று பெரிய பிராட்டியாரை ப்ரார்த்திப்பதாகப் பேசினது எம்பெருமானுருடைய திருவடித் தாமரைகள் தம் முடியிலே பொருந்துவதற்காகவன்றே. * பொங்கியகீர்த்தி யிராமானுசனடிப்பூ—நம் தலைமிசையே மன்னவே * என்றுரிறே.

* பகவந்நாராயணுபிமத * இத்யாதி விசேஷணத்தாலே—பிராட்டியின் ஸ்வரூபம் ரூபம் விபவம் குணம் முதலான எல்லாமும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்துக்கு

மிகவும் உகப்பாயும் ஏற்றவையாயுமிருக்கு மென்கிறது. உலகில் சில ஸ்த்ரீகளின் ரூப குணாதிகள் புருஷர்களுக்கு அநுபவிக்க க்ரமப்ராப்தமானாலும் மனதுக்கு இனிதாகாம லிருப்பதுண்டு. சில ஸ்த்ரீகளின் ரூபகுணாதிகள் மனதுக்கு இனிதாயிருக்கலாம், ஆனால் ப்ராப்தியிராது. ஆகவே அபிமதமானது அநுரூப மல்லாமலும், அநுரூப மானது அபிமதமல்லாமலுமிருக்கும் தன்மை உலகிற் காண்பதாகையாலே இந்த திவ்ய தம்பதிகள் விஷயத்திலே அப்படியில்லை யென்கிறது. அபிமதத்வமும் அநுரூபத்வமும் சேர்ந்து உலகில் க்வசித் இணங்கினாலுங்கூட ஸகலாம்சங்களிலும் இணங்குவது அருமை. தேஹ குணம் நன்றாயிருந்தால் ஆத்ம குணம் நன்றாயிராது, ஆத்மகுணம் நன்றாயிருந்தால் தேஹ குணம் நன்றாயிராது என்றிப்படி வைரூப்யம் நேருவதுண்டு. அப்படியுமல்லாமல் திவ்ய தம்பதிகளுக்கு ஸ்வரூபரூப குணவிபவைச்வர் யாதிகளான ஸகலாம்சங்களிலும் அபிமதத்வமும் அநுரூபத்வமும் உண்டென்கிறது.

இந்த முதல் விசேஷணத்தில் குணசப்தம் இரண்டு தடவை ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. முதலிலுள்ள குணசப்தம் தேஹகுணமான ஸௌந்தர்ய லாவண் யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. அப்பாலுள்ள குண சப்தம் வாத்ஸல்ய ஸௌலப்யாதி களான ஆத்ம குணங்களைச் சொல்லுகிறது. [விபவ] போகத்திற்கு உபகரணங் களாய் ச்லாக்யங்களாயிருக்கிற வஸ்துஸமூஹங்களை விபவமென்பது. அப்படிப் பட்ட ஸகல வஸ்துக்களும் எம்பெருமானுடையதாயிருக்க, பிராட்டிக்கென்று தனியே விபவமுண்டோ வென்னில்; உலகத்திலுள்ள தம்பதிகளிடத்துக் காணும் நியாயப்படி அவளுக்கென்று விபஜித்து வைத்துக்கொள்ளப்படும் மால்ய பூஷண வஸ்த்ராதிகள் பலவுண்டே; விபவாவதார அர்ச்சாவதாரங்களிலே கண்டுகொள்வது:

[ஐச்வர்ய] ஐச்வர்யமாவது நியாமகத்வம். ஸர்வ நியாமகன் எம்பெருமானா யிருக்க, இவளுக்கும் நியாமகத்வமுண்டோவென்னில், எம்பெருமானுடைய இச்சை யினாலாகுமதான நியாமகத்வமுண்டு. "சேஷசேஷாசநாதிஸர்வ பரிஜநம் பகவதஸ் தத்ததவஸ்தோசிதபரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயந்த்யா" என்று ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் அருளிச்செய்வதுங் காண்க. "சேதநர்களைக் கர்மாநுகுணமாக நியமிப்பள், ஈச்வரனை ரக்ஷணாநுகூலமாக நியமிப்பள்" என்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்யும்படி.

[சீல ஆதி] தாழ்ந்தவர்களோடு புரையறக்கலந்து பரிமாறுகை சீலம், ஸௌசீல்யமென்பது மிதுவே. பெருமாளுடைய சீலம் குஹப்பெருமாள் முதலானோர் பக்கலிலே பொலிந்தாப்போலே பிராட்டியினுடைய சீலம் த்ரிஜடாதிகள் பக்கலிலே பொலிந்தமை காண்க. ஆதிசப்தத்தாலே வாத்ஸல்ய ஸௌலப்யாதிகளைக் கொள்வது.

[அநவதிகாதிசய] இது குணங்களுக்கிட்ட விசேஷணம். இதன் கருத்தைக் கேண்மின்; இங்குச்சொன்ன குணங்களிலே சில குணங்களோ எல்லாக் குணங்களு மேயோ லௌகிகர்களிடத்திலுமிருந்தாலும் அவை சிறிது சிறிது தலைகாட்டி யிருக்குமேயல்லது ஒவ்வொரு குணமும் எல்லையான உத்கர்ஷத்தோடு இருக்கமாட்டா; பிராட்டிபக்கலிலோ வென்னில், அப்படியில்லை; ஒவ்வொரு குணத்தினுடைய மேன்மையும் எல்லைகாண முடியாதவையாயிருக்கு மென்கை.

[அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணம்] குணங்கள் தனித்தனியே எண்ண முடியாமையேயன்றியே திரள்திரளாகவும் எண்ண முடியா; உலகில் அபரிமித மாகவுள்ள சில வஸ்துக்களைத் தனித்தனியே யெண்ணிவிடலாம்; சில வஸ்துக்களை அங்ஙனே தனித்தனி யெண்ண முடியாவிடினும் 'நூறுகலம் நெல்; ஆயிரம்கலம் எள்' என்னுமாபோலே ராசிக்கணக்காக எண்ணிவிடலாம். பிராட்டியின் குணங்களோ வென்னில் பகவத் குணங்கள் போலவே ஒருவகையாகவும் எண்ணமுடியாதவை என்றதாயிற்று.

[பத்மவநாலயாம்.] *பத்மே ஸ்திதாம் பத்மவர்ணாம்* என்று ச்ருதியும் ஓதிற்று. பத்மத்தைச் சொன்னது மங்களகரங்களான ஸகலவஸ்துக்களையும் சொன்னபடியாய் ஸர்வமங்கள நிவாஸிநி என்றபடி. "யச் ச ஹி மங்களம் கிமபி யல்லோகே ஸதித்யுச் யதே தத் ஸர்வம் த்வததீநமேவ" என்று ஆழ்வானும் ஸ்ரீஸ்தவத்திலருளிச்செய்தார். பரிமளமே வடிவெடுத்தவளென்னும்படியான எம்பெருமானுக்கும் பரிமளமூட்ட வல்லவள் என்னலாம்படி பரிமளப்ரசுரமான பத்ம வனத்திலே உறைபவள் என்க.

[பகவதீம்] "தத்ர பூஜ்யபதார்த்தோக்தி பரிபாஷாஸமந்விதஃ, சப்தோயம் நோபசாரேண" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் (6-5-77) சொன்னபடியே பூஜ்ய வாசகமாகக் கடவது.

[ச்ரியம்] 1. ஸகல சேதநர்களாலும் தான் புருஷகாரதயா ஆச்ரயிக்கப்படு கிறவள். 2. ஆச்ரிதருடைய காரியங்களை நிறைவேற்றுதற்காக எம்பெருமானை ஆச்ரயித்திருக்குமவள். 3. ஆச்ரிதர்களுடைய விண்ணப்பங்களைச் செவிகொடுத்துக் கேட்குமவள். 4. அவற்றை ஸமயத்திலே எம்பெருமானுக்குக் கேட்பிக்குமவள். 5. ஆச்ரிதர்களுடைய அபராதங்களை இல்லை செய்யுமவள். 6. தனது திருக் கல்யாண குணங்களாலே உலகத்தை உகப்பிக்குமவள்—என்று இப்படிப்பட்ட ஆறு அர்த்தங்களையும் தருகின்ற ஆறுவகையான வ்யுத்பத்திகளாலே [1. ஸ்ரீயதே, 2. ச்ரயதே, 3. ச்ருணோதி, 4. ச்ராவயதி, 5. ச்ருணாதி, 6. ச்ரீணாதி] நிஷ்பந்நமாகிற சப்தமிறே ஸ்ரீசப்தம். இத்திருநாமத்தின் ஒப்புயர்வற்ற பெருமையை * ஸ்ரீரித் யேவ ச நாம தே பகவதி! ப்ரூம: கதம் த்வாம் வயம் * என்று ஆளவந்தாரும், *ஸ்ரீரஸி யதஃ* என்று பட்டரும் வெளியிட்டார்கள்.

[தேவீம்] "திவு—க்ரீடா விஜிகீஷாவ்யவஹார த்யுதிஸ்துதி மோதமதஸ்வப்ந காந்தி கதிஷு" என்று பத்து அர்த்தங்களையுடைய (திவு) தாதுவில் (திவ்யதீதி தேவீ) என்று நிஷ்பந்நமான சப்தமாகையாலே யதார்ஹம் அந்த அர்த்தங்களைக் கொள்ள லாம். *இன்புறுமிவ் விளையாட்டுடையவள் என்னலாம். எம்பெருமானோடு சேர்த்தி யாலே விளங்குபவள் என்னலாம்.

[நித்யாநபாயிநீம்] * விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ * என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத் தில் (1-8-17) சொன்னதை ப்ரத்யபிஜ்ஞாபநம் பண்ணுகிறபடி. ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும் புஷ்பத்தையும் மணத்தையும் போலே எம்பெருமானை விட்டுப் பிரியாதவளென்றபடி. அவதாரங்களில் சில காலம் விட்டுப் பிரிந்தாலும் அதனால் நித்யாநபாயிநீத்வத்திற்குக் குறைவில்லை யென்பர். * அநந்யா ராகவேணாஹம்

பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா * என்று ஒருகால் பிராட்டியும். * அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா * என்று மற்றொருகால் பெருமாளும் கூறியது கொண்டு தெளிக. * ப்ரபாவாந் ஸீதயா தேவ்யா பரமவ்யோமபாஸ்கரः * என்றார் வேதாந்த வாசிரியரும்.

[நிரவத்யாம்] அவத்யமில்லாதவள். கீழ்ச் சொன்ன உத்கர்ஷமெல்லாம் தன்னுடைய அதிசயமாக நினைத்திருக்கை அவத்யம்; அப்படிப்பட்ட அவத்யமில்லாத வளென்கை. நிலா தென்றல் புஷ்பம் சந்தனம் முதலானவற்றிற்குள்ள நலங்கள் எப்படி பிறருடைய அதிசயாதானத்திற்கே உறுப்போ அப்படி தன்னுடைய நலங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய அதிசயாதாநத்துக்கே உறுப்பென்றிருக்கு மவள் என்றவாறு.

[தேவதேவதிவ்ய மஹிஷீம்] இதனுடைய கருத்தை "அப்ரதிஹதசிரீர்ஷிதாம்" என்று வெளியிட்டார் ச்ருத ப்ரகாசிகா பட்டர். தான் எது செய்ய நினைத்தாலும் இடையூறின்றிச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான வால்லப்யமுடையவள் என்கை. கண்ணழிவற்ற புருஷகார மென்கை. பிரமன் முதலிய தேவர்களைக் காட்டிலும் எம்பெருமான் உத்துங்கனுயிருப்பதுபோல, அந்த ப்ரஹ்மாதிகளின் பத்தினிகளைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்களான மற்றுள்ள பகவந்மஹிஷிகளிலும் இவள் மிகச் சிறந்தவளென்பதும் விவக்ஷிதம்.

[அகில ஜகந்மாதரம்] * தேவதேவதிவ்யமஹிஷீமென்றவாறே ஒரு அச்சம் உண்டாகுமே; அதைத் தவிர்க்கைக்காக இந்த விசேஷணமிடுகிறது. ப்ரஜைகள் பக்கலிலே வாத்ஸல்யமே மிக்கிருப்பவளென்றபடி. [அஸ்மந்மாதரம்] வேதாந்த வாசிரியருடைய பாடத்தில் இந்த விசேஷணம் இல்லையென்று தெரிகிறது: "அத்ர அஸ்மத் ஸ்வாமிந் இதிவத் அஸ்மந்மாதரமித்யபி ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தாதயः படந்தி, வ்யாசக்ஷதே ச" என்றுகத்யபாஷ்யத்திலுள்ளது. பலருடைய பாடத்தில் அஸ்மந் மாதரம் என்பது உள்ளதென்று காண்கிறது. இவ்விடத்து ஆச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் "அகில சப்தத்தில் தாமும் அந்தர்ப்பூதராகையாலே தம்மையுங் கூட்டிக் கொள்ளுகிறார்—என்றுள்ளது. கோயில் பத்தராவிஸ்வாமி ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டு சோதித்த ஸ்ரீ கோசத்தை ஸேவித்தபோது இதில் வாக்ய ஸ்காலித்யம் காணப்பட்டது; "அகிலசப்தத்தில் தாமும் அந்தர்ப்பூதராயிருக்கச் செய்தேயும் அகில ஜகத்தும் ஒரு தட்டும், தாம் ஒரு தட்டுமாகத் தம் பக்கலில் வாத்ஸல்யாதிசயம் கண்டாராகையாலே விசேஷித்தருளிச் செய்கிறார் * அஸ்மந்மாதர மென்று" எனக் காண்கிறது திருத்தமான பாடம்.

[அசரண்ய சரண்யாம்] ஸர்வலோக சரண்யனாலே கைவிடப்பட்டவர்களுக்குங் கூட தான் புகலாயிருக்குமவளென்கை. "திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழிவருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே" (முமுக்ஷுப்படி) என்கிறபடியே யதாபராததண்டதரனான எம்பெருமானை க்ஷமிப்பித்து ரக்ஷிக்குமவளென்றவாறு. ஆக இப்படிப்பட்ட பெரிய பிராட்டியாரை;

(அநந்ய சரணः அஹம் சரணம் ப்ரபத்யே) * புகலொன்றில்லாவடியேன் அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனென்கிறது. இங்கு (ப்ரபத்யே) என்று உத்தம புருஷனை

க்ரியை இருப்பதனாலேயே நான் என்கிற எழுவாய் (கர்த்தா) தோன்றித் தீர வேண்டியதாயிருக்கச்செய்தேயும் அஹம் என்று அருளிச்செய்தது விசிஷ்ய தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளுகிறபடி; அசக்தியாலும் ஸ்வரூப விரோத நிச்சயத்தாலும் உபாயாந்தரங்களில் கைவைக்கமாட்டாதவன் அடியேன் என்று தம் இயல்வைப் படியெடுத்துக் காட்டினாராய்த்து. ஆக இந்த முதல் சூர்ணையாலே புருஷகாரப்ரபத்தி செய்தாராயிற்று. ... ... (1)

இனி இரண்டாவது சூர்ணையாலே, புருஷகாரபூதையான பிராட்டி பக்கலிலே ப்ரார்த்திக்குமது சொல்லப்படுகிறது.

(மூலம்.) பாரமார்த்திக பகவச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி க்ருத பரிபூர்ணாநவரத நித்ய விசததமாநந்ய ப்ரயோஜநாநவதிகாதிசய ப்ரியபகவதநுபவஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைக ரதி ரூப நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்த்யபேக்ஷயா பாரமார்த்திகீ பகவச் சரணாரவிந்த சரணாகதிர் யதாவஸ்திதா அவிரதா அஸ்து மே (2)

பாரமார்த்திக—பரமபுருஷார்த்தரூபமான (இது பக்திக்கு விசேஷணம்), பகவத் சரணாரவிந்தயுகளைகாந்திக — எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரையிணையையே பற்றினதாய், ஆத்யந்திக—எஞ்ஞான்றும் நிலைநிற்பதான, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி—பரபக்தியென்ன பரஜ்ஞானமென்ன பரமபக்தியென்ன ஆகிய இவற்றாலே, க்ருத—செய்யப்பட்ட (இது பகவதநுபவத்தில் அந்வயிப்பது) பரிபூர்ண—நிரம்பியதாய், அநவரத-இடைவீடில்லாததாய், நித்ய—நித்யமாய். விசததம—மிகவும் விசதமாய், அநந்ய ப்ரயோஜந-ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாய், அநவதிகாதிசயப்ரிய-இதற்குமேல் ப்ரியமானது வேறொன்றில்லை யென்னும்படியான, பகவதநுபவ—பகவானது அநுபவத்தினால், ஜநித—உண்டு பண்ணப்பட்ட, அநவதிகாதிசயப்ரீதி—மிகச் சிறந்த உகப்பினால், காரித—செய்விக்கப்பட்ட (இது நித்யகைங்கர்யத்தில் அந்வயிப்பது). அசேஷாவஸ்த்தோசித—(எம்பெருமான்) ஆஸ்தானத்திலிருப்பது அந்தப்புரத்திலிருப்பது முதலான ஸகல அவஸ்தைகளுக்கும் ஏற்றவையான, அசேஷ சேஷதைகரதிரூப—ஸகலவிதகைங்கரியங்களிலும் ஆசைகொண்டிருப்பதே வடிவான, நித்ய கைங்கர்யப்ராப்தி அபேக்ஷயா—நித்யகைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்குறுப்பாக, பாரமார்த்திகீ—உண்மையான, பகவத் சரணாரவிந்த சரணாகதி:—எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகளிலேயாகின்ற சரணாகதியானது, யதாவஸ்திதா அவிரதா மே அஸ்து—அது அமையவேண்டிய ரீதியிலே அமைந்ததாய் இடையறாததாய் எனக்கு ஸித்திக்கவேணும்.

கீழே "அசரண்ய சரண்யாம் அநந்யசரண: சரணம் அஹம் ப்ரபத்யே" என்று பிராட்டியைச் சரணம் புகுந்தாரே, அது புருஷகாரப்ரபத்தியென்னுமிடம் இந்த வாக்கியத்தினால் விசதீகரிக்கப்பட்டதாயிற்று. தாயே! எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே எனக்கு உண்மையான சரணாகதிநிஷ்டை விளைவதற்காக உம்மைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேனென்றாராயிற்று. அந்த சரணாகதியினால் தாம் பெறவிரும்பிய பலன் *ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்கை தவிர வேறொன்றுமன்று என்றும் தெரிவித்தாராயிற்று. ஒன்றிரண்டு

கைங்கரியங்களைச்செய்து த்ருப்தி பெறுகையன்றிக்கே * சென்றூற்குடையாமிருந்தால் சிங்காதனமாம் நின்றுல் மரவடியாம் நீள் கடலுள்-என்றும் புணையா மணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கரவு * என்கிறபடியே ஸகலப்ரகாரங்களுமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யப்பெறவேணுமென்கிற ருசி அநுவர்த்தித்துச் செல்லுமாகில் அதுவே பெரும்பேறு என்றும் காட்டினராயிற்று. இடையறாத ஆச்சரியமான பகவதநுபவம் விளைந்து அதனல் கைங்கர்ய ருசி உண்டாகுமென்றும் உரைத்தாராயிற்று. .... (2)

(மூலம்.) அஸ்து தே. (3) தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே. (4)

இது பெரிய பிராட்டியாருடைய ப்ரதிவசனமிருக்கிறபடி. தே அஸ்து—அப்படியே உமக்கு ஆகக் கடவது. தயா ஏவ—அந்த சரணுகதியினுலேயே, ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே—உமது அபிமதமெல்லாம் அழகாக ஸித்திக்கப்போகிறது.

கீழே அஸ்து மே என்று அபேக்ஷித்தவர்க்கு அஸ்து தே என்கிற இவ்வளவு அநுக்ரஹமே போதுமாயிருக்க, அதற்கு மேலும் "தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே" என்று பிராட்டி அநுக்ரஹித்ததின் திருவுள்ளத்தை ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் விவரித்தருளுகிறூர் "ஸ்வஸம்பந்தி ஸம்பந்தி நிஸ்தரணமபி ஸர்வசப்தாபிப்ரேதம்" என்று. அதாவது எம்பெருமானுரே! இப்போது நீர் செய்யும் சரணுகதியினுல் ஸித்திக்கும் பலனனது உம்மளவிலே சுவறிப்போமதன்று; பரம்பரயா உம்முடைய குடல்துடக்குடையாரெல்லாரிடத்திலும் இது பலித்ததாகக் கடவது என்று அநுக்ரஹித்தபடி.

இப்படிப்பட்ட வரம் எம்பெருமானுடைய திருமுகத்தில் நின்றுமே மேலே வெளிவந்ததாக ஸம்ப்ரதாயம். அதனை வேதாந்த வாசிரியரும் ந்யாஸதிலகத்தில் * உக்த்யா தனஞ்ஜய விபீஷண லக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் பவதா விதீர்ணம், ச்ருத்வா வரம் தததுபந்த மதாவலிப்தே நித்யம் ப்ரஸீத பகவந் மயி ரங்கநாத * என்கிற ச்லோகரத்நத்தினுல் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இதில் "ச்ருத்வா வரம்" என்று கூறியிருப்பதனுல் எம்பெருமான் எம்பெருமானுர்க்கு ஒருவரம் தந்தருளினதாக விளங்குகின்றது. இது எத்தகைத்து என்பதை அவ்விடத்திற்கு வியாக்கியானம் செய்தவர்கள் உள்ளபடியே உரைத்துள்ளார்கள். ஆனல் பிறர் வியாக்கியானிக்க வேண்டிய ப்ரயாஸமின்றிக்கே ஆசிரியர் தாமே மூலத்திலேயே "தததுபந்த மதாவலிப்தே" என்று கண்டரவேண கூறியுள்ளார். எம்பெருமானுர் காலத்திற்கும் தேசிகர் காலத்திற்கும் இடையில் எவ்வளவோ வ்யவதானமுள்ளது; அப்படியிருந்தும், அவ்வெம்பெருமானுருடைய ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தம் எனக்கில்லையாகிலும் பரம்பராஸம்பந்தம் குறையற்றதாகையாலே அது கொண்டும் நான் பேறுதப்பாதென்று செருக்கிக்கிடக்கிறேன்' என்றும், 'அப்படி நான் செருக்குற்றிருப்பதற்குக் காரணம் ஸ்ரீரங்கநாதா! நீ எங்களுடைய குலக்கொழுந்தான இராமானுசர்க்குத் தந்தருளின வொருவரமே காண்' என்றும் ஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார். ஆகவே அப்படிப்பட்டதொரு வரப்ரதானத்திற்குப் பூர்வமாகப் பிராட்டியும் சோதி வாய்திறந்து அங்ஙனே ஒரு வரமளித்ததாக ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டர் வியாக்கியானம் செய்தருளினது ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தார்த்தமென்னத்தட்டில்லை. (4)

(மூலம்) அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந ஸ்வேதர
ஸமஸ்த வஸ்துவிலக்ஷணாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப! (5)

இனி இது முதலாக மேலே ஸ்ரீமந் நாராயண! அசரண்ய சரண்ய! என்னுமளவாக ஸ்ரீரங்கநாதனைப் பலபடியாக விளித்து. "அநந்ய சரண: த்வத்பாதாரவிந்த யுகளம் சரணம் அஹம் ப்ரபத்யே'' என்று ஸ்வகீய சரணாகதியைக் கூறித் தலைக் கட்டுகின்றார்.

இதில் அகிலஹேய என்று தொடங்கி ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூப! என்னுமளவும் முதல் விளி. அகில ஹேய ப்ரத்யநீக—எவ்வகையான ஹேய தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டாய், கல்யாண ஏகதாந—நல்லவைகளுக்கு முக்ய ஸ்தானமாய், ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷண—தன்னை யொழிந்த ஸகல வஸ்துக்களிற் காட்டிலும் விலக்ஷணமாய், அநந்த—ஸர்வவ்யாபியாகையாலே தேசபரிச்சேதரஹிதமாய் ஸர்வ கால வர்த்தியாகையாலே கால பரிச்சேதரஹிதமாய், ஸர்வ வஸ்துக்களும் தானாயிருக்கையாலே வஸ்து பரிச்சேதரஹிதமாய், [ஆகவிப்படி மூன்றுவகையான பரிச்சேதங்களுமில்லாமையே அநந்தத்வமாவது] இப்படி அநந்தமாய், ஜ்ஞான ஆனந்த ஏகஸ்வரூப—ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகையாலே ஜ்ஞாநமே வடிவாய், ஸுகரூபமாகையாலே ஆநந்தமே வடிவாய் இருப்பவனே! என்று இவ்வளவும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தைப் பேசினபடி. "ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகள்'' என்கிற கோவையிலே இவ்வளவால் ஸ்வரூபத்தை வருணித்து இனி ரூபத்தை வருணிக்கிறது. .... (5)

(மூலம்.) ஸ்வாபிமதாநுரூபைகரூபாசிந்த்ய திவ்யாத்புத நித்ய நிரவத்ய
நிரதிசயஔஜ் ஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குணநிதி திவ்யரூப! (6)

ரூபமாவது திவ்யமங்கள விக்ரஹம்: அது எங்ஙனே யிராநின்றதென்னில் ; ஸ்வாபிமத—திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திற் காட்டில் அபிமதமாய், அநுரூப—ஏற்றதாய், ஏகரூப—ஷட்பாவ விகாரங்களொன்றுமின்றிக்கே யிருப்பதாய். அசிந்த்ய—ப்ராக்ருத வஸ்துஸஜாதீயமாக நினைக்கக் கூடாததாய், திவ்ய—அப்ராக்ருதமாய், அத்புத—க்ஷணந்தோறும் அபூர்வமாயிருப்பதாய், நித்ய—ஸ்வரூப குணங்கள் போலே அநாதி நிதநமாய், நிரவத்ய—துர்லபத்வம் முதலான அவத்யங்களின்றிக்கே யிருப்பதாய்; [அன்றிக்கே நித்யநிரவத்ய என்று ஒரு சொல்லாக்கி எப்போதும் நிரவத்யமாயிருப்ப தென்னவுமாம். அதாவது என்று மொக்க ஸ்வார்த்தமாயிராதொழிகை; * அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீர் * என்கிறபடியே என்றும் அடியார்களுக்காகவேயிருக்கை.] நிரதிசய ஔஜ்ஜ்வல்ய—இதற்கு மேற்பட்டதில்லை யென்னும்படியான புகரையுடைத்தாய். ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்யயௌவநாதி அநந்தகுண நிதி—அவயவ சோபையாகிற ஸௌந்தர்யமென்ன, திவ்ய பரிமள ப்ரசுரமாயிருக்கை யென்ன, பிராட்டிமாரும் உறைக்கப் பார்க்க வொண்ணாதபடியான ஸுகுமாரத்தன்மையென்ன, ஸமுதாய சோபையாகிற லாவண்யமென்ன, எப்போதும் இளமை மாறாமலிருக்கையாகிற யௌவநமென்ன இவை முதலான அபரிமித குணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருப்

பதான, தீவ்யரூப—திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவனே! இந்த வாக்யத்தில் இவ்விடத்திலே திவ்ய பதமிருக்கச் செய்தேயும் மேலும் அசிந்த்யதிவ்யாத்புத என்று திவ்யபதப்ரயோகம் பண்ணினது புநருக்திதுஷ்டமாகாது. எத்தனை தடவை சொன்னாலும் பர்யாப்தி பிறவாதிறே. (1) "திவ்ய சப்தத்வயம் த்ரவ்யஸம்ஸ்தாநவைலக்ஷண்யபரம்" என்று ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டரும். (2) "திவ்யசப்தௌ த்ரவ்யதஃ ஸந்நிவேசாதிபிச்ச வைலக்ஷண்யபரௌ; அப்ராக்ருதஸ்தாநவர்த்தித்வ அப்ராக்ருதத்வ பரௌவா" என்று வேதாந்த வாசிரியரும் அருளிச் செய்தார்கள். இதில் இரண்டாவது நிர்வாஹம் ஆச்சான் பிள்ளை காட்டியது.

ஆக இவ்வளவால் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தைப்பேசி, இனி திவ்யாத்ம குணங்களைப் பேசுகிறார்:— .... (6)

(மூலம்.) ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய ஜ்ஞாநபலைச்வர்ய வீர்யசக்தி தேஜஸ் ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யமார்தவார்ஜவ ஸௌஹார்த ஸாம்ய காருண்யமாதுர்ய காம்பீர்யௌதார்ய சாதுர்யஸ்தைர்ய தைர்யசௌர்யபராக்ரம ஸத்யகாமஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞதாதி அஸங்க்யேய கல்யாண குண கணௌக மஹார்ணவ! (7)

[ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிசய] என்ற இரண்டு விசேஷணங்களும் மேற்சொல்லுகிற ஸகல குணங்களிலும் அந்வயிப்பன. ஸ்வாபாவிகங்களாயும் உயர்வறவுயர்ந்தவையாயுமிருக்கிற ஷாட்குண்யம் முதலிய திருக்குணத்திரள்களுக்குக் கடல் போன்றவரே! என்கை. இக்குணங்கள் ஸ்வாபாவிகமாயிருக்கையாவது—நீருக்குக் குளிர்ச்சிபோலவும் நெருப்புக்குச் சூடுபோலவும் தர்மியுள்ளபோதே பிடித்து உள்ளதாயிருக்கை. ஒரு நாளிலே யுண்டாகி ஒரு நாளிலே கழிகை யன்றிக்கே யாவதாத்மபாவியாயிருக்கை. இதனால் நித்ய முக்தர்களின் குணங்களிற் காட்டில் வாசி சொல்லிற்றாகிறது. அவர்களுடைய குணங்கள் எம்பெருமானுடைய இச்சையாலே தோன்றியவையாதலால் அநந்யாதீநத்வமாகிற ஸ்வாபாவிகத்வம் அங்கு இல்லையே. அநவதிகாதிசயத்வமாவது ஒவ்வொரு குணமும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடியிருக்கை. மேற்சொல்லுகிற குணங்களில் சில, இதரவ்யக்திகளிடத்திலுமுள்ளனவானாலும் அங்கு ஓரளவு பட்டிருக்கும். அப்படியன்றிக்கே இவை எம்பெருமானிடத்திலே இனிமேலுயர்த்தியில்லை யென்னும்படியாக உயர்ந்திருக்கும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் * ஸ்வபாவதோ நிரஸ்தநிகிலதோஷ......புருஷோத்தமோபிதீயதே * என்கிற விடத்திற்கு வியாக்கியானம் பண்ணுகிற ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் * அநவதிகாதிசய பதத்தாலே நித்யஸித்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று முந்துறவொரு யோஜனை பணித்து, * அநுஷக்தேந ஸ்வபாவத இதிபதேந வா * என்று தொடங்கி அநந்தரயோஜனை பணித்தது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

இனி இங்குச் சொன்ன குணங்களை விவரிக்கிறோம். ஜ்ஞாந பலைச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ்ஸுக்கள் ஆறும் ஷாட்குண்யமெனப்படும். இவையே மற்றுமுள்ள குணங்களுக்கெல்லாம் ஊற்றுவாயாயிருக்கும். இவற்றுள்,

ஜ்ஞாநமாவது—எல்லாவற்றையும் ஒருகாலே எப்போதும் உள்ளபடியறிகையாம். பலமாவது—ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் சிரமமின்

றிக்கே தரிக்கும் ஆற்றல். ஐச்வர்யமாவது—ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் நியமிக்கும் படியான ஸாமர்த்தியம். வீர்யமாவது—ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணமாகா நிற்கச் செய்தேயும் ஸ்வரூப விகாரம் சிறிதுமற்றிருக்கை. சக்தியாவது—அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியம். தேஜஸ்ஸாவது—எதற்கும் ஸஹகாரியை அபேக்ஷியாதிருக்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட ஷாட்குண்யத்தைச் சொல்லியான பிறகு இவற்றில் நின்றுந்தோன்று கின்றவையான திருக்குணங்களை மேலேயருளிச் செய்கிறார் (ஸௌசீல்ய) என்று தொடங்கி.

ஸௌசீல்யமாவது—பெரியவன் தாழ்ந்தவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபாவம். இதுவே சீலகுணமென்பது.

வாத்ஸல்யமாவது—அன்றீன்ற கன்றினுடம்பின் வழுவை ஆதரிக்கும் பசுவைப் போல் அடியார்களுடையதோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகை.

மார்த்தவமாவது—ஆச்ரிதர்களின் விரஹத்தைப் பொறுத்திருக்கமாட்டாமை.

ஆர்ஜவமாவது—கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாயிருக்கை. ருஜுத்வமெனப் படும். இதற்கு எதிரிடையான துர்க்குணம் கௌடில்யமெனப்படும்.

ஸௌஹார்த்தமாவது—எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்திருக்கை.

ஸாம்யமாவது—ஜாதிகுண வ்ருத்தாதிகளில் ஏற்றத்தாழ்வு கணிசியாதே எல்லார்க்கும் ஒருங்கே ஆச்ரயிக்க உரியனாயிருக்கை.

காருண்யமாவது—துக்கித்தவர்களை நோக்கி ஐயோ வென்று இரங்குகை.

மாதுர்யமாவது—கொல்ல நினைக்கும் எதிரிகளுக்கும் இனியனாயிருக்கை.

காம்பீர்யமாவது—ஆச்ரிதர்க்குச் செய்ய நினைத்திருக்குமவை ஒருவராலும் அறிந்து கொள்ளவொண்ணாதபடி ஆழ்ந்த திருவுள்ளமுடைமை

ஔதார்யமாவது—கைம்மாறு கருதாதே கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாதே வேண்டிற்றெல்லாம் தரவல்லனாயிருக்கை.

சாதுர்யமாவது—ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக்கிக் கொள்ளவல்ல சதிர்.

ஸ்தைர்யமாவது—அடியார்களை ஒருகாலும் கைவிட மாட்டாத உறுதி.

தைர்யமாவது—ப்ரதிபக்ஷம் ப்ரபலமாயிருந்தாலும் த்ருணீகரித்திருக்கை.

சௌர்யமாவது—எதிரிகளின் ப்ரபலமான திரளிலும் ஒரு துணையின்றிக்கே துணிந்துபுகும் ஆற்றல்.

பராக்ரமமாவது—அப்படி போர்க்களத்திலே புகுந்த விடத்தில் அவலீலையாக எதிரிகளைப் பங்கப்படுத்தும் ஆற்றல்.

[ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப] என்ற இரண்டும் இங்கு *பாவப்ரதாநநிர்தேசமாகையாலே ஸத்யகாமத்வம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் என்று கொள்ளக்கடவது,

ஸத்யகாமத்வமாவது—விரும்பப்படுமவையெல்லாம் குறையற ஸித்தித்திருக்கை.

ஸத்யஸங்கல்பத்வமாவது—ஏது செய்ய நினைத்தாலும் தடையின்றிக்கே செய்து தலைக்கட்டும் சக்தி.

க்ருதித்வமாவது—அடியார்களுக்குக் காரியம் செய்துகொண்டேயிருக்கை.

க்ருதஜ்ஞத்வமாவது—அடியார்கள் சிறிது நன்மை செய்தாலும் அதையொருகாலும் மறவாதிருக்கை. ஆக இவை முதலான. [அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹார்ணவ!]—எண்ணித்தலைக்கட்ட முடியாத கல்யாண குணராசிகளாகிற ப்ரவாஹங்களுக்குக் கடல் போன்றவனே! .... (7)

ஆக திருக்கல்யாண குணங்களைப் பேசி இனி திவ்ய பூஷணங்களைப் பேசுகிறார்:—

மூலம். ஸ்வோசித விவித விசித்ராநந்தாச்சர்ய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசயஸுகந்த நிரதிசய ஸுகஸ்பர்ச நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்ய கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகரகுண்டல க்ரைவேயக ஹாரகேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தா தாமோதரபந்தந பீதாம்பர காஞ்சீ குண நூபுராத்யபரிமித திவ்ய பூஷண! (8)

ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அலங்காரமான ஞானம் முதலிய திருக்குணங்களைக் கீழேயருளிச் செய்தார். திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்திற்கு அலங்காரமான திவ்ய பூஷணங்களை இங்கே யருளிச் செய்கிறார். ஸ்வோசித—தனக்குத் தகுந்தவையாய். விவிதவிசித்ர—பலவகைப்பட்ட வைசித்திரியை யுடையனவாய், அநந்த—அபரிமிதங்களாய், ஆச்சர்ய—விஸ்மயநீயங்களாய், நித்ய—சாச்வதங்களாய், நிரவத்ய—ஒரு வகையான தோஷ ஸம்பந்தமுமில்லாதவையாய், (அல்லது நித்யநிரவத்ய என்று முழுச் சொல்லாக்கி, எப்போதும் நிரவத்யங்களாய் என்னவுமாம்.) நிரதிசயஸுகந்த-ஒப்புயர்வற்ற பரிமளத்தையுடையனவாய், நிரதிசயஸுகஸ்பர்ச—(ஒருகாலும் கழற்றவேண்டாதபடி ஒப்பற்ற ஸௌகுமார்ய முடையனவாய், நிரதிசய ஔஜ்ஜ்வல்ய—ஒப்புயர்வற்ற புகரையுடையனவா யிருக்கிற. (கிரீடேத்யாதி) கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் இவை பர்யாயம் போலே தோன்றினும் அவாந்தர பேதங்களையிட்டுத் தனித்தனியே வ்யவஹரிக்கிறபடி. கொண்டை, தொப்பாரம், துராய் என்று தமிழிலே சொல்லுமாப்போலே கொள்வது. நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் * பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்துவஞ்சித் தோரரசே! * என்கிற பாசுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு மூன்று வகையான ஸாம்ராஜ்யமருளிச் செய்தார். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு" என்றருளிச் செய்ததும் அப்பாசுரத்தைத் தழுவியேயாகும். ஸௌலப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும், பரத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும், ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும் ஆக மூன்று முடிகளை ஆழ்வார் அநுபவித்துப் பாசுரமிட்டிருக்கையாலே * மாறனடி பணிந்துய்ந்த இராமாநுசனும் இங்கு [கிரீட—மகுட—சூடாவதம்ஸ] என்று மூன்று முடிகளை யருளிச் செய்தாரென்பது ரஸ்யமான ரஹஸ்யார்த்தம்.

(சூடாவதம்ஸ) இதை முழுச் சொல்லாகக் கொள்ளவுமாம்; அன்றியே (சூட) என்றும் (அவதம்ஸ) என்றும் இரண்டாகக் கொள்ளவுமாம், க்ரமேண சுட்டியையும் கர்ணாபரணத்தையும் சொன்னபடி. மகரகுண்டல—மகரவடிவமான தோடுகள். க்ரைவேயக—திருக்கழுத்தில் சாத்துமவை. ஹார—திருமார்பிலணியும் முத்து வடங்கள். கேயூர—தோள்வளைகள். கடக—முன் கையில் சாத்தும் வளைகள், ஸ்ரீவத்ஸ—இது கீழ்ச்சொன்ன ஆபரணங்கள் போலல்லாமல் திருமேனியில் ஒரு மயிர்ச்சுழியேயாயினும் இதுவும் ஒரு பூஷணம்போலவே தோன்றியிருக்கையாலே இங்குச் சேர்த்துச் சொல்லுகிறபடி. ஸ்ரீவத்ஸமாவது—திருமறு. கௌஸ்துப—திருமார்பிலே குலாவித் திகழும் குருமாமணிப்பூண். முக்தாதாம—ஏகாவளி, த்ரிஸரம், பஞ்சஸரம் எனப்படுகிற முக்தாஹாரங்கள். உதரபந்தந—திருவயிற்றுப் பட்டம். பீதாம்பர—புருஷோத்தம லக்ஷணமான பீதக வாடை. காஞ்சீகுண—அந்தப் பீதக வாடையின் மேலணியும் அரைநூல் பட்டிகை. நூபுர—திருவடிச் சிலம்பு. ஆதிசப்தத்தாலே யஜ்ஞோபவீதம் கணையாழிமோதிரம் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. *செங்கமலக் கழலில் சிற்றிதழ்போல் விரலில் சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கிணியும், அரையில் தங்கிய பொன் வடமும் தாள நன்மாதுளையின் பூவொடு பொன்மணியும் மோதிரமுங்கிறியும், மங்கலவைம்படையுந் தோள்வளையுங் குழையும் மகரமும் வாளிகளும் சுட்டியும் * என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் இங்கே கூட்டி யநுஸந்திக்கத் தகும். ஆக விப்படிப்பட்ட அபரிமித திவ்ய பூஷணங்களை யுடையவனே! .... (8)

இனி திவ்யாயுதங்களை யருளிச் செய்கிறார்.

(மூலம்.) ஸ்வாநுரூப அசிந்த்ய சக்தி சங்கசக்ரகதா (அஸி)சார்ங்காத்ய ஸங்க்யேய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய கல்யாண திவ்யாயுத! (9)

ஸ்வாநுரூப—தனக்குத் தகுந்தவையாய், அசிந்த்யசக்தி—நெஞ்சாலும் நினைக்கவொண்ணாத சக்தியையுடைய. சங்கசக்ர கதா சார்ங்காதி-சங்கு சக்கரம் கதை வில் முதலிய, அஸங்க்யேய-எண்ண முடியாதவையாய். நித்யநிரவத்ய—நாள்செல்லச் செல்ல மழுங்குகை யன்றிக்கே என்றுமொருபடிப்பட்டனவாய், நிரதிசய கல்யாண-ஒப்பற்ற சோபாவஹங்களாயுமிருக்கிற, திவ்ய ஆயுத - திவ்யாயுதங்களை யுடையவனே! இந்த வாக்கியத்தில் கதா என்பதற்குப் பிறகு அஸி என்பதையுங் கூட்டி ஒரு பாடமுண்டு. அஃதிலாத பாடமே நம்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றியதாம். .... (9)

இனி திவ்ய மஹிஷிகளோடுண்டான சேர்த்தியை யநுபவிக்கிறார்.

(மூலம்.) ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்யாநுரூபஸ்வரூபரூப குண விபவைச்வர்ய சீலாத்யநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண ஸ்ரீவல்லப! (10)

பெரிய பிராட்டியாரைப் பற்றின முதல் சூர்ணையில் இட்டிருக்கிற விசேஷணமே இங்கும் இடப்பட்டிருக்கிறது. அநுபவ ரஸிகர்களின் ஆதராதிசயம் பேசுவிக்கிற பேச்சாகையாலே இங்குப் புநருக்தி தோஷம் சங்கிக்க இடமில்லை. இங்கே ஆச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்—"ப்ரதம சூர்ணையிலும் இக்குணங்கள் உக்தமாயிருக்கத் திரியட்டும் சொல்லுகிறவிது புநருக்தமன்றோ வென்னில்; இவர்தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாரன்றியிலே அநுபவிக்கிறாராய்

அத்தாலே வந்த ஆதராதிசயம் சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிருராகையாலே புநருக்தி தோஷமில்லை. அதவா; அங்கு சரண்யதைக்கு உறுப்பாக வருளிச் செய்தார்; இங்கு வால்லப்யத்துங் குறுப்பாக வருளிச் செய்கிருர்.'' என்று.

ஸ்வாபிமதங்களாயும் நித்யநிரவத்யங்களாயும் அநுரூபங்களாயுமிருக்கிற, ஸ்வரூபகுண.......கல்யாணகுணகணங்களையுடையவளான ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனுனவனே! என்றபடி. பகவந்நாராயணுபிமதேத்யாதி சூர்ணேயில் விவரித்த படி கண்டுகொள்வது; ஸ்ரீவல்லப!—ஸ்ரீக்கு வல்லபனுனவனே! என்றும், ஸ்ரீயை வல்லபையாக வுடையவனே! என்றும் இருவகையும் கொள்ளக்கடவது. முந்தின பொருளில் *திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வன் என்றதாகும். பிந்தின பொருளில் அவள் சொன்ன சொல்லை மறுக்கமாட்டாதபடி அவளுக்கு விதேயனுயிருப்பவ னென்கை. ஏவம்பூத பூமிநீளாநாயக!—கீழே ஸ்வாபிமத என்று தொடங்கி கல்யாண குணகண என்றவளவுஞ் சொன்னதை (ஏவம்பூத) என்று அதிதேசிக்கிறபடி. பெரிய பிராட்டியார்க்குச் சொல்லும் பெருமைகளெல்லாம் பூமிதேவிக்கும் நீளா தேவிக்கும் ஸமானமென்றவாறு. *குழற் கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவின் நிழல்போல்வனர்* (திருவிருத்தம்) என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரங் காண்க. (10)

இனி கீழ்ச்சொன்ன சேர்த்திகளெல்லாம் காட்டிலெரித்த நிலாவாகாமே நித்ய போக்தாக்கள் அமைந்திருக்கும்படி சொல்லுகிறது மேல் :—

(மூலம்.) ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதாசேஷசேஷதைகரதிரூப நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாநக்ரியைச்வர்யாத்யநந்த கல்யாண குணகண சேஷ சேஷாசந கருடப்ரமுக நாநாவிதாநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகல! (11)

திருவனந்தாழ்வான் ஸேநாபதியாழ்வான் பெரிய திருவடி முதலான அபரிமித பரிஜநங்களும் பரிசாரிகைகளும் திருவடிவாரத்திலே நித்யகைங்கரியம் பண்ணும்படி யாகவுள்ளவனே! என்கிருர். அந்த நித்யஸூரிகள் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேத—தன்னுடைய திருவுள்ளத்தை யநுஸரித்த ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை யுடையவர்களாயும், அசேஷ சேஷதைக ரதிரூப—ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் செய்ய ஆசைப்பட்டிருப்பதையே வடிவாக வுடையவர்களாயும், நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய ஜ்ஞாந க்ரியா ஐச்வர்யாதி அநந்த (கல்யாண) குணகண—எக்காலும் வழுவற்று ஒப்புயர்வற்றவையான ஜ்ஞானம் வியாபாரம் நியமனம் முதலான அநந்த கல்யாணகுண ஸமூஹங்களையுடையவர்க ளாயுமிருப்பர். நித்ய நிரவத்ய என்பதை நேராக சேஷ சேஷாசநாதிகளுக்கே விசேஷண மாக்கி யுரைப்பது முண்டு, அப்போது சேஷ சேஷாசநாதிகளுக்கு நான்கு விசேஷணங்களிட்டதாக ஆகிறது. ஸ்வாதீநஸ்வார்த்த கைங்கரியஞ் செய்கையாகிற அவத்யமில்லாதவர்கள் என்று கருத்து. நித்ய நிரவத்யத்வத்தை ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு விசேஷணமாக்கினுலும் இந்தக் கருத்து தேறும். அடிமைக் குறுப்பான அஸங்குசித ஜ்ஞானமென்ன, க்ரியா—அந்த ஜ்ஞானத்துக்கேற்ற செய்கையென்ன, ஐச்வர்ய—பிறரை நியமிக்கும் அதிகாரமென்ன இவை முதலான குணங்களை யுடையவர்களென்கை.

சேஷாசநரென்று ஸேனை முதலியார்க்குத் திருநாமம். *த்வதீய புக்தோஜ்ஜித சேஷ போ நா..........ப்ரியேண ஸேநாபதிநா* என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. பரிசாரிகா—அநுக்ரஹா, விமலா, காந்தி, வாருணீ, ஸுகீர்த்தி, ருத்ரா. ஸுப்ரவதீ முதலானவரைப் பரிசாரிகைகளென்கிறது. ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் *லீலா லதா க்ருபாணீ* முகுளித நளிநா:* என்ற ச்லோகங்களிலும் காண்க. *மதிமுகமடைந்தையர்* என்றார் ஆழ்வாரும். (11)

இனி இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய இருப்பிடத்தைச் சொல்லுகிறது:

(மூலம்.) பரமயோகி வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூபஸ்வபாவ ஸ்வாபிமத விவித விசித்ராநந்த போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ஸம்ருத்த அனந்தாச்சர்யாநந்த மஹா விபவாநந்த பரிமாண நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய வைகுண்டநாத! (12)

பரமயோகி என்று தொடங்கி வைகுண்டநாத என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொள்வதே ஸர்வாசார்ய ஸம்மதம். பரமயோகி வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ என்கிற வரையில் தனி வாக்கியமாக்கி இதைத் தனியே ஒரு ஸம்போதந மாகக்கொண்டு உரைப்பாருமுளர் என்று தேசிகபாஷ்யத்தினால் தெரியவருகின்றது. ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் அங்ஙனே திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பதாக அவருடைய வியாக்கியானத்தினால் தெரிகின்றது. அங்ஙனே உரைத்தருளின அவரும் உடனே, "பரமயோகீத்யா திகம் தேச விசேஷணம் வா; ததா ஸ்ரீவைகுண்டகத்யோக்தே:" என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே முழுவதையும் ஏகவாக்யமாகக் கொள்வதே சிறக்கும்.

பரமயோகி வாங்மநஸாபரிச்சேத்யஸ்வரூபஸ்வபாவமாயும், ஸ்வாபிமத விவித விசித்ராநந்த போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ஸம்ருத்தமாயும், அநந்தாச்சர்ய மாயும் அநந்த மஹாவிபவமாயும் அநந்தபரிமாணமாயும் நித்யமாயும் நிரவத்யமாயும் (அல்லது) நித்யநிரவத்யமாயும் நிரதிசயமாயுமிருக்கிற வைகுண்ட லோகத்திற்கு நாதனானவனே! என்று கொள்க. மேலே ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் *திவ்ய புருஷை: மஹாத்மபிராபூரிதே, தேஷாமபி இயத்பரிமாணம் இயதைச்வர்யம் ஈத்ருச ஸ்வபாவமிதி பரிசேத்துமயோக்யே* என்றருளிச் செய்வதைக்கொண்டு இங்கு முதல் விசேஷணத்தை விவரிப்பது. பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர் களாய் ச்வேதத்வீப வாஸிகளான பரமயோகிகளாலும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தினுடைய ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் வாக்கினாலும் நெஞ்சினாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதது. சுத்த ஸத்வமயமாயிருப்பது ஸ்வரூபம், போக்யதமமா யிருப்பது ஸ்வபாவம். இவ்விரண்டும் பரமயோகிகளுக்கும் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதது. நெஞ்சால் நினைப்பரிது. [ஸ்வாபிமதேத்யாதி] தனக்கு அபிமதங்களாயும் பலவகைப்பட்டவை யாயும் அற்புதங்களாயும் அபரிமிதங்களாயுமிருக்கிற போக்ய வஸ்துக்களென்ன, போகோபகரண வஸ்துக்களென்ன போகஸ்தானங்களென்ன இவை நிரம்பப் பெற்றிருப்பது ஸ்ரீவைகுண்டம். அப்ராக்ருதங்களான சப்தாதி விஷயங்கள் போக்ய வஸ்துக்கள்; சூட்டு நன்மாலைகளும் பரிஜந பரிச்சதங்கள் முதலியனவும் போகோப கரணங்கள்; அப்ராக்ருத ரத்நமய மண்டபங்கள் க்ரீடா பர்வதங்கள் முதலானவை போகஸ்தானங்கள், இவற்றாலே ஸம்ருத்தி பெற்றிருப்பதென்றபடி.

அநந்தாச்சர்ய—நித்யமும் அபூர்வ வஸ்துபோலே அநுபவிக்கக்கூடியதா யிருக்கையாலே அளவிறந்த ஆச்சரியமாயிருக்கும்; அநந்தமஹாவிபவ—ரத்நபூஷண ஸிம்ஹாஸநாதிகளும் உத்யாந நதீ தடாகாதிகளும் அளவிறந்திருக்கையாலே அநந்த மான மஹா விபவங்களை யுடைத்தாயிருக்கும்; அநந்தபரிமாண—ஆயாம விஸ்தாரங் களால் அளவிறந்திருக்கும். நித்யநிரவத்ய—அநித்யமாயும் அவத்யங்களோடே கூடியு மிருக்கின்ற ஸ்தானங்களிற் காட்டில் வாசி பெற்றிருக்கும். நிரதிசய—ஆகக் கீழ்ச் சொன்னபடி யிருக்கையாலே தனக்கு மேம்பட்ட ஸ்தானம் வேறொன்றில்லை யென்னும்படி யிருக்கும். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ வைகுண்ட லோகத்திற்கு நாதனானவனே!

(மூலம்.) ஸ்வஸங்கல்பாநுவிதாயி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வசேஷதைகஸ்வபாவ ப்ரக்ருதி புருஷகாலாத்மக விவித விசித்ராநந்த போக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோ பகரண போகஸ்தாநரூப நிகில ஜகதுதய விபவலய லீல!

ஸகல ஜகத்தினுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை லீலையாகவுடைய வனே! என்கிறது. அந்த ஸகல ஜகத்தும் எப்படிப்பட்டதென்னில். ஸ்வஸங்கல் பாநுவிதாயி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி—தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தை யநுஸரித்த ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை யுடைத்தாயிருக்கும்.

[இந்த விசேஷணம் ப்ரக்ருதி புருஷ காலங்களில் அந்வயிப்பது] ஸ்வசேஷ தைக ஸ்வபாவ—தனக்கு சேஷப்பட்டிருக்கையையே இயல்பாகவுடையது. [இதுவும் ப்ரக்ருதி புருஷகால விசேஷணம்.] ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் காலமுமாகிய இவையே ஜகத்தாக இருப்பதனால் ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மக என்றது. இவற்றின் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கே அதீநமாய் இவை அவனுக்கே சேஷப் பட்டிருக்கையாலே முன்னே இரண்டு விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன. இம்மூன்ற னுள்ளும் புருஷனென்கிற சேதநன் போக்தாவாயும், ப்ரக்ருதியானது [ப்ரக்ருதியைச் சொன்னது ப்ராக்ருத வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம்] போக்ய போகோப கரண போகஸ்தானங்களாயுமிருக்கும். இந்த ஜகத்து கால கால்யமென்று காட்டுகைக் காகக் காலத்தையும் கூட்டியருளிச் செய்தது. காலத்தை போகோபகரணத்தில் சேர்க் கலாம். ஆக ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மகமான, விவித—பல வகைப்பட்டும், விசித்ர— விசித்திரங்களாயும், அநந்த—அபரிமிதங்களாயுமிருக்கிற, போக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோபகரண போகஸ்தாநரூப—போக்யமென்ன போக்த்ருவர்க்கமென்ன போகோபகரணங்களென்ன போகயோக்யமான ஸ்தான விசேஷங்களென்ன இவற்றை வடிவாகவுடைய, நிகில ஜகத்—ஸகல லோகங்களினுடையவும். உதயவிபவ லய—ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை, லீல—விளையாட்டாக வுடையவனே!

ஸத்யகாம!—நினைக்குமதெல்லாம் நிறைவேறப் பெற்றிருக்குமவனே!

ஸத்யஸங்கல்ப—ஸங்கல்பித்தபடியெல்லாம் செய்து தலைக்கட்ட வல்லவனே!

பரப்ரஹ்மபூத—பரப்ரஹ்மமென்று பேர்பெற்றவனே!

புருஷோத்தம—உத்தமபுருஷனே!

மஹாவிபூதே—அளவுகடந்த நியாம்ய வஸ்துக்களை யாள்பவனே!

ஸ்ரீமந்—லக்ஷ்மீபதியானவனே!
நாராயண!—நாராயணனென்று பேர்பெற்றவனே!
ஸ்ரீவைகுண்டநாத—நித்யவிபூதிநாதனே!

[இந்த எட்டு ஸம்போதனங்களும், மேலே வரும் ஸம்போதநங்களும் பெரும் பாலும் கீழுள்ள ஸம்போதனங்களினால் சரிதார்த்தமானாலும், பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பலமுகமாக உபயோகங்கொள்ளுமாபோலே இவருடைய அலமாப்பு விலக்ஷணமாயிருக்கையாலே இவற்றில் புநருக்திசங்கை கொள்வதும் தத்பரிஹார வழிகளைச் சிந்திப்பதும் வேண்டா.]

அபாரகாருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யௌதார்யைச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே! = அபாரமான கருணை சீலம் வாத்ஸல்யம் ஔதார்யம் ஐச்வர்யம் ஸௌந்தர்யம் ஆகிற குணங்களுக்குப் பெருங்கடலானவனே! [இவற்றின் விவரணம் கீழே செய்யப்பட்டுள்ளது.] இங்கு ஐச்வர்யத்தைச் சேர்த்திருப்பது மாத்திரம் விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. "ஸம்ஸாரிணாம் ஸ்வரக்ஷண விகாதகத்வேபி தாந் ஸ்வாதந்த்ர்யேண நியம்ய ரக்ஷிதும் சக்த இத்யபிப்ரேத்ய ஐச்வர்யமித்யுக்தம்." என்பது ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யருடைய வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி, தேசிகன் இதைப் போஷித்து அருளிச்செய்திருக்கும்படி காண்மின் "ஐச்வர்யஸ்ய கதநம் இஹ-அநாதி காலம் ஸ்வரக்ஷண விபரீத வ்ருத்தாந் கேநசித் வ்யாஜேந ஸ்வயமேவ நியம்ய அபிமுகீகரோதீதி ஜ்ஞாபயிதும்." என்றார், * இசைவித் தென்னையுன் தாளிணைக் கீழிருத்துமம்மானே!* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்ததைப் பன்னியுரைத்தபடி.

அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோக சரண்ய!—ஜன்மவ்ருத்த ஜ்ஞானங்களில் வாசிபாராதே எப்படிப்பட்டவர்களும் வந்து பணியும்படி அவர்களுக்கெல்லாம் தஞ்சமாயிருக்குமவனே! "அநாலோசிதவிசேஷம் யதா ததா அசேஷாணாம் லோகாநாம் சரண்ய! என்க.

ப்ரணதார்த்திஹர!—அடிபணிந்தவர்களுடைய ஆர்த்திகளைத் தீர்க்குமவனே!

ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே!—அடியார்களின் குற்றங்களை யெல்லாம் நற்றமாகக் கொள்ளுகையாகிற குணத்திற்குக் கடலாயிருக்குமவனே!

அநவரத விதித நிகிலபூத ஜாத யாதாத்ம்ய!—ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் உண்மையை எப்போதும் அறியுமவனே! இத்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லுகிறது. ஆகிஞ்சந்யம் அநந்யகதித்வம் முதலான என்னுடைய நிலைமைகளை நான் விண்ணப்பம் செய்யவேண்டாதபடி நீயே யறிந்துகொள்ளவல்லவனல்லையோ? என்றபடி.

அசேஷ சராசரபூத நிகில நியமந நிரத!—ஜங்கம ஸ்தாவரங்களான ஸகல பதார்த்தங்களையும் நியமிக்கவல்லவனே! இப்படி என்னை உன் திருவடிவாரத்திலே வந்து நிற்கப் பண்ணினதும் நீயேயன்றோ என்றபடி.

அசேஷ சிதசித்வஸ்து சேஷிபூத!—ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் சேஷியானவனே. என்புக்கலிலே கைங்கரியம் கொள்ளவேண்டியது உனது கடமையன்றோ என்றபடி!

நிகில ஜகதாதார!—ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனே!

அகில ஜகத் ஸ்வாமிந்!—ஸகல ஜகத்துக்கும் ஸ்வாமியானவனே!

அஸ்மத்ஸ்வாமிந்!—விசேஷித்து என்வரையில் ஸ்வாமியானவனே!

ஸத்யகாம!—அவாப்த ஸமஸ்தகாமனே!

ஸத்யஸங்கல்ப!—ஒருவரால் தடுக்கவொண்ணுமல் செவ்வனே நிறைவேற வல்ல ஸங்கல்பங்களை யுடையவனே!

ஸகலேதரவிலக்ஷண!—மற்றும் எல்லாரிற் காட்டிலும் எல்லாப்படியாலும் வாசி பெற்றவனே!

அர்த்திகல்பக!—இதற்கு மூன்று படியாகப் பொருள் கூறுவர். (1) யாசகர்களுக்குக் கல்ப வ்ருக்ஷமாக இருப்பவனே! (2) யாசகர்களைக் கல்பக விருக்ஷமாக உடையவனே! (3) யாசகனும் கல்பவ்ருக்ஷமாயுமிருப்பவனே! "அர்த்திநః கல்பயதீதி அர்த்திகல்பகః" என்றும் ஸமாஸம் பண்ணலாமாகையாலே, அர்த்திகளை யுண்டாக்குமவன் என்கிற நான்காவது பொருளும் பொருந்தும்.

ஆபத்ஸக!—ஆபத்காலங்களிலே துணையாயிருக்குமவனே!

ஸ்ரீமந்நாராயண!—பெரிய பிராட்டியாரை விட்டுப் பிரியாத திருமாலே!

அசரண்யசரண்ய!—புகலற்றார்க்குப் புகலானவனே!

அநந்யசரண: அஹம் த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே—புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேனென்கிறது. .... (5)

— [அத்ர த்வயம்.]

"ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே, ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்கிற த்வய மந்த்ரத்தை இங்கே அநுஸந்திக்கக்கடவது என்றபடி. எம்பெருமானர் இவ்விடத்தில் த்வயாநுஸந்தானம் தாம் செய்ததை அஸ்மதாதிகளுக்கும் சிக்ஷிக்கிறபடி. இன்றைக்கும் இவ்விடமநுஸந்திக்கும்போது த்வயத்தை உபாம்சுவாக அநுஸந்திப்பது ஸம்ப்ரதாயம். .... *

(மூலம்.) 6. *பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந்,
ரத்நாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணி ச,
ஸர்வதர்மாம்ச் ச ஸம்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ச் ச ஸாக்ஷராந்,
லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ராஜம் விபோ!

இவையிரண்டும் புராண ச்லோகங்கள். இந்த ச்லோகங்களை இங்கே உபாதானம் செய்தது எதற்காக வென்னில், *முன்னோர் மொழிபொருளேயன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல் போற்றத் தகுவனவாதலால், முன்னோர்மொழிந்த மொழிகளையும் இந்த ப்ரகரணத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்வது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் அநுக்ரஹாதிசயத்தை விளைவிக்குமென்று திருவுள்ளம் பற்றியே. இந்த ச்லோகங்களினால் மீண்டும் சரணாகதி செய்தருளுகிறாரென்று நினைக்கவொண்ணாது, *ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த:* ஆகையாலே ஆவ்ருத்திக்கு ப்ரஸக்தியில்லை,

விபோ!—எம்பெருமானே!, பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குரூந்—பிதாவையும், மாதாவையும், மனைவியையும், மக்களையும், சுற்றத்தாரையும், தோழன்மாரையும், ஆசார்யர்களையும், ரத்நாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணி ச—ரத்நங்களையும் தனதாந்யங்களையும், கிராம பூமிகளையும், வீடுகளையும், ஸர்வதர்மாந் ச—ஸர்வ தர்மங்களையும், ஸாக்ஷராந் ஸர்வகாமாந் ச—கைவல்யமுட்பட ஸகல காம்ய புருஷார்த்தங்களையும், [ஸ்வர்க்கலோகாதிபத்யம் ப்ரஹ்மலோகாதிபத்யம் முதலியவற்றில் ஆசையையும் என்றபடி]. ஸம்த்யஜ்ய—வாஸனையோடே விட்டொழித்து, தே லோக விக்ராந்த சரணௌ சரணம் அவ்ரஜம்—உனது உலகமளந்த பொன்னடியே அடைந்துய்ந்தேன் என்றபடி.

இங்கே தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் ரத்நாநி இத்யாதிகளை விட்டதாகச் சொல்வதில் விப்ரதிபத்தி யொன்றுமில்லை. பிதரம் மாதரம் குரூந்—என்று தந்தைதாயரையும் ஆசாரியரையும் விட்டதாகச் சொல்வது பொருந்துமா? "மாத்ருதேவோ பவ, பித்ருதேவோ பவ, ஆசார்ய தேவோ பவ" என்று சாஸ்த்ரக்கட்டளை விளங்கும்போது அதனை அதிலங்கனம் செய்வது தகுதியோ? தாய்தந்தையரை விடலாமென்று ஒருவாறு உபபாதித்தாலும் ஆசார்ய த்யாகம் ஒருபடியாலும் உபபாதிக்க வொண்ணாததன்றே, "பஞ்சாசார்யபதாச்ரிதஃ" என்று போற்றப்பட்ட எம்பெருமானார் தாம் ஒரு ஆசார்யரையும் விட்டவருமல்லரே. ஆகவே, உண்மையில் த்யாஜ்யங்களான தநதாந்யாதிகளோடொக்க த்யஜிக்க வொண்ணாத விஷயங்களையும் த்யஜித்ததாக அருளிச்செய்கிறவிதற்கு உபபத்தி எங்ஙனே? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின், இவர்களை விட்டுவிடுவதாவது விரோதப்பட்டுத் தள்ளிவிடுவதன்று. காம்யதர்மோபயோகியாகவோ அர்த்த காமோபயோகியாகவோ இவர்களைக் கொள்ளாததுவே இங்கு த்யாகமாவது. 'க்ருஹாணி ச' என்று வீட்டையும் விட்டுவிடுவதாக இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. வீடாவது வாஸஸ்தானம்; ஸம்ந்யாஸிகளானாலும் ஒரு வாஸஸ்தானமின்றிக்கே ஆகாசத்தில் நிற்க முடியாதே, ஓரிருப்பிடம் அவசியம் வேண்டியதாய் அவர்ஜநீயமானபின்பு இதையும் விட்டதாகச் சொல்வதன் கருத்தை ஆராயவேணுமே. இவ்வுலகில் வாழுமளவும் தனதான்யங்களையும் விட்டிருக்க முடியுமோ! பரமைகாந்திகளாய் நேராகத் தாங்களே தனதாந்யங்களை வைத்துக்கொள்ளாவிடினும் தமக்கு ப்ரதிநிதிகளாகச் சில அந்தரங்க சிஷ்யர்களாவது அவற்றை வைத்துக்கொள்ள வேணுமே; அல்லாதபோது தேஹயாத்ரை நிர்வஹிக்கும் வகையில்லையே. ஆதலால் இங்குச் சொல்லுகிற த்யாகம் ஸர்வாத்மநா த்யாகமன்று என்று கொள்ளவேணும். "தாராந் பந்தூந் ஸகீந்" என்னும்படியான சில விஷயங்களை ஸர்வாத்மநா த்யஜிக்கக் குறையென்? என்றாலும், கீழே விவரித்த கணக்கிலே த்யஜிக்கவொண்ணாதவற்றையும் த்யஜித்ததாகச் சொல்லுகிறதற்குக் கருத்து அறியத்தக்கதே. "கொண்ட பெண்டிர் தாம் முதலாக் கூறுமுற்றார் கன்மத்தால், அண்டினவரென்றே அவரை விட்டுத்—தொண்டருடன் சேர்க்கும் திருமாலைச் சேருமென்றான் ஆர்க்குமிதம் பார்க்கும் புகழ்மாறன் பண்டு" [திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி 81] என்று மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியே, ஆழ்வார் *கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார்*

என்கிற திருவாய்மொழியிலே கொண்டபெண்டிரையும் மக்களையும் விட்டொழிக்கு மாறு உபதேசித்தருளினது வாஸ்தவமே. அந்த ஆழ்வார் தாமே அதன் கீழ்ப் பாசுரத்தில் *ஆயிரத்துளிவையும் பத்தும் வல்லார்கள், நல்ல பதத்தால் மனை வாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே* என்றருளிச்செய்ததும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஓரிடத்தில் ஹேயமாகச் சொன்ன குடும்பவாழ்க்கையையே மற்றோரிடத்தில் [பலச்ருதி கூறும் முகத்தால்] உபாதேயமாக அருளிச் செய்தாரென்றால், த்யாஜ்ய மாகைக்கு நிபந்தனம் வேறு. உபாதேயமாகைக்கு நிபந்தனம் வேறு என்று தெரிந்துகொள்ள ப்ராப்தமாகுமன்றே. "குரோரபி அவலிப்தஸ்ய கார்யாகார்யம் அஜாநத:, உத்பதம் ப்ரதிபந்நஸ்ய ஸத்யஸ் த்யாகோ விதீயதே." என்பது முதலான சாஸ்திரங்களையும் துணைகொண்டு அர்த்த நிஷ்கர்ஷம் பண்ண வேணும். *தன் குருவின் தாளிணைகள் தன்னிலன்பொன்றில்லாதார், அன்பு தன் பால் செய்தாலுமம்புயைகோன்—இன்பமிகு விண்ணாடு தானளிக்கவேண்டியிரான், ஆதலால் நண்ணாரவர்கள் திருநாடு* என்றும், *ஞானமனுட்டான மிவை நன்றாகவே யுடையனான குருவை யடைந்தக்கால்—மாநிலத்தீர் தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே வைகுந்தம் தரும்" என்றும் அருளிச்செய்தபடியே ஆசார்ய ஸம்பந்தமே முக்திக்கு முதல் தனி வித்தாயிருக்க அப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸம்பந்தத் தையும் குலைத்துக்கொள்வதாக இங்கு அருளிச் செய்கிறாரென்று அர்த்தம் கொள்ள அவகாசலேசமுமில்லை. மாதாபிதாக்களையும் ஆசார்யர்களையும் புத்ரமித்ராதிகளையும் பகவத் விபூதிகளாகக் கருதுகின்றேனென்பதுவே இங்குப் பரமதாத்பர்யம். இவர் கள்தாமே பகவத்பாகவதாநுபவ விரோதிகளாகில் இவர்களை ஸர்வாத்மநா த்யஜிக்க வும் ப்ராப்தமே. இன்னமும் விரிவு பெரியார்பக்கல் கேட்டுணர்வது. ... (6)

(மூலம்.) 7. த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்துச் ச குருஸ் த்வமேவ,
த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ!

ஹே தேவதேவ!—வாராய் தேவாதிதேவனே!; மாதா ச த்வமேவ பிதா ச த்வமேவ —தாயும் நீயே தகப்பனும் நீயே; பந்துச் ச த்வமேவ, குருச் ச த்வமேவ—உற்றாரும் நீயே ஆசாரியனும் நீயே; வித்யா த்வமேவ, த்ரவிணம் த்வமேவ—ஞானமும் நீயே, பொருளும் நீயே. மம ஸர்வம் த்வமேவ—(பல சொல்லியென்?) எனக்கு எல்லாமும் நீயே. *பெற்ற தாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ, மற்றையாராவாரும் நீ பேசில்* *சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரே யினி யாவாரே* என்ற அருளிச்செயல்களை இங்கே அநுஸந்திப்பது. கீழே *பிதரம் மாதரம் தாராந்* என்ற ச்லோகத்தில் விட்டவையாகச் சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் எம்பெருமானே யென்று இந்த ச்லோகத்தினால் சொல்லிற்றாயிற்று. எம்பெருமான் ப்ரியப்ரவர்த்தகனாகையாலே தாயாகவும், ஹிதப்ரவர்த்தகனாகையாலே தகப்பனாகவும், மற்றும் ஸகலவித பந்துக்களும் செய்யக்கூடிய உபகாரங்களை யெல்லாம் செய்வதனால் பந்துவாகவும் *கலைகளும் வேதமும் நீதி நூலும் கற்பமும் சொற்பொருள் தானும் மற்றை நிலைகளுமெல்லாம் நீர்மையினாலருள் செய்ததனாலே ஆசார்யனாகவும் இப்படியெல்லாமுமாகச் சொல்லக் குறையில்லை. திருமங்கையாழ்வார் "பேயிருக்கு நெடுவெள்ளம் பெருவிசும்பின் மீதோடிப் பெருககாலம் தாயிருக்கும்

வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்டான்" என்று அருளிச் செய்ததைக்கொண்டு இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை காட்டியருளின சுவைப்பொருளை தேசிகன் "மாதா—ப்ரலயதசாயாம் உதரே ஸ்தாபயித்வா ப்ரஸவநாத்" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியால் தழுவியிருப்பது ரஸிக்கத்தக்கது. த்வமேவ வித்யா—"நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியுமாக்கையுந் தானே" என்ற திருவாய்மொழி காண்க. 'நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்" என்றிருக்கும் அகிஞ்சநர்கள் உபாஸநரூப வித்யாஸ்தானத்திலே எம்பெருமானையே நிறுத்துவர்களிறே த்ரவிணம் த்வமேவ—உபாயோபேயங்களிரண்டும் நீயே யென்று காட்டினபடி. உலகில் த்ரவ்யத்தைக் கார்யாந்தரங்களுக்கு ஸாதனமாகக் கொள்வதும் ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்வதும் ப்ரத்யக்ஷமே. அது எம்பெருமான் திறத்திலுமொக்கும். ... ... (7)

(மூலம்.) 8. பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய த்வமஸ்ய பூஜ்யச் ச குருர் கரீயாந்,
ந த்வத் ஸமோஸ்த்யப்யதிக: குதோந்யோ லோகத்ரயேப்யப்ரதிமப்ரபாவ.

அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய த்வம் பிதா அஸி—[கீழே உபாத்தமான ச்லோகத்தில் எம்பெருமானைத் தம்மொருவர்க்கே மாதா பிதாவாகச் சொல்லிநின்றது; அந்த வுறவு ஸர்வலோகஸாதாரண மாகையாலே அதைத் தெரிவிக்கும் ச்லோகத்தை இப்போது அநுஸந்திக்கிறார். பகவத்கீதையில் பதினோராமத்யாயத்தில் நாற்பத்து மூன்றாவது ச்லோகமிது. இதற்கடுத்த ச்லோகமும் இங்குச் சேர்த்தே அநுஸந்திக்கப்படுகிறது.] அப்ரதிமப்ரபாவ!—ஒப்பில்லாப் பெருமைபெற்ற மாயோனே! த்வம் அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய பிதா அஸி—ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான இவ்வுலகுக்கெல்லாம் தந்தையாயிராநின்றாய்; அஸ்ய லோகஸ்ய பூஜ்ய; குருச்ச அஸி—இவ்வுலகுக்குப் பூஜிக்கதகுந்த ஆசார்யனாகவுமிராநின்றாய். ஆகையினாலே, இவ்வுலகுக்கெல்லாம் பூஜ்யதமனாயிரா நின்றாய். லோகத்ரயேபி த்வத்ஸம: அந்ய: நாஸ்தி—காருண்யம் முதலிய குணங்களினால் உன்னையொத்தவன் மூவுலகிலும் வேறொருவனுமில்லை; அப்யதிக: குத:?—ஸமானன் இல்லையென்னும்போது மேற்பட்டவனில்லையென்னுமிடம் சொல்ல வேணுமோ? * ஒத்தார் மிக்காரையிலையாய மாமாயனாயிரா நின்றா யென்றபடி.

இங்கு த்வத்ஸம: நாஸ்தி என்னாதே த்வத்ஸம: அந்ய: நாஸ்தி என்கையாலே உனக்கு ஒப்பானவன் நீயே என்றதாகும். * உபமாநோபமேயத்வம் யதேகஸ்யைவ வஸ்துந:—அநந்வய: * என்பர் ஆலக்காரிகர். "ககநம் ககநாகாரம் ஸாகரஸ் ஸாகரோபம:, ராமராவணயோர் யுத்தம் ராம ராவணயோரிவ.'; இத்யாதிகளுங் காண்க. "தன்னொப்பான் தானாயுளன்காண்" என்றார் திருமழிசைப்பிரானும். .... (8)

(மூலம்.) 9. *தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம் ப்ரஸாதயே த்வாமஹமீசமீட்யம்,
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்யு: ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ! ஸோடும்.*

தஸ்மாத்—கீழ்ச்லோகத்திற் சொல்லியபடி நீ ஸர்வஸ்மாத் பரனாயிருக்கையாலே, அஹம்—குற்றங் குறைகளே வடிவெடுத்திருக்கிற நான், ஈசம் ஈட்யம் த்வாம்—ஸர்வ நியந்தாவாயும் ஸ்தோத்ரார்ஹனாயுமிருக்கிறவுன்னை, காயம் ப்ரணிதாய ப்ரணம்ய-(வேரற்ற மரம்போல) உடலைக் கீழேயிட்டுத்தொழுது, ப்ரஸாதயே—க்ஷமை வேண்டுகின்றேன்; தேவ-பெருமானே!, புத்ரஸ்ய (தோஷம்) பிதேவ—மகனுடைய குற்றத்தைத்

தகப்பன் பொறுப்பது போலவும், ஸக்யு: (தோஷம்) ஸகேவ - மித்திரனுடைய அபராதத்தை மித்திரன் பொறுப்பது போலவும், ப்ரியாய (மஹ்யம்) - அன்பனுன என் பொருட்டு, ப்ரிய: (த்வம்) ஸோடும் அர்ஹஸி - அன்பனுன நீ (எனது அபராதங்களைப்) பொறுக்கவல்லே; *ப்ரியः ப்ரியாயார்ஹஸி* என்றவிடத்தில் 'ப்ரிய: ப்ரியாயா: அர்ஹஸி' என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். அப்போது ஆர்ஷஸந்தியாகக் கொள்ளவேணும். காதலியினுடைய குற்றத்தைக் காதலன் பொறுக்குமா போலவும் என்றபடி. .... (9)

(மூலம்.) 10. மநோவாக் காயை ரநாதி கால ப்ரவ்ருத்தாநந்தாக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசார ரூப நாநாவிதாநந்தா பசாராந் ஆரப்த கார்யாந் அநாரப்த கார்யாந் க்ருதாந் க்ரியமாணுந் கரிஷ்யமாணும்ச் ச ஸர்வாந் அசேஷத: க்ஷமஸ்வ.

மநோவாக்காயை:—மனம் மொழி மெய் என்கிற மூன்று உறுப்புகளினுலும், அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த-அடிதெரியாத நெடுநாள் முன்னுக விளைந்த, அநந்த—அளவிறந்த, அக்ருத்யகரண - செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்வதும், க்ருத்யாகரண - செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யாதொழிவதும், பகவதபசார - எம்பெருமான் திறத்தில் அபசாரப் படுகையும், பாகவதாபசார - அவனடியார்கள் திறத்தில் அபசாரப்படுகையும், அஸஹ்யாபசாரரூப-பொறுக்கவொண்ணுதபடி அபசாரப்படுகையுமாக இங்ஙனேயுள்ள, நாநாவிதாநந்தாபசாராந் - பலவகைப்பட்ட அபரிமிதங்களான குற்றங்களை, (இதற்கு 'அசேஷத: க்ஷமஸ்வ' என்றதிலே அங்வயம்) அசேஷத:—அணுவளவும் மிச்சமில்லாத படி, க்ஷமஸ்வ - பொறுத்தருளவேணும். இவ்வபசாரங்கள் எப்படிப்பட்டவையென்னில்; ஆரப்தகார்யாந்-பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்தவையாயிருக்கும் சில அபசாரங்கள். அநாரப்தகார்யாந் - இன்னமும் பலன் கொடுக்க ஆரம்பியாமலிருக்கும் சில பாபங்கள். க்ருதாந் க்ரியமாணுந் கரிஷ்யமாணுந் ச - இறந்த காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலு மெதிர்காலத்திலுமாக த்ரிகால வ்யாபிகளாயிருக்கு மிவ்வபசாரங்கள். இவ்வபசாரங்களனைத்தையும் பொறுத்தருள வேணுமென்றூராயிற்று.

ஸர்வாந்—உலகில் அவரவர்கள் செய்யும் அபசாரங்களானவை மாநஸிகங்களாயும் வாசிகங்களாயும் காயிகங்களாயும் இருப்பது ப்ரஸித்தமாயிருக்க, *மநோவாக்காயை: ப்ரவ்ருத்த* என்று சொல்லவேணுமோவென்னில்; எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்காக அமைந்த மநஸ்ஸையும், அவனைத் துதிப்பதற்காக அமைந்த வாக்கையும், அவனுக்குப் பணிவிடைகள் பலவுஞ் செய்வதற்காக அமைந்த உடலையுங் கொண்டு அந்தோ! வ்யபிசரிக்கலாயிற்றே! என்கிற நிர்வேதம் இச்சொல் தொடையிலே தோன்றும்.

இக்குற்றங்கள் எத்தனை நாளாகச் செய்யப்பட்டவையென்ன, அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த என்கிறூர். ஸம்ஸாரமோ அநாதி; *பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந!* என்று கீதையிலருளிச் செய்தபடியே கீழ்கழிந்த ஜன்மங்களுக்கோ தொகையில்லே. இப்படி அடிதெரியாத காலந் தொடங்கி ப்ரவ்ருத்தமானவை. ஆனது பற்றியே அனந்தங்களுமானவை. அவற்றை வகையிட்டுச் சொல்லுகிறூர். (அக்ருத்யகரண) என்று தொடங்கி,

அக்ருத்யகரணமாவது—செய்யத்தகாதவையாக சாஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப் பட்டுள்ள தீய கருமங்களைச் செய்வது. *ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வா பூதாநி* என்கிற விதியை அதிக்ரமித்துப் பண்ணுகிற ப்ராணிபீடை, ப்ராப்த விஷயங்களைத் துதிப்பதற்குரிய வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களைத் துதிக்கை, பிறர் பொருள் தாரமென்றிவற்றை அபஹரிக்கை, அஸத்யஞ் சொல்லுகை, பக்ஷிக்கத்தகாதவற்றை யதேச்சமாக பக்ஷிக்கை—ஆக இங்ஙனே பலவகைப்பட்டிருக்கும் அக்ருத்யகரணம்.

க்ருத்யாகரணமாவது — சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான வர்ணாச்ரமதருமங்களைச் சோர்வு சோம்பல்களாலும் நாஸ்திக்யத்தாலும் அநுஷ்டியாதொழிகை. பகவதபசாரமாவது—தேவதாந்தரங்களோடொக்க எம்பெருமானை நினைக்கையும், ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயதா புத்தி பண்ணுகையும், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாந நிரூபணம் பண்ணுகையும் முதலானவை. பாகவதாபசாரமாவது—அஹங்காரத்தாலும் அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும் விரோதம். அஸஹ்யாபசாரமாவது—கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதிநிபந்தநமாகவல்லாமல் ஹிரண்ய கசிபுவைப்போலே பகவத்விஷயமும் பாகவதவிஷயமுமென்றால் காணவும் கேட்கவும் பொறுதபடியிருக்கை. ஆசார்யாபசாரமும் அஸஹ்யாபசார மெனப்படும்; அதாவது—ஆசார்யனருளிச்செய்த அர்த்தத்தின்படியே அநுஷ்டியாமையும், அவருபதேசித்த மந்த்ரங்களையும் அவற்றின் அர்த்தங்களையும் அல்பப்ரயோஜநங்களுக்காக அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையும் இவை முதலானவை. ஆசார்யபக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்க வேண்டியிருக்க அது செய்யாதே அவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அஸூயையும் அவஜ்ஞையும் முதலானவையும் அஸஹ்யாபசார மெனப்படும். "பாகவதபக்த விஷயாபசார:—அஸஹ்யாபசார:; ஆசார்ய விஷயாபராதோ வா" என்பர் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர். அவ்வாசிரியர், கீழே பகவதபசாரத்தையும் பாகவதாபசாரத்தையும் விவரிக்கும்போது அருளிச்செய்திருப்பது ரஸவத்தரம்: "பாகவதாபசாரோ பகவதபசார:; பகவதபசாரோ பாகவதாபசார:" என்பது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி. பாகவதர்களிடத்திலே அபசாரப்பட்டால் அது பகவதபசாரமாய் முடியும். பகவானிடத்திலே அபசாரப்பட்டால் அது பாகவதாபசாரமாய் முடியும் என்றபடி. "பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந்! மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:" என்ற பகவதுக்தியையும் ,"யதபராதஸஹஸ்ரமஜஸ்ரஜம் த்வயி சரண்ய ஹிரண்ய உபாவஹத், வரத! தேந சிரம் த்வம் அவிக்ரிய: விக்ருதிம் அர்ப்பகநிர்ப்பஜநாத் அகா:" என்ற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியையும் இங்கே நினைப்பது.

எம்பெருமானையே நோக்கிச் சொல்லுகிற இந்த சூர்ணையில் த்வதபசார என்று முன்னிலையாக அருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க பகவதபசார என்று படர்க்கையாக வருளிச் செய்திருப்பது பொருந்துமோ வென்று சங்கிக்கக் கூடியதுண்டு. ஆனாலும் குறையில்லை; பகவதபசார மென்றே ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யமிருப்பதனால் அருளிச்செய்தபடி. இந்த வாக்யத்தில் அநந்த பதம் இரண்டு தடவை ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது; முதலிலுள்ள அநந்தபதம்—அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணரூப ஸாமாந்யாபசாரங்களில் அந்வயிக்கும். இரண்டாவது அநந்தபதம் பகவதபசாராதிகளில் அந்வயிக்கும்.

*[ஆரப்தகார்யாந் அநாரப்தகார்யாந்] ப்ராரப்தகருமங்களென்றும் ஸஞ்சித கருமங்களென்றும் கருமங்கள் இரண்டு வகையாகவுள்ளன ; நாம் செய்கிற கருமங்களெல்லாம் அப்போதே உடனே பலன் கொடுக்கத் தொடங்கிவிடமாட்டா ; பரிபாக க்ரமத்தில் தான் பலன் கொடுக்கும். அப்படி பலன் கொடுக்கத் தொடங்கின கருமங்கள் ப்ராரப்தங்களெனப்படும். அவற்றையே இங்கு ஆரப்தகார்யாந் என்றது. அப்படிப்பட்ட ப்ராரப்த கருமங்களினுல் நிருத்தாவஸரங்களாய் அநுபக்ராந்தபலங்களாயிருக்கும் கருமங்கள் ஸஞ்சிதங்களெனப்படும். அவற்றையே இங்கு அநாரப்த கார்யாந் என்றது. .... (10)

(மூலம்) 11. அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தம் விபரீதஜ்ஞாநம் ஆத்மவிஷயம் க்ருத்ஸ்ந ஜகத்விஷயஞ்ச விபரீதவ்ருத்தஞ்ச அசேஷவிஷயம் அத்யாபி வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமாணம் ச ஸர்வம் க்ஷமஸ்வ.

இனி, மோக்ஷவிரோதியான புண்யபாபரூபமாய் விலக்கடியை க்ஷமித்தருள வேணுமென்று வேண்டுகிறுர். அநாதிகால ப்ரவ்ருத்தம்—அடிதெரியாத காலம் முதற்கொண்டு விளைந்ததாய், ஆத்ம விஷயம் க்ருத்ஸ்ந ஜகத் விஷயஞ் ச விபரீதஜ்ஞாநம்—ஆத்மாவைப்பற்றினதாயும் ஸமஸ்தஜகத்தையும் பற்றினதாயுமிருக்கிற விபரீதஜ்ஞானத்தை (க்ஷமித்தருள வேணும்) ; அசேஷ விஷயம்—எல்லாவற்றையும் பற்றினதாய், அத்யாபி வர்த்தமாநம்—இன்னமும் தொடர்ந்துவாராநின்றதாய், வர்த்திஷ்யமாணஞ் ச—இனிமேல் வாஸநாபலத்தாலே விளையப்போகிறதாயுள்ள, ஸர்வஞ் ச விபரீதவ்ருத்தம் க்ஷமஸ்வ—எல்லாவிதமான நிஷித்தாநுஷ்டானங்களையும் பொறுத்தருளவேணும். ஆத்மவிஷயமான விபரீதஜ்ஞானமாவது தேஹாத்மாபிமானம், ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரமம், அந்யசேஷத்வப்ரமம் முதலியன ; க்ருத்ஸ்நஜகத் விஷயமான விபரீதஜ்ஞானமாவது — *ஸர்வபூதாத்மகே தாத! ஜகந்நாதே ஜகந்மயே. பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத:?* என்கிற ப்ரஹ்லாதன் படியிலன்றிக்கே தேவதிர்யங் மநுஷ்யாதி பதார்த்தங்களை அவையவையாக மாத்திரம் காண்கை. ஆத்மவிஷயம், க்ருத்ஸ்நஜகத் விஷயம் என்கிற விசேஷணங்கள் 'விபரீத வ்ருத்தம்' என்கிற விசேஷ்யத்திலும் அந்வயிக்கும். ஆத்ம விஷயமான விபரீதவ்ருத்தமாவது—ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயம் முதலானது. ஜகத் விஷயமான விபரீதவ்ருத்தமாவது—தனக்கு ஒருவன் ஒரு தீங்கு செய்தால் அதை ஸ்வகர்மபலமென்றோ க்ருபாபலமென்றோ நினையாதே, நிமித்தமாத்ரமான சேதநனை ஸ்வதந்த்ரனாகவெண்ணி அவன் நமக்குத் தீங்கிழைத்தானென்று கொண்டு அவன் திறத்தில் ஒன்றுக்குப் பத்தாகத் தீங்குகள் செய்கை. விசேஷ விஷயம்—ஐச்வர்யம் முதலிய புருஷார்த்தங்களை விரும்புகை முதலான காம்யங்களை விவக்ஷிக்கிறது. முன்பு செய்தவற்றையும் இப்போது செய்கிறவற்றையும் இனி செய்யப்புகுகிறவற்றையுமெல்லாம் அறிவிலியான அடியேன் அறிகின்றிலேனாகிலும் ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீரே அறிந்து பொறுத்தருள வேணுமென்றாராயிற்று. .... (11)

(மூலம்) 12. மதீயாநாதி கர்ம ப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம் பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீதஜ்ஞாந ஜநநீம் ஸ்வவிஷயாயாச் ச போக்ய புத்தேர் ஜநநீம் தேஹேந்த்ரியத்வேந ஸூக்ஷ்மரூபேண சாவஸ்திதாம் தைவீம் குணமயீம் மாயாம் தாஸ பூதம் "சரணாகதோஸ்மி தவாஸ்மி தாஸ:" இதி வக்தாரம் மாம் தாரய.

இந்த சூர்ணையில் தாஸபூதம் என்று த்விதியாந்தமாகச் சொல்லவேண்டியதை தாஸபூத: என்று ப்ரதமாந்தமாகச் சிலர் பாடஞ் செய்துவருவது மருள். தாஸபூதம் என்று த்விதியாந்தமான பாடமே கொள்ளத்தக்கது. பூருவர்களுக்கெல்லாம் அபிமதமான பாடமும் இதுவே. தாஸபூதனும், "சரணாகதோஸ்மி, தவாஸ்மிதாஸ:" என்று சொல்பவனுமான அடியேனை என்று பொருள் காண்க.

கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞானத்துக்கடியான தேஹஸம்பந்தத்தைக் கழித்துத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார் இந்த சூர்ணையினால். எம்பெருமான் கீதையிலே *தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே* (7-14) என்று சொல்லி வைத்தானிறே. அதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே இங்கு மாம் தாரய என்கிறார். மாயையாவது ப்ரக்ருதி; அதை அடியேன் கடந்தேனாம்படி செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

மதீய அநாதிகர்ம ப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம்—நெடுநாளாக நான் பண்ணிப்போந்த கர்மபரம்பரையாலே யுண்டானதாய்,

பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநகரீம்—எம்பெருமானாகிய உன்னுடைய உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வொட்டாது மறைப்பதுமாய்,

விபரீதஜ்ஞாந ஜநநீம்—தேஹாத்மப்ரமம் முதலிய விபரீத வுணர்ச்சியை விளைப்பதுமாய்,

ஸ்வ விஷயாயா: போக்ய புத்தேச் ச ஜநநீம்—ஸ்வகார்யபூதமான சப்தாதிகளிலே போக்யதாபுத்தியைப் பிறப்பிப்பதுமாய்,

தேஹேந்த்ரியத்வேந போக்யத்வேந ஸூக்ஷ்மரூபேண ச அவஸ்திதாம்—போகாயதநமான தேஹரூபத்தாலும் போகோபகரணமான இந்த்ரியரூபத்தாலும் போக்யமான சப்தாதிரூபத்தாலும் இத்தனைக்கும் முதற்கிழங்கான ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதிரூபத்தாலும் [ஆக நான்கு வகைப்பட்ட பரிணாமத்தை யுடைத்தாய்] இராநின்ற,

தைவீம்—*இன்புறுமிவ்விளையாட்டுடையானாகையாலே தேவனென்று பேர் பெற்ற வுன்னாலே க்ரீடாபரிகரமாகச் செய்யப்பட்டதாய்,

குணமயீம்—ஸத்வரஜஸ்தமோ குணமூர்த்தியாய்,

மாயாம்—விசித்ரகார்யகரமாகையினாலே மாயையென்று பேர்பெற்றதான ப்ரக்ருதியை,

(இதற்கு மாம் தாரய என்றதோடே அந்வயம்).

மாம் என்கிற விசேஷ்யவ்யக்திக்கு இரண்டு விசேஷணமிடுகிறார்—(தாஸபூதம்) என்றும், (சரணாகதோஸ்மி தவாஸ்மி தாஸ இதி வக்தாரம்) என்றும், தாஸபூதம்—அடியேனாகவும், சரணாகதோஸ்மி தவாஸ்மி தாஸ இதி வக்தாரம்—த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்

திற்படியே சரணாகதனானேன், உத்தரகண்டத்திற்படியே கைங்கர்யநிரதனானேன் என்று வாய்விட்டுச் சொல்பவனாயுமிருக்கிற, மாம்—என்னை, தாரய—(ப்ரக்ருதியைக்) கடந்தவனாம்படி செய்தருளவேணும். "மாயாம் மாம் தாரய" என்று த்விகர்மக ப்ரயோகஃ (தவாஸ்மி தாஸ:) என்கிற விடத்திலுள்ள அஸ்மி—ப்ரார்த்தநாபி ப்ராயத்தாலே ப்ரயோகிக்கப்பட்டதென்று கொள்ளவேணும். தாஸவ்ருத்திபரனு யிருக்கக் கடவேன் என்றபடி. இப்படி கொள்ளாதபோது கீழே (தாஸபூதம்) என்றதையே மீண்டும் சொன்னதாக ஆகுமத்தனை—என்று தேசிகர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

இனி சதுர்த்தியின் அர்த்தமான இஷ்டப்ராப்தியை ப்ரார்த்திக்கிறார்—

(மூலம்.) 13. தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்ய யுக்த ஏகபக்திர் விசிஷ்யதே, ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:. உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத் மைவ மே மதம், ஆஸ்திதஸ் ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம். பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே, வாஸுதேவஸ்ஸர்வ மிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* இதி ச்லோகத்ரயோதித ஜ்ஞாநிநம் மாம் குருஷ்வ.

நமச்சப்தத்தின் பொருளான விரோதி நிவர்த்தநத்தைக் கீழே பிரார்த்தித்தார்; அவ்வளவோடு நிற்கவொண்ணுமோ? பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்ய ஸித்தியும் வேணுமே. அந்த கைங்கரியத்தை ப்ரார்த்திக்க நினைத்து அதற்கு இன்றியமையாததாய் கைங்கர்யம் போலவே ப்ரியவிஷயமாய்த் திருநாட்டிலும் அநுவர்த்திக்குமவையான பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளை யபேக்ஷிக்க நினைத்து, பக்தி ரூபாபந்நமான ஜ்ஞானமுடையார்க்கே அவை ஸித்திக்கக் கூடுமாகையாலே அந்த ஜ்ஞானம் ஸித்திக்க வேண்டுமென்று, கீதாசார்யனருளிச்செய்த மூன்று ச்லோகங்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு—அந்த ஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கி யருளவேணுமென்று வேண்டுகிறார். பகவத்கீதையில் ஏழாவது அத்யாயத்தில் பதினேழு பதினெட்டு பத்தொன்பதாம் ச்லோகங்களை அடைவே அநுஸந்தித்து, இந்த மூன்று ச்லோகங்களாலும் தேர்ந்த ஞானத்தையுடையேனும்படி அடியேனைச் செய்தருளவேண்டுமென்று இரக்கிறார்.

இம்மூன்று சுலோகங்களுக்கும் அடைவே பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. கீழ் ச்லோகத்தில் *சதுர்விதா பஜந்தே மாம்* என்று தொடங்கி, தன்னை பஜிப்பவர்கள் நான்கு வகைப்பட்டவர்களென்று சொன்னான் கண்ணன். ப்ரஷ்டைச்வர்யகாமன், அபூர்வைச்வர்யகாமன், ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தை விரும்புமவன், பகவதநுபவமாகிற பரம புருஷார்த்தத்தை விரும்புமவன் என நால்வராகச் சொல்லப்பட்டாலும் ஐச்வர்யகாமர்களென்று ஒரே வகுப்பாதலால் மூவராகவே கொள்ளலாம். அப்படிப்பட்ட மூவகையான பக்தர்களுள் ஜ்ஞாநியென்பவன் சிறந்தவனென்கிறது. [தேஷாம் ஜ்ஞாநீ....விசிஷ்யதே] என்று. அந்தச் சிறப்புக்குக் காரணமேதென்னில்; [நித்யயுக்த:. ஏகபக்தி:] நித்யயுக்தனாய் ஏகபக்தியா யிருக்கையாலே ஜ்ஞானியானவன் சிறந்தவன் என்கிறது. ஜ்ஞாநிந: அத்யர்த்தம் ப்ரிய: அஹம்—ஜ்ஞானிக்கு என்னிடத்தி லுள்ள ப்ரீதி வாசாமகோசரமென்றபடி. ஸ ச மம ப்ரிய:—அப்படியே அந்த ஞானி

யிடத்தில் எனக்குள்ள ப்ரீதியும் வாசாமகோசரமென்றபடி. ஏதே ஸர்வே ஏவ உதாரா: கீழ்ச்சொன்ன அதிகாரிகள் யாவரும் என்னையே உபாஸிக்கிறபடியினால் ஔதார்யம் மிக்கவர்கள். என்னிடத்திலிருந்து சிறிதளவாகிலும் கொள்பவர்களை நான் எனக்கு ஸர்வஸ்வ தாதாக்களாக நினைப்பவனென்றபடி. ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்—ஆனாலும் ஞானியையே நான் எனக்கு உயிராக நினைப்பவனென்றபடி. ஏனென்னில்; ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவ அநுத்தமாம் கதிம் ஆஸ்தித:—என்னோடு சேர்ந்தே வாழ நினைத்திருக்கிற அந்த அதிகாரியானவன் என்னையே உயர்ந்த ப்ராப்யவஸ்துவாக நினைத்திருப்பதனால் என்றபடி. [மேல் *பஹூநாம் ஜன்மநாமந்தே* என்கிற ச்லோகத்தினாலும் ஜ்ஞாநியின் சிறப்பே சொல்லப்படுகிறது]. பஹூநாம் ஜந்மநாம் அந்தே—பலபல பிறப்புகள் கடந்த பிறகு ஜ்ஞாநவாந் ஸந்—எனக்கு சேஷப்பட்டிருக்கையே ஆத்மஸ்வரூபமென்று உணர்ந்தவனாகி, மாம் ப்ரபத்யதே—ஞானியானவன் என்னைப் பணிகின்றான்; எப்படி பணிகின்றானென்னில்; வாஸுதேவஸ் ஸர்வம் இதி—*உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்* என்கிற ப்ரதிபத்தியோடு பணிகின்றான். ஸ: மஹாத்மா ஸுதுர்லப:—அப்படிப்பட்ட மஹாத்மா எனக்குக் கிடைப்பதரிது.

ஆக இம்மூன்று ச்லோகங்களிலும் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட ஞானியாக அடியேனைச் செய்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. .... (13)

(மூலம்.) 14. புருஷஸ் ஸ பர: பார்த்த! பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா
பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: மத்பக்திம் லபதே பராம்*
இதி ஸ்தாநத்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ.

புருஷஸ் ஸ பர: பார்த்த! என்கிற ச்லோகம் கீதையில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் இருபத்திரண்டாவது. *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:* என்கிற ச்லோகம் பதினோராமத்தியாயத்தில் ஐம்பத்துநான்காவது. *மத்பக்திம் லபதே பராம்* என்பது பதினெட்டாமத்தியாயத்தில் ஐம்பத்துநான்காவது. ஆக இம்மூன்றிடங்களிலும் சொல்லப்பட்ட பரபக்தி அடியேனுக்கு விளைந்ததாகச் செய்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. .... (14)

(மூலம்.) 15. பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ.

பரபக்தி விளைந்தவளவிலே பர்யாப்தி பிறவாதிறே. பரபக்தி பரஜ்ஞாநம் பரமபக்தி இவையே வடிவெடுத்தவனாக அடியேனைச் செய்தருள வேணுமென்கை. (15)

(மூலம்.) 16. பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்தி க்ருத பரிபூர்ணநவரத நித்ய
விசததமாநந்ய ப்ரயோஜநாநவதிகாதிசய ப்ரிய பகவதநுப
வோஹம் ததாவித பகவதநுபவ ஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதா
சேஷாவஸ்தோசிதாசேஷ சேஷதைகரதி ரூபநித்ய கிங்கரோ பவாநி.

இந்த சூர்ணையினால், நித்யாநுபவத்தையும் நித்ய கைங்கர்யத்தையும் பெற்று வாழ்வேனாக வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. கீழ் இரண்டாவது சூர்ணையில்

உள்ள வாக்கிய ஸந்நிவேசமே இங்குச் சிறிது மாறியிருக்கிறதத்தனை. விவரணம் அங்கே கண்டுகொள்வது. .... (16)

(மூலம்.) 17. ஏவம்பூதமத்கைங்கர்யப்ராப்த்யுபாயதயா அவக்லப்த ஸமஸ்த வஸ்து விஹீநோபி, அநந்த தத்விரோதி பாபாக்ராந்தோபி அநந்த மதபசாரயுக்தோபி. அநந்த மதீயாபசாரயுக்தோபி, அநந்தாஸஹ்யாபசாரயுக்தோபி, ஏதத்கார்ய காரண பூதாநாதி விபரீதாஹங்கார விமூடாத்ம ஸ்வபாவோபி, ஏததுபய கார்ய காரண பூதாநாதி விபரீத வாஸநா ஸம்பத்தோபி, ஏததநுகுண ப்ரக்ருதி விசேஷ ஸம்பத்தோபி, ஏதந் மூலாத் யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகஸுக துஃக்க தத்தேது ததிதரோபேக்ஷணிய விஷயாநுபவஜ்ஞாநஸங்கோசரூப மச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி விக்ந ப்ரதிஹதோபி, யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம் கேவலம் மதீயயைவ தயயா நிச்சேஷ விநஷ்ட ஸஹேதுக மச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்தி காத்யந்திக பரபக்தி ப்ரஜ்ஞான பரம பக்தி விக்ந: மத்ப்ரஸாதலப்தமச்சரணா விந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி: மத்ப்ர ஸாதா தேவ ஸாக்ஷாத்க்ருத யதாவஸ்தித மத் ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதி லீலோப கரண விஸ்தார:, அபரோக்ஷஸித்த மந்நியாம்யதா மத்தாஸ் யைக ஸ்வபாவாத்மஸ்வரூப: மதேகாநுபவ:, மத்தாஸ்யைக ப்ரிய:, பரிபூர்ணாநவரத நித்ய விசததமாநந்ய ப்ரயோஜநாநவதிகாதிசய ப்ரிய மதநுபவஸ் த்வம் ததாவித மதநுபவ ஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதா சேஷாவஸ்தோசிதாசேஷ சேஷதைக ரதிரூப நித்யகிங்கரோ பவ.

இனி இதற்குமேல் இந்த கத்யம் முடியுமளவும் எம்பெருமானுடைய ப்ரதிவசந ப்ரகாரத்தை அநுவதிக்கிறபடி ....—ஏவம்பூத மத்கைங்கர்ய ப்ராப்த்யுபாயதயா அவக்லப்த ஸமஸ்தவஸ்து விஹீநோபி—(இந்த சூர்ணையின் நடுவில் "த்வம் கேவலம் மதீயயைவதயயா" என்ற விடத்திலுள்ள த்வம் என்பது முதலில் யோஜித்துக் கொள்ளத்தக்கது. ஸ்ரீராமாநுஜரை நோக்கி ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ப்ரதிவசனம் இது. கீழில் சூர்ணையில் "நித்யகிங்கரோ பவாநி" என்று ப்ரார்த்தித்ததிற்கு—அப்படியே நித்ய கிங்கரராகக் கடவீரென்று அநுக்ரஹம் செய்வது இந்த சூர்ணை. 'ஏவம் பூத' என்றது கைங்கர்யத்திற்கு விசேஷணம். கீழ் சூர்ணையில் எப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டதோ அதை அநுவதிக்கிறபடி. நீர் விரும்பினபடியே கைங்கரியம் பெறுவதற்கு எவ்வெவ்விதமான உபாயாநுஷ்டானங்கள் சாஸ்த்ரங் களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அதை யொன்றும் உமக்கு இல்லையேயாகிலும் என்கை.

அநந்த தத்விரோதி பாப ஆக்ராந்தோபி—அப்படிப்பட்ட உபாயாநுஷ்டானங்களை இனிமேலும் ஸம்பாதித்துக்கொள்ள வொண்ணுதபடி அவற்றுக்கு விரோதிகளான அபரிமித பாபங்கள் மலிந்திருக்கப் பெற்றீராகிலும்.

அநந்த மதபசாரயுக்தோபி—என்னளவில் பண்ணின அபசாரங்கள் அபரிமித மாக இருக்கப் பெற்றீராகிலும்.

அநந்த மதீயாபசாரயுக்தோபி—அபரிமிதமான பாகவதாபசாரங்கள் மலிந்திருக்கப் பெற்றீராகிலும்.

அநந்த அஸஹ்யாபசார யுக்தோபி—அபரிமிதமான அஸஹ்யாபசாரங்கள் மலிந்திருக்கப் பெற்றீராகிலும்.

ஏதத் கார்ய காரணபூத அநாதி விபரீதாஹங்கார விமூடாத்மஸ்வபாவோபி—இப்படிப்பட்ட அபசாரங்களினால் உண்டாகுமதும் இவற்றை மேன்மேலுமுண்டாக்குவதுமான அநாதி விபரீதாஹங்காரத்தினால் மறைபட்ட ஆத்ம ஸ்வபாவத்தையுடையீராகிலும்,

ஏததுபய கார்ய காரணபூத அநாதி விபரீத வாஸநாஸம்பத்தோபி—கீழ்ச்சொன்ன அபசாரமும் அஹங்காரமுமாகிற இரண்டுக்கும் கார்யமும் காரணமுமான அநாதி விபரீத வாஸனை சூழப்பெற்றிருந்தீராகிலும்.

ஏததநுகுண ப்ரக்ருதிவிசேஷ ஸம்பத்தோபி—கீழ்ச்சொன்ன அபசார அஹங்கார வாஸனைகளாகிற மூன்றுக்கும் ஏற்ற ராஜஸ தாமஸ ப்ரக்ருதியினாலே நன்கு கட்டுப்பட்டிருந்தீராகிலும்.

ஏதந்மூல ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக ஸுகதுஃக்க தத்தேது ததிதர உபேக்ஷணீய விஷயாநுபவஜ்ஞாந ஸங்கோச ரூப மச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திக ஆத்யந்திக ப்ரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்ந ப்ரதிஹதோபி—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ருதியடியாக வருகிற தாபத்ரயமென்னப்படுகிற ஸுகதுக்கங்களென்ன, அவற்றுக்கு ஹேதுவானவையென்ன, அந்த ஸுகதுக்கங்களிற்காட்டிலும் வேறான உபேக்ஷிக்கக்கூடிய விஷயங்களென்ன, இவற்றின் அநுபவமும் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமுமாகிய—என் திருவடியிணைகளைப் பற்றின பரிபூர்ண பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி யிடையூறுகளினால் கெடுதல்களடைந்திருந்தீராகிலும்.

யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வய வக்தா த்வம்—ஏதேனுமொருபடி த்வய மந்த்ரத்தைச் சொன்னவரான நீர்.

கேவலம் மதீயயைவ தயயா—என்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலேயே,

நிச்சேஷ விநஷ்ட ஸஹேதுக மச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்ந:—என்னுடைய திருவடித்தாமரை யிணைகளைப்பற்றிய ப்ரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளின் இடையூறுகளெல்லாம் நிர்மூலமாக [அவற்றின் காரணங்களோடுங்கூட] நன்கு கழியப்பெற்றவராகி,

மத் ப்ரஸாதலப்த மச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி:—என் திருவடித் தாமரையிணைகளைப்பற்றிய பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் என்னுடைய அநுக்ரஹமடியாக உண்டாகப்பெற்றவராய்,

மத் ப்ரஸாதாத் ஏவ—என்னுடைய அநுக்ரஹமடியாகவே,

ஸாக்ஷாத்க்ருத யதாவஸ்தித மத்ஸ்வரூபரூப குணவிபூதி லீலோபகரண விஸ்தார:—என்னுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் திருக்குணங்கள் நித்யவிபூதி லீலாவிபூதி ஆகிய இவற்றின் விஸ்தாரங்களை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றவராய்.

அபரோக்ஷஸித்த மந்நியாம்யதா மத்தாஸ்யைக ஸ்வபாவாத்ம ஸ்வரூப:—எனக்கே நியாம்யமாயும் எனக்கே அடிமைப்பட்டுமிருக்கையாகிற இயற்கையான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணரப்பெற்றவராய்.

மதேகாநுபவ:—என்னொருவனையே அநுபவிக்க விரும்பியவராய்,

மத்தாஸ்யைகப்ரிய:—எனக்குக் கைங்கரியம் பண்ணுவதொன்றிலேயே ஊற்ற முடையவராய்.

பரிபூர்ணநவரத நித்யவிசததம அநந்ய ப்ரயோஜந அநவதிகாதிசய ப்ரிய மதநுபவ: த்வம்—பரிபூர்ணமாயும் இடைவீடற்றதாயும் எப்போதும் மிக விசதமாயும் ப்ரயோஜ நாந்தரப் பற்று அற்றதாயும் பரமப்ரியமாயுமிருக்கிற என்னநுபவத்தை யுடையீராய்,

ததாவித மதநுபவஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷ தைக ரதிரூப நித்ய கிங்கரோ பவ—அப்படிப்பட்ட என்னநுபவத்தினல் உண்டுபண்ணப் பட்ட மிகச் சிறந்த வுகப்பினலாகிய ஸர்வாவஸ்தோசித ஸகல கைங்கரியங்களிலும் ஆசை கொண்டிருக்கும் அடியவராக ஆகக்கடவீர் (என்று அநுக்ரஹித்தபடி).

இந்த சூர்ணையின் பரமதாற்பரியமாவது—எனக்கு நித்ய கைங்கரியம் செய்து களிக்கவேணுமென்றுசைகொண்ட நீர் அதற்குரிய ஒரு உபாயத்திலும் அந்வயமற் றிருந்தீராகிலும், அந்த உபாயம் இனிமேலும் நிஷ்பங்கமாக முடியாதபடி விரோதி களான பாபங்கள் கூடுபூரித்திருந்தீராகிலும், பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ் யாபசாரங்கள் மலிந்திருந்தீராகிலும், பரபக்தி பரஜ்ஞாக பரமபக்திகள் விளையாமைக் குறுப்பான இடையூறுகள் பல மலிந்திருந்தீராகிலும், நீர் ஆர்த்த ப்ரபந்நராகியோ, த்ருப்த ப்ரபந்நராகியோ த்வயமந்த்ரத்தை அநுஸந்தித்தீராதலால் என்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினலேயே இடையூறுகளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகள் புஷ்கலமாகப்பெற்று என்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதி களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்று உம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் நன்கு தெளியப் பெற்றுள்ள என்னையே அநுபவிப்பவராய் எனக்கே தொண்டு செய்பவராய் வாழக் கடவீரென்று எம்பெருமான் அநுக்ரஹித்தருளினபடியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(மூலம்.) 18. ஏவம்பூதோஸி.

இதுவும் எம்பெருமானுடைய திருமுகப்பாசுரம். கீழே நான் அநுக்ரஹித்த படியே ஆகத் தொடங்கிவிட்டீர் என்றபடி. "ஏவம் பவிதும் உபக்ராந்தோஸி, இத் யர்த்த:" என்பது தேசிக பாஷ்யஸூக்தி. .... (18)

(மூலம்.) 19. ஆத்யாத்மிகாதிபௌதிகாதிதைவிக து:க்க விக்ந கந்த ரஹிதஸ் த்வம் த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதா: ஏவம் வக்தா யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ.

ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன் என்றும் *இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பே போலுருகா நிற்குமென்னுள்ளம்* என்றும் *வெள்ளத் திடைப்பட்ட நரியினம் போலே உள்ளந் துளங்கா நிற்பன்* என்றும் அஞ்சவேண்டும் படியான இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே நிரபாயமாகக் காலக்ஷேபம் செய்ய வழி

யேது? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந்த சூர்ணையும் எம்பெருமானுடைய திருமுகப் பாசுரமாகத் திருவவதரிக்கிறபடி.

தாபத்ரய ஜநித துக்கமாகிற இடையூறு சிறிதுமில்லாதவராய் த்வயமந்த்ரத்தை அர்த்தாநுஸந்தானத்தோடுகூட எப்போதும் இப்படியே சொல்லிக்கொண்டிருப்பவராய் இவ்வுடல் தொலையும் வரை இந்தத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே இனிது வாழக்கடவீரென்று நம்பெருமாள் சோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்தபடி. இங்கு ஸ்ரீரங்கத்தைச் சொன்னது உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்று தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். ... ... (19)

(மூலம்.) 20. சரீரபாதஸமயே து கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்தோ மாமேவாவலோகயந் அப்ரச்யுத பூர்வ ஸம்ஸ்கார மநோரத: ஜீர்ணமிவ வஸ்த்ரம் ஸுகேந இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபாம் விஸ்ருஜ்ய, ததாநீமேவ மத்ப்ரஸாத லப்தமச்சரணாரவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திக்ருத பரிபூர்ணாநவரத நித்ய விசததமாநந்ய ப்ரயோஜநாநவதிகாதிசய ப்ரிய மதநுபவஸ் த்வம் ததாவிதமதநுபவ ஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதாசேஷாவஸ்தோசிதா சேஷசேஷதைக ரதிரூப நித்யகிங்கரோ பவிஷ்யஸி.

ப்ரபந்நனுக்கு பூர்வக்ருத்யமென்றும் உத்தரக்ருத்யமென்றும் இரண்டுண்டு. பூர்வக்ருத்யம் கீழே பரக்கச் சொல்லிற்று. உத்தரக்ருத்யம் சொல்லுகிறதிப்போது. இவ்வுடல் சரியும் நிலைமை எப்படிப்பட்டது? பரமபலன் கைபுகுவது எப்போது? என்ற கேள்விகளுக்கு விடையிறுக்கிறது இங்கு. இதுவும் பெரிய பெருமாளுடைய திருவாக்கநுவாதம். (அடைவே விவரிக்கப்படுகிறது.)

சரீரபாதஸமயே து—உடல் சரிந்து போம்போது.

கேவலம் மதீயயைவ தயயா அதிப்ரபுத்த:—என்னுடைய இயற்கையான அருளாலேயே மிகவும் சிறந்த ஞானமுடையீராய்,

மாம் ஏவ அவலோகயந்—இதற்குமுன் சிந்திக்கப்பட்டஎன்னையே சிந்திப்பவராகி,

அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்கார மநோரத:—"எம்பெருமானே எனக்குப் பரமப்ராப்யபூதன்" என்கிற ஸம்ஸ்காரமும் ப்ராப்தியிலுண்டான பாரிப்பும் குன்றாதவராகி,

ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபாம் இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஜீர்ணம் வஸ்த்ரமிவ ஸுகேந விஸ்ருஜ்ய—ஸ்தூலமும் ஸூக்ஷ்மமுமான இந்த ப்ரக்ருதியை பழைய வஸ்த்ரத்தை விடுமாபோலே எளிதாக விட்டு,

ததாநீம் ஏவ—அப்போதே [தாமதமின்றி],

மத்ப்ரஸாத லப்த மச்சரணாரவிந்தயுகளைகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்தி க்ருத பரிபூர்ணாநவரத நித்ய விசததமாநந்ய ப்ரயோஜநாநவதிகாதிசய ப்ரிய மதநுபவஸ் த்வம் ததாவிதமதநுபவஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசிதாசேஷ சேஷதைகரதிரூப நித்ய கிங்கரோ பவிஷ்யஸி—என்னுடைய அநுக்ரஹத்தினாலேயே.......

நித்யகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றவராகப் போகிறீர் :—கீழே "பாரமார்த்திக பகவச்சரணாரவிந்தயுகளைகாந்திகாத்யந்திக" என்கிற இரண்டாவது சூர்ணையில் அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளே இங்குள்ளனவாதலால் விரிவான வுரையை அங்கே காண்க.

(மூலம்.) 21. மா தே பூதத்ர ஸம்சயঃ.

"நித்யகிங்கரோ பவிஷ்யஸி" என்று அநுக்ரஹித்த இவ்விஷயத்தில் உமக்கு ஸம்சயம் வர்த்திக்க வேண்டா வென்கிறது. *ப்ரஸக்தஸ்யைவ ஹி ப்ரதிஷேத:* என்றிறே ந்யாயமிருப்பது; இங்கு ஸந்தேஹ ப்ரஸக்தியுண்டோ வென்னில், உலகில் க்ஷுத்ர பலன்களைப் பெறுவதற்கும் மிகவும் கனத்த உபாயாநுஷ்டானங்கள் காணா நின்றோம்; மிகமிகக் கனத்த பேறாகிய மோக்ஷ புருஷார்த்தம் பெறுவதற்கு—துஷ்கரத்வத்தில் இனியிதுக்கு அவ்வருகில்லை யென்னலாம்படி பரம துஷ்கரமான உபாயம் இருக்க வேண்டாவோ? மிகவும் ஸுகரமான இந்த ந்யாஸ மாத்ரத்தினாலே பேறு தப்பாதென்னில், இது கண் துடைக்கிற வார்த்தையாயிருக்குமோ வென்று சிலர்க்கு சங்கையுண்டாகக் கூடுமாகையாலே அவர்களுக்கும் தெளிவு பிறப்பிக்க வேண்டி எம்பெருமானாரை அபதேசித்து *மா தே பூத் அத்ர ஸம்சயঃ* என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்கிறபடி. ... ... (21)

(மூலம்.] 22. *அந்ருதம் நோக்த பூர்வம் மே ந ச வக்ஷ்யே கதாசந* ராமோ த்விர் நாபி பாஷதே * ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே. அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததாமி ஏதத் வ்ரதம் மம.* *ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச:* இதி மயைவ ஹி உக்தம்.

மா தே பூத் அத்ர ஸம்சயঃ என்று கீழே அருளிச் செய்ததையே நன்கு நிலை நாட்டுதற்காக இந்த சூர்ணையும் மேல் சூர்ணையும் அவதரிக்கின்றன. என்னுடைய நித்ய கைங்கர்யப் பிராப்தியில் உமக்கு ஸந்தேஹம் வர்த்திக்குமாகில் நான் ஏற்கெனவே பேசி வைத்திருக்கின்ற வார்த்தைகள் விரோதிக்குமே; அவை பொய்யாகுமே; *தேசுடைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனார் பேசி யிருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே* என்று உம்முடைய திருத்தங்கையாரும் சொல்லி வைத்தாளே; ஆகவே என்னுடைய வார்த்தையை நீர் உபச்சந்தநமாத்திரமாகக் கொள்ளாதொழிய வேணுமென்று நம்பெருமாள் அருளிச் செய்தபடி. இதுவரையில் ஒருகாலும் நான் பொய் சொல்லிற்றில்லை; இனிமேல் சொல்லப்போகிறதுமில்லை யென்று க்ருஷ்ணவதாரத்திலே சொன்னேன்; இராமன் வாயிலே இரண்டு பேச்சு வாராதென்று ராமாவதாரத்திலே சொன்னேன்; அன்றியும், ராமாவதாரத்திலே கடற்கரையிலே விபீஷணாழ்வானை வ்யாஜீகரித்து *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய* என்கிற சரம ச்லோக முரைத்தேன்; க்ருஷ்ணவதாரத்திலே திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனை வ்யாஜீகரித்து *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்கிற சரமச்லோக முரைத்தேன்; *ஸக்ருதேவவில் *ஏதத் வ்ரதம் மம* என்பது உயிரான வார்த்தை. *ஸர்வதர்மானில்

மா சுச: என்பது உயிரான வார்த்தை. ஆக இப்படிச் சொல்லியிருக்கிற நான் இன்றாகப் பொய்யனாக மாட்டேன் காணும் என்று திண்மை பெறுத்தினபடி. (22)

(மூலம்.) 23. அதஸ் த்வம் தவ தத்வதோ மத்ஜ்ஞாந தர்சந
ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸுக மாஸ்வ

கீழ்ச் சொன்னதையே திடப்படுத்தி யருளிச் செய்கிறவிது ஸந்தோஷாதிசயத்திற்காகவாயிற்று. இதுவும் பகவத் வாக்யம். அத:—ஸத்யவாதியும் ஸத்ய வ்ரதனுமான நான் சொன்ன வார்த்தை மிகவும் விச்வஸிக்கத் தகுந்ததாகையினாலே, த்வம்—ப்ராமாணிகரான நீர், தவ—என்னாலே பெறுவிக்கப்பட்ட ஸகல குணங்களையு முடையவரான உம்முடைய, தத்த்வத: மத் ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு—உள்ளபடி என்னை யறிவது, காண்பது, நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுவது ஆகிற விவற்றில், நிஸ்ஸம்சய:—சங்கா களங்கலேசமு மில்லாதவராய், ஸுகம் ஆஸ்ஸ்வ—இனிது வாழ்ந்திருக்கக் கடவீர் என்று எம்பெருமானாரை நோக்கி எம்பெருமான் அருளிச் செய்த திருமுகப் பாசுரம். ... ... (23)

இதற்குமேல் * அந்த்யகாலே ஸ்ம்ருதிர் யா து தவ கைங்கர்ய காரிதா, தாமேநாம் பகவந் அத்ய க்ரியமாணாம் குருஷ்வ மே * என்றொரு ச்லோகம் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், பெரியவாச்சான் பிள்ளையோ ச்ருத ப்ரகாசிகாசார்யரோ நிகமாந்த குருவோ இதற்கு வியாக்கியானம் செய்தருளக் காண்கின்றிலோம். ... *

ஸ்ரீ:

சரணாகதி கத்யத்தின் தாத்பர்ய ஸாரம்.

இந்த கத்யத்திலுள்ள சூர்ணைகள் 24. இவற்றுக்கு ப்ரதிபதார்த்தமும் விசேஷார்த்தமும் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் ஸாரமான தாற்பரியம் கதைபோல நெஞ்சில் படிவதற்காக இந்த தாத்பர்யஸாரம் எழுதப்படுகிறது.

சூர்ணை. 1. மேல் * அகில ஹேய ப்ரத்யநீக * இத்யாதியான ஐந்தாவது சூர்ணையில் ஸ்வாமி தாம் அநுஸந்திக்கப் போகிற பகவச்சரணாகதி நன்கு நிறைவேறுவதற்காக முந்துற முன்னம் பெரிய பிராட்டியார் பக்கலிலே புருஷகார ப்ரபத்தி செய்யப்படுகிறது.

2. பெரிய பிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்த புருஷகார ப்ரபத்தி இன்னதற்காக வென்பது வ்யக்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

3, 4. அங்ஙனமேயாயிடுக வென்று பெரிய பிராட்டியார் அநுக்ரஹம் செய்தருளினமை சொல்லிற்று.

5. எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூப திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்களின் வைலக்ஷண்யத்தையும், கல்யாண குணயோகத்தையும், திவ்ய பூஷண மஹிஷீ ஸாஹித்யத்தையும், நித்யஸூரிகளோட்டைச் சேர்த்தியையும், நித்ய விபூதி நாயக

த்வத்தையும், லீலா விபூதி நிர்வாஹகத்வத்தையும், மற்றும் ஸத்யகாமத்வ ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி குண விசேஷங்களுடைமையையும் பரக்கச் சொல்லியேத்தி எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரையிணைகளிலே சரணாகதி செய்தமை சொல்லிற்று.

6, 7, 8, 9. த்வயாநுஸந்தானம் செய்தருளி, புராண ச்லோகங்களிரண்டையும் கீதையிலுள்ள மூன்று ச்லோகங்களையும் அநுஸந்தித்தாராயிற்று.

10, 11. காலத்ரயத்திலும் கரண த்ரயத்தாலும் விளையும் ஸமஸ்தாபசாரங்களையும் பொறுத்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தது. 10-ல் நிஷித்தாசரண க்ஷமா ப்ரார்த்தநை, 11-ல் காம்யாசரண க்ஷமா ப்ரார்த்தநை.

12. கீதையில் * மம மாயா துரத்யயா * என்றும் * மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே * என்றும் சொல்லியுள்ளதை யநுஸரித்து மாயையை மடிவிக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தது.

13. கீதையில் மூன்று ச்லோகங்களை யெடுத்துக் காட்டி அவற்றில் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானம் தமக்கு உண்டாக வேணுமென்று பிரார்த்தித்தது.

14. கீதையில் மூன்றிடங்களில் சொல்லப்பட்ட பரபக்தி தமக்கு விளைய வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தது.

15. பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகளே வடிவெடுத்தவனாக அடியேனைச் செய்தருள வேணுமென்று பிரார்த்தித்தது.

16. அந்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகளால் விலக்ஷண பகவதநுபவம் விளைந்து அவ்வநுபவ பரீவாஹரூபமாக நித்யகைங்கர்யருசி விளையவேணுமென்றது.

[இனி இதற்குமேல் கத்யம் முழுவதும் எம்பெருமானுடைய ப்ரதிவசநம்.]

17. வாரீர் இராமாநுசரே!, எனக்கு நித்ய கைங்கர்யஞ் செய்து களிக்க விரும்பிய நீர் அதற்கு உரிய ஒரு உபாயத்திலும் அந்வயமற்றிருந்தீராகிலும், அந்த உபாயம் இனிமேலும் நிஷ்பந்நமாகக் கூடாதபடி விரோதிகளான பாபங்கள் நிரம்பியிருந்தீராகிலும், ஸகலவிதமான அபசாரங்களும் மலிந்திருந்தீராகிலும், பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திகள் விளையாமைக் குறுப்பான இடையூறுகள் பல மலிந்திருந்தீராகிலும், நீர் ஆர்த்த ப்ரபந்நராகியோ த்ருப்தப்ரபந்நராகியோ த்வய மந்த்ரத்தை அநுஸந்தித்தீராதலால் என்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலேயே இடையூறுகளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகள் புஷ்கலமாகப் பெற்று என்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்று உம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் நன்கு தெளியப்பெற்று என்னையே அநுபவிப்பவராய் எனக்கே தொண்டு செய்பவராய் வாழக் கடவீரென்று எம்பெருமான் அநுக்ரஹித்தருளின படி சொல்லிற்று.

18. இங்ஙனே யாகப் புகுந்தீரென்று எம்பெருமான் அநுக்ரஹித்தமை சொல்லிற்று.

19. தாபத்ரய லேசமுமற்று அர்த்தாநுஸந்தானத்தோடு த்வயோச்சாரணம் செய்துகொண்டு இவ்வுடல் விழுந்தளவும் இந்தத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலேயே இனிது வாழக்கடவீரென்று அநுக்ரஹித்தமை சொல்லிற்று.

20. இவ்வுடல் சரிந்து போங்காலத்தில் சிறந்த நன்மைகளைப் பெற்று நித்ய கைங்கர்ய நிரதராகப் போகிறீரென்று அநுக்ரஹித்தமை சொல்லிற்று.

21. இதில் சிறிதும் ஸந்தேஹம் வேண்டாவென்று தெளிவித்தமை சொல்லிற்று.

22. தன்னுடைய திருவாக்குப் பழுதுபடாதென்று எம்பெருமான் மூதலித்தமை சொல்லிற்று.

23. கீழ்ப் பண்ணின அபய ப்ரதானத்தைத் திடப்படுத்தி நிகமித்தது. [ஆக இவ்வளவும் எம்பெருமானுடைய ப்ரதிவசனம்.]

24. அந்திமஸ்ம்ருதி வேணுமென்று திருவுள்ளமாகில் * அப்போதைக்கிப் போதே சொல்லிவைத்தேன் * என்கிற கட்டளையிலே கொண்டருளவேணுமென்று ஸ்வாமி தாம் பிரார்த்தித்து கத்யத்தை நிகமித்தாராயிற்று.

சரணாகதி கத்ய தாத்பர்யஸாரம் முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

கத்யத்ரயத்தில் இரண்டாவது கத்யம்

ஸ்ரீரங்க கத்யம்

தனியன்

(மூலம்.) சிதசித்பரதத்வாநாம் தத்வ யாதாத்ம்யவேதிநே,
ராமாநுஜாய முநயே நமோ மம கரீயஸே.

சித் அசித் பரதத்வாநாம்—சேதநன் அசேதநம் ஈச்வரன் ஆகிற மூன்று தத்துவங்களினுடைய, தத்வ யாதரத்ம்ய வேதிநே—உண்மையை உள்ளபடியறிந்தவரான, மம கரீயஸே—எனக்கு உத்தம குருவான, ராமாநுஜாய முநயே—எம்பெருமானார்க்கு, நம:—நமஸ்காரமாகுக.

இந்த இரண்டாவது கத்யத்திற்கு ஸ்ரீரங்ககத்ய மென்கிற வ்யவஹாரமும் மிதகத்ய மென்கிற வ்யவஹாரமுமுள்ளது. இங்கு முதல் சூர்ணையில் "ஸ்ரீரங்கசாயிநம்" என்று அருளிச் செய்ததுகொண்டும், முடிவில் "ஸ்ரீரங்கநாத! மமநாத! நமோஸ்து தே" என்றருளிச்செய்தது கொண்டும் ஸ்ரீரங்ககத்ய மென்று வ்யவஹரிக்கலாயிற்றென்று கொள்ளவேணும். முந்தின கத்யம் பெரிதாயிருக்கையாலே அத்தைப் பெரிய கத்யமென்றும் ப்ருஹத்கத்யமென்றும், இது சிறிதாயிருக்கையாலே இதனைச் சிறிய கத்யமென்றும் மித கத்ய மென்றும் முன்னோர்கள் பணித்தபடி.

முந்தின கத்யத்தில் விரிவாக அருளிச் செய்யப்பட்ட விஷயமே இதில் சுருங்க அருளிச் செய்யப்படுகிறதாயிற்று. முன் கத்யம் போலவே இந்த கத்யமும் த்வய விவரணமேயா யிருக்கிறது. ஸம்க்ஷேபவிஸ்தரங்களினால் வாசி காண்க. இதில் முதல் சூர்ணை கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாபரமான உத்தர கண்டத்தின் விவரணமாகவும்; இரண்டாவது சூர்ணை சரணவரண ப்ரதர்சநபரமான பூர்வகண்டத்தின் விவரண மாகவும் அவதரிக்கின்றது. .... *

அவதாரிகை முற்றிற்று.

(மூலம்,) 1. [ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் க்லேச கர்மாத் யசேஷ தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய ஜ்ஞாநபலைச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ் ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய மார்தவார்ஜவ ஸௌஹார்த்த ஸாம்ய காருண்ய மாதுர்ய காம்பீர்யௌதார்ய சாதுர்ய ஸ்தைர்ய தைர்ய சௌர்ய பராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞதாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹார்ணவம் பரப்ரஹ்மபூதம் புருஷோத்தமம் ஸ்ரீரங்கசாயிநம் அஸ்மத் ஸ்வாமிநம் ப்ரபுத்த நித்யநியாம்ய நித்யதாஸ்யை கரஸாத்மஸ்வபாவோஹம் ததேகாநுபவஸ் ததேகப்ரியஃ பரிபூர்ணம் பகவந்தம் விசததமாநுபவேந நிரந்தரமநுபூய தததுபவஜநிதாநவதிகாதிசயப்ரீதி காரிதாசேஷாவஸ்தோசிதாசேஷ சேஷதைகரதிரூப நித்ய கிங்கரோ பவாநி.

மூன்று வகைப்பட்ட சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபமென்ன ரக்ஷணமென்ன ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளென்ன இவை தன்னதீனமாக இருக்கப்பெற்ற. (இது முதலான த்விதீயாந்த விசேஷணங்களெல்லாம் மேலே பகவந்தம் என்கிற விசேஷ்யத்தில் அந்வயித்து "விசததமாநுபவேந நிரந்தர மநுபூய" என்றிணங்கக் கடவது.) திருவாய்மொழியில் * உயர்வற வுயர்நல மென்கிற முதற்பதிகத்தில் * நாமவனி வனுவன் * அவரவர் தமதமது * நின்றனரிருந்தனர் * என்று அடைவேயுள்ள மூன்று பாசுரங்களையும் தழுவி இந்த முதல் விசேஷணமருளிச் செய்தபடி. * நாமவனிவ னென்கிற பாட்டில் சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானு டைய அதீனமென்றது. * அவரவர் தமதமதென்கிற பாட்டிலே அவற்றின் ரக்ஷண மும் எம்பெருமானுக்கதீன மென்றது. * நின்றனரிருந்தன ரென்கிற பாட்டில் அவற் றின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதீன மென்றது. சேதநர்கள் பத்தர்க ளென்றும் முக்தர்களென்றும் நித்யர்களென்றும் மூவகைப் பட்டிருப்பதுபற்றி "த்ரி வித சேதந" என்றது. அசேதநமானது த்ரிகுணமென்றும் காலமென்றும் சுத்தஸத்வ மென்றும் மூவகைப்பட்டிருப்பது பற்றி "த்ரிவித அசேதந" என்றது. த்ரிவித என்கிற விசேஷணம் சேதந மாத்திரத்தில் அந்வயித்து அசேதநத்தில் அந்வயியாமலு மிருக்கலாமென்று தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். சூர்ணையின் முடிவிலுள்ள பேத பதம் ஸ்வரூபம் முதலிய மூன்றிலும் அந்வயித்து ஸ்வரூப பேதம் ஸ்திதி பேதம் ப்ரவ்ருத்தி பேதம் என்று கொள்வதற்கும் பாங்காகும். ஒவ்வொன் றிலும் அவாந்தர பேதங்கள் பலவுண்டாதல் அறிக.

க்லேச கர்மாத்யசேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம்—அவித்யை முதலான ஐந்து க்லேசங்களென்ன, புண்ய பாப ரூபமான கருமமென்ன இவை முதலான

எவ்வித தோஷ ஸம்பந்தமுமில்லாத:—சேதநாசேதநங்கள் சரீரமாய் எம்பெருமான் சரீரியாயிருக்கிறானாகில் சரீர ஸம்பந்தத்தினாலாகும் தோஷம் சரீரிக்கும் வாராதோ வென்ன, வாராதென்கிறது இந்த விசேஷணத்தினால். க்லேசங்களாவன—அவித்யா அஸ்மிதா அபிநிவேசம் ராகம் த்வேஷம் என்று ஐந்தாகச் சொல்லப்பட்டவை. அவற்றின் காரியமான புண்ய பாபங்கள் கருமங்களாகும். ஆதிபதத்தினால் விபாகம் முதலியன கொள்க.

ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிசய ஜ்ஞாநபலைச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ் ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய மார்தவார்ஜவ ஸௌஹார்த ஸாம்ய காருண்ய மாதுர்ய காம்பீர்யௌதார்ய சாதுர்ய ஸ்தைர்ய தைர்ய சௌர்ய பராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞதாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹார்ணவம்—ஸ்வாபாவிகங்களாயும் உயர்வற வுயர்ந்தவையாயு மிருக்கிற ஷாட்குண்யம் முதலிய திருக்குணத் திரள்களுக்குக் கடல்போன்ற. (கீழ் சரணாகதிகத்யத்தில் இந்த சூர்ணிகையே விளியாக வந்திருக்கின்றது. வியாக்கியான விரிவு அங்கே காணத்தக்கது.)

பரப்ரஹ்ம பூதம் புருஷோத்தமம்—பரப்ரஹ்ம சப்தத்தாலும் புருஷோத்தம சப்தத்தாலும் வேதாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தனான.

ஸ்ரீரங்கசாயிநம்—திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே அஸ்மதாதிகளும் கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற.

அஸ்மத் ஸ்வாமிநம் பரிபூர்ணம் பகவந்தம்—எமக்கு ஸ்வாமியாய் ஒன்றிலுங் குறைவில்லாத எம்பெருமானை. (இதற்கு அநுபூய என்கிற ல்யப்போடே அந்வயம்.)

ப்ரபுத்த நித்ய நியாம்ய நித்ய தாஸ்யைகரஸ ஆத்மஸ்வபாவ: அஹம்—நித்ய நியாம்யமாய் நித்ய தாஸ்யைகரஸமான ஆத்ம ஸ்வபாவத்தை நன்கு அறிந்துகொண்டவனான அடியேன். ப்ரபுத்த என்றது—நன்றாக அறியப்பட்ட என்றபடி. நித்ய நியாம்யமாயிருக்கிறபடியும் நித்ய தாஸ்யைகரஸமாயிருக்கிறபடியுமாகிற தன்மை நன்கறியப்பட்டதாகச் சொன்னாராயிற்று. ஸ்வாதீநஸ்வார்த்த கர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வப்ரமமில்லாதபடி அறியப்படுகையே நன்று அறியப்படுகையாம். இவ்வாத்மா எம்பெருமானொருவனுக்கே நியாம்யனும் தாஸனுமானவன் என்று நன்றாக அறிந்துகொண்ட நான் என்றதாயிற்று.

ததேகாநுபவ: ததேகப்ரிய:—பகவத் விஷயமொன்றே ஞானத்திற்கும் பக்திக்கும் விஷயமாகப் பெற்றவனாய்.

விசததமாநுபவேந நிரந்தரமநுபூய—மிகவும் விசதமாக இடைவீடின்றி யநுபவித்து,

ததநுபவஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதிரூப நித்ய கிங்கர: பவாநி—அவ்வநுபவத்தினால் விளைவிக்கப்பட்ட மிகச் சிறந்த வுகப்பினால் செய்விக்கப்பட்ட ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கரியங்களிலும் ஊற்றத்தோடு கூடியிருக்கையாகிற நித்ய கைங்கரியத்திலே நிரதனாகக் கடவேன்.

சேஷதைகரதி: என்பது பஹுவ்ரீஹியாகி நித்ய கிங்கரனுக்கு விசேஷண மாகிறது. அசேஷமான அடிமைகளிலும் நன்கு ஈடுபட்ட நித்ய கிங்கரனாக ஆகக் கடவேனென்றபடி. ஆக இவ்வளவும் த்வயத்தில் உபேயத்திலே நோக்கான உத்தரகண்டம் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. .... (1)

இனி உபாயத்தில் நோக்கான பூர்வகண்டத்தை விவரிக்கப்புகுந்து, அதில் உத்தம புருஷனில் விவக்ஷிதமான ஆகிஞ்சந்யமாகிற ப்ரபத்தியதிகார விசேஷத்தை யும் கார்ப்பண்யமாகிற அங்கத்தையும் விவரிக்கிறார் ஸ்வாத்மநித்ய நியாம்ய .... என்று தொடங்கி இரண்டாவது சூர்ணையினால்.

(மூலம்.) 2. ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய நித்ய தாஸ்யைகரஸ ஆத்மஸ்வபாவாநுஸந்தாநபூர்வக பகவதநவதிகாதிசய ஸ்வாம்யாத்யகில குணகணாநுபவ ஜநித அநவதி காதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதி ரூப நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்த்யுபாய (பூத) பக்தி தநுபாய ஸம்யக் ஜ்ஞாந தநுபாய ஸமீசீந க்ரியா ததநுகுண ஸாத்வீகதாஸ்திக்யாதி ஸமஸ்தாத்ம குண விஹீந:

ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய = அடியேன் எப்பொழுதும் நியமிக்கத் தகுந்தவனா யிருக்கை யென்ன,

நித்யதாஸ்ய—எப்பொழுதும் அடிமை செய்து கொண்டே யிருக்கை யென்ன,

ஏகரஸ—ஆகிய இவற்றையே ஸாரமாகவுடைய,

ஆத்ம ஸ்வபாவ அநுஸந்தான பூர்வக—ஸ்வஸ்வபாவத்தை யநுஸந்தித்து அதனாலுண்டான, பகவத் அநவதிகாதிசய ஸ்வாம்யாதி அகில குணகணாநுபவஜநித—எப்போதும் தனக்கே நியமிக்கத் தகுந்தவனாயிருக்கை யென்ன, நித்ய கைங்கர்யத் திலேயே ஊன்றியிருக்கை யென்ன, இப்படிப்பட்ட ஸ்வஸ்வபாவத்தை யநுஸந்தித் துக்கொண்டு, எம்பெருமானது சிறந்த ஸ்வாமித்வம் முதலிய ஸகல குணகணங்களை யும் அநுபவிப்பதனாலுண்டான, ப்ரீதிகாரித—மிகுந்த வுகப்பினால் செய்விக்கப்பட்ட, அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதி ரூப நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்த்யுபாய பக்தி—ஸர்வாவஸ் தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யங்களிலும் ப்ராவண்யங் கொண்டி ருக்கை யாகிற நித்ய கைங்கர்யத்திற்கு உபாயமான பக்தி யென்ன, தநுபாய ஸம்யக் ஞாந—அதற்கு முபாயமான பரிபக்வ ஜ்ஞானமென்ன, தநுபாய, ஸமீசீந க்ரியா—அதற்கு முபாயமான நல்ல கர்மயோக மென்ன, ததநுகுண ஸாத்விகதா ஆஸ்திக் யாதி ஸமஸ்த ஆத்மகுண விஹீந:—அதற்கு முறுப்பான ஸாத்விகத்வம் ஆஸ்திக்யம் முதலான ஆத்மகுணங்களென்ன ஆகிய இவை சிறிதுமில்லாதவனாய்,

துருத்தராநந்த தத்விபர்யய ஜ்ஞாந க்ரியாநுகுண அநாதி பாபவாஸநா மஹார்ணவாந்தர் நிமக்ந:—கீழ்ச்சொன்ன ஸம்யக் ஜ்ஞாந ஸமீசீந க்ரியைகளுக்கு மாறான விபரீத ஜ்ஞாந விபரீத க்ரியைகளுக்கு உறுப்பான அநாதி பாபவாஸநை யாகிற கடக்க முடியாத பெருங் கடலினுள்ளே மூழ்கிக் கிடப்பவனாய்,

திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விவேச த்ரிகுண க்ஷணக்ஷரண ஸ்வபாவ அசேதந ப்ரக்ருதி வ்யாப்திரூப துரத்யய பகவந்மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச:—எள்ளில் எண்ணெய் போலவும், கட்டையில் நெருப்புப் போலவும் ஸாதாரணமாகப்

பிரிக்க முடியாததாய் ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களையும் ஸததபரிணுமித்வத்தையும் இயல்வாகவுடைத்தாய் ஜடரூபமான ப்ரக்ருதியிலே அவர்ஜநீயமாயிருந்துள்ள ஸம்பந்தத்தை யுடைத்தாய் கடக்கவரிதான பகவந்மாயையினுல் மறைபட்ட ஸ்வப்ர காசத்தையுடையனுய்.

அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித அநந்த அசக்ய விஸ்ரம்ஸந கர்மபாச ப்ரக்ரதித:— அநாதியான அஜ்ஞாநத்தாலே திரட்டப்பட்டதாய் எண்ணிறந்ததாய் ஒருவராலும் அவிழ்க்க முடியாதபடி யிருந்துள்ள புண்ய பாபரூப கர்மமாகிற கயிற்றாலே கட்டுண்டவனுய்,

அநாகத அநந்த கால ஸமீக்ஷயாபி அத்ருஷ்ட ஸந்தாரோபாய: அஹம்— எத்தனை காலம் பார்த்தாலும் ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயம் இன்னதென்று அறியப் பெறுதிருந்துள்ளவனுன அடியேன்,

நிகில ஜந்து ஜாத சரண்ய!—ஸமஸ்த ப்ராணி ஸமூஹங்களுக்கும் சரண்ய னுனவனே !,

ஸ்ரீமந்நாராயண!—பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ள நாராயணனே!

தவ சரணுரவிந்த யுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே—உனது திருவடித்தாமரை யிணையை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன். ... ... (2)

(மூலம்.) 3. ஏவமவஸ்திதஸ்யாபி அர்த்தித்வ மாத்ரேண பரமகாருணிகோ பகவாந் ஸ்வாநு பவ ப்ரீத்யோபநீத—ஐகாந்திகாத்யந்திக நித்ய கைங்கர்யைகரதிரூப நித்ய தாஸ்யம் தாஸ்யதீதி விச்வாஸபூர்வகம் பகவந்தம் நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே.

ஏவம் அவஸ்திதஸ்யாபி—கீழ்ச் சூர்ணையில் விரிவாகச் சொன்னபடியே ஆகிஞ்சந்யாதிகளே வடிவெடுத்திருக்கின்ற வெனக்கும்,

பரமகாருணிக: பகவாந்—பேரருளாளனுன எம்பெருமான்,

அர்த்தித்வ மாத்ரேண—என் பக்கலுள்ள இரப்பையே கொண்டு,

ஸ்வாநுபவப்ரீத்யா உபநீத ஐகாந்திகாத்யந்திக நித்யகைங்கர்யைகரதி ரூப நித்யதாஸ்யம் தாஸ்யதி இதி விச்வாஸ பூர்வகம்—தன்னையநுபவிக்கும் உகப்பினு லுண்டாவதாய் ஒருபடிப் பட்டதாய் முடிவின்றிக்கே யிருந்துள்ள அடிமையிலேயே ஊற்ற முற்றிருக்கையாகிற நித்ய கைங்கர்யத்தை யருளப்போகிறுனென்கிற நம்பிக்கையுடன்,

பகவந்தம் நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே—எம்பெருமானிடத்தில் நித்ய கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறேன். .... (3)

(மூலம்.) 4. *தவாநுபூதிஸம்பூதப்ரீதிகாரித தாஸதாம்,
தேஹி மே க்ருபயா நாத ! ந ஜாநே கதிமந்யதா.

(மூலம்.) 5. ஸர்வாவஸ்தோசிதாசேஷசேஷதைகரதிஸ் தவ,
பவேயம் புண்டரீகாக்ஷ த்வமேவைவம் குருஷ்வ மாம்*.

கீழே தம்முடைய பாசுரத்தாலே பேற்றை ப்ரார்த்தித்தார்; இப்போது, இதிஹாஸ ச்லோகமிரண்டு கொண்டு ப்ரார்த்திக்கிறுர். இவ்விரண்டு ச்லோகங் களுக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களிலே ஆகரம் கண்டு கொள்வது.

எம்பெருமானே! உன்னை யநுபவித்து அதனாலுண்டான வுகப்பினால் விளையும் கைங்கரியத்தைப் பரமக்ருபையோடு அடியேனுக்குத் தந்தருள வேணும். வேறு புகலறிகின்றிலேன். செந்தாமரைக் கண்ணனே! ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உனக்குச் செய்யக்கூடிய ஸகல வித கைங்கர்யங்களிலும் அடியேன் ருசியுடையேனும்படி நீதானே செய்தருளவேணும் என்பது இவ்விரண்டு ச்லோகங்களின் கருத்து. (4, 5)

(மூலம்.) 6. ஏவம்பூத தத்வயாதாத்ம்யாவபோத ததிச்சாரஹிதஸ்யாபி ஏததுச்சாரணமாத் ராவலம்பநேந உச்யமாநார்த்த பரமார்த்த நிஷ்டம் மே மநஸ் த்வமேவ அத்யைவ காரய.

ஸ்ரீரங்கநாதனே! உன்னுடைய திருவருளால் அடியேன் அதிகார பூர்த்தி பெற்றவனாக நினைத்திருக்கிறேன்; ஒருகால் அப்படிப்பட்ட அதிகாரபூர்த்தி இல்லையேயானாலும் அடியேனிடத்தில் கிடைக்கின்ற உக்தி வ்யாஜத்தை கொண்டு நீயே சேஷபூரணம் செய்து கொள்ள வேணுமென்று ப்ரார்த்திப்பது இந்த சூர்ணையின் கருத்து.

ஏவம்பூத தத்வயாதாத்ம்யாவபோத ததிச்சா ரஹிதஸ்யாபி—இப்படி மிகச் சிறந்த புருஷார்த்தத்தின் உண்மை நிலையை யறிந்துகொள்வதும் அறிந்துகொள்ள விருப்பமும் இல்லாதவனாயிருந்தாலும்,

ஏததுச்சாரண மாத்ர அவலம்பநேந—என்வாய்மொழிதன்னையே கொண்டு, மே மந:—என்னுடைய உள்ளத்தை, உச்யமாநார்த்த பரமார்த்த நிஷ்டம்—உபாயோபேயங்களின் உண்மை யுணர்ச்சி பெற்றதாக,

த்வம் ஏவ அத்ய ஏவ காரய—நீ தானே இப்போதே செய்வித்தருளவேணும். குரு என்னாதே காரய என்றது *அதுவு மவனதின்னருளே* என்ற பரமார்த்தத்தைக் காட்டுதற்காம். .... (6)

(மூலம்) 7. அபாரகருணாம்புதே!—கரை கடந்த கருணைக்கடலே!,

அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய!—குணதோஷ நிருபணம் பண்ண மாட்டாமே ஸகல ஜகத்துக்கும் சரண்யனானவனே!,

ப்ரணத ஆர்த்திஹர!—அடிபணிந்தாருடைய ஆர்த்திகளைப் போக்குமவனே!

ஆச்ரித வாத்ஸல்ய ஏக மஹோததே!—அடியார் பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத்திற்கு முக்கியமான மஹாஸமுத்ரமே!

அநவரத விதித நிகிலபூத ஜாத யாதாத்ம்ய!—ஸகலபூத ஸமூஹங்களினுடையவும் உண்மையை எப்போது மறிந்துள்ளவனே!

ஸத்யகாம!—அவாப்த ஸமஸ்த காமனே!

ஸத்யஸங்கல்ப!—நினைத்தது செய்து தலைக்கட்ட வல்லவனே!

ஆபத்ஸக—ஆபத் பந்துவானவனே!,

காகுத்ஸ்த! ககுத்ஸ்தவம்சப்ரஸூதனானவனே!,

ஸ்ரீமந்நாராயண!—திருமாலே!,

புருஷோத்தம!—பரம புருஷனே!,

ஸ்ரீரங்கநாத!—ஸ்ரீரங்கநாதனே!,

மம நாத!—எம்பெருமானே!,

தே நம: அஸ்து—தேவரீர்க்கே சேஷமான இவ்வாத்ம வஸ்து தேவரீர்க்கே போக்யமாய்த் தலைக்கட்டவேணு மென்கை. .... (7)

ஸ்ரீரங்க கத்ய மென்கிற மித கத்யம் முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

கத்யத்ரயத்தில் மூன்றுவது கத்யம்

ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்

அவதாரிகை

எம்பெருமானார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் அறுதியிட்ட அர்த்தம் பனிநிழல் போலே தம்மொருவரளவிலே நின்றிராமே கற்பகக்காவின் நிழல்போலே உலகுக்கெல்லாம் பயன்பட வேண்டுமென்று கருதி யருளினவராதலால் *ஊரும் நாடுமுலகமும் தம்மைப்போலேயாம்படி உபாயோபேயங்களை நிஷ்கர்ஷித்தருளிச் செய்து பரோபதேசத்தில் இழிகிறார்—இந்த வைகுண்டகத்ய முகத்தாலே. பெரியகத்யமான சரணுகதி கத்யத்திலே பொதுவாக எம்பெருமானை நோக்கின ஸ்வப்ரார்த்தனையாக அருளிச்செய்தார். சிறிய கத்யமான ஸ்ரீரங்ககத்யத்திலே, அந்த ப்ரார்த்தனையை ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லை நிலமான பெரிய பெருமாள் விஷயமாக அருளிச்செய்தார். இதில் பரத்வத்துக்கு எல்லை நிலமான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் விஷயமாக பிறனை நோக்கி கர்த்தவ்யோபதேசம் பண்ணி யருளுகிறார். இதில் உபாயமான அம்சத்தைச் சுருங்க அருளிச் செய்து உபேயமான அம்சத்தை மிகவும் பரக்க அருளிச் செய்கிறார். இந்த கத்யம் ஆறு சூர்ணையாயிருக்கும். அவற்றின் தாத்பர்ய ஸாரம் வருமாறு :

சூர்ணை—1. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி வைலக்ஷண்யத்தையும் தன்னுடைய நிலைமையையும் அநுஸந்தித்து அப்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யம் முதலிய திருக்குணங்களே பற்றாசாக அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகவேணுமென்கிறது.

2. பேற்றுக்கு ஒருகால் அநுஸந்திக்கையே போதுமாயிருக்கச் செய்தேயும் நெஞ்சு வேறென்றில் செல்லாமைக்கும் காலக்ஷேபத்துக்குமாக நித்யாநுஸந்தானம் பண்ணவேணுமென்கிறது.

3. இவ்வதிகாரி அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைக் கடக்கும் படியையும், கடந்து சென்று புகுகிற நித்ய விபூதியின் வைபவத்தையும் அந்த தேச விசேஷத்தினுடைய பண்பையும் அங்குள்ள அலங்காரங்களையும் அப்படிப்பட்ட விடத்தில் நாச்சிமாரும் ஸர்வேச்வரனுமாயெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பையும் அந்த நாச்சிமார்க்கு அநுபாவ்யமான வடிவழகையும் திவ்யாபரணச் சேர்த்தியையும் திவ்யாயுத வர்க்கத்தையும் வழுவிலா வடிமை செய்யும் நித்யஸூரி பரிஷத்தையும் அவர்களுடைய நித்ய கைங்கர்யத்திற்கு இலக்காகி யெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பையும் அநுஸந்தித்து இப்பேற்றை நாம் எப்போது பெறக்கடவோமென்று பாரித்து அந்த பாரிப்பின்படியே சென்று கிட்டி 'பெருமானே! என்னல் நித்ய கைங்கர்யம் கொண்டருள வேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்து ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுவானென்கிறது.

4. ஸ்வாபேக்ஷிதத்தின்படி எம்பெருமானாலே ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு அநுகூல வ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டிருப்ப னென்கிறது.

5. இப்புருஷார்த்தத்தை நெடுங்கால மிழந்திருந்த இழவுதீர அம்பரதை யற்று இமையாத கண்ணினனாய்க் கொண்டு ஸதா தர்சனம் பண்ணிக்கொண்டிருக் கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

6. இப்படி வந்து சேர்ந்த இவனை எம்பெருமான் வினவிக் குளிரக் கடா க்ஷித்துத் திருவடிகளைத் தலைமேலே வைக்க, அடிசூடுமரசு பெற்று நித்யாநந்த சாலியாயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. .... *

ஸ்ரீவைகுண்ட கத்ய தாத்பர்ய ஸாரம் முற்றிற்று.

(மூலம்.) யாமுநார்ய ஸுதாம்போதி மவகாஹ்ய யதாமதி.
ஆதாய பக்தியோகாக்க்யம் ரத்நம் ஸந்தர்சயாம்யஹம்.

(கருத்து) ஆளவந்தாராகிற அமுதக் கடலிலே படிந்து குடைந்தாடி பக்தி யோகமாகிற ரத்நத்தை யதாமதி யெடுத்து அன்பர்களுக்கு அநுபவிக்கக் கொடுக்கிறே னென்கை. இங்கு பக்தியோக மென்றது, ஸாத்ய பக்தியான ப்ரபத்தியையே சொன்னபடியாம். இதில் மேலே "நத் பாதாம்புஜ த்வய ப்ரபத்தே ரந்யத் ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந:" என்றருளிச் செய்திருப்பதோடு பொருந்துகைக்காக.

ஆளவந்தாருடைய திருவருளடியாகக்கிடைத்த அர்த்தங்களை அன்பர்களுக்கு நித்யாநு ஸந்தேயமாக வெளியிடுகிறேனென்பது இந்த ச்லோகத்தின் தேர்ந்த கருத்து. .... *

ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யாரம்பம்

1. ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்—மூன்று வகைப்பட்ட சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபமென்ன ரக்ஷணமென்ன ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளென்ன இவை தன்னதீனமாக இருக்கப்பெற்ற. (இதற்கு விசேஷ விவரணம் பக்கம் 37-ல் காண்க.)

க்லேச கர்மாதி அசேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம்—அவித்யை முதலான ஐந்து க்லேசங்களென்ன, புண்ய பாப ரூபமான கருமமென்ன இவை முதலான எவ்வித தோஷ ஸம்பந்தமுமில்லாத. (பக்கம் 37 காண்க.)

ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிசயஜ்ஞாநபல ஐச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜ: ப்ரப்ருதி அஸங்க்யேய கல்யாண குண கணௌக மஹார்ணவம்—ஸ்வாபாவிகங்களாயும் *உயர்வறவுயர்ந்தவையாயுமிருக்கிற ஷாட்குண்யம் முதலிய திருக்குணத் திரள் களுக்குக் கடல் போன்ற.

பரமபுருஷம் பகவந்தம் நாராயணம்—புருஷோத்தமனாய் ஷாட்குண்ய பரி பூர்ணனான ஸ்ரீமந் நாராயணனை;

ஸ்வாமித்வேந ஸௌஹ்ருத்த்வேந குருத்வேந ச பரிக்ருஹ்ய—சேஷியாகவும் நேசனாகவும் ஆசார்யனாகவும் ஏற்றுக்கொண்டு.

ஐகாந்திக ஆத்யந்திக தத்பாதாம்புஜத்வய பரிசர்யைக மநோரத: —எப்போதும் அப்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரை யிணைகளைப்பற்றிய கைங்கர்யமொன்றே செய்யவேணுமென்கிற பாரிப்பையுடையனாய்,

தத் ப்ராப்தயே ச தத்பாதாம்புஜத்வய ப்ரபத்தேரந்யத் ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந:—அந்த கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கு கல்பகோடி ஸஹஸ்ரமானாலும் அப்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரையிணைகளையே நம்பியிருப்பதிற்காட்டிலும் வேறொன்று எனக்கு உபாயமாக இல்லையென்று எண்ணினவனாய்,

அகிலஸத்வதயைக ஸாகரஸ்ய—எல்லா ப்ராணிகளிடத்தும் கருணைக்கடலாயும்,

அநாலோசித குணாகுண அகண்டஜநாநுகூல அமர்யாத சீலவத:—குண தோஷங்களில் ஆராய்ச்சியின்றிக்கே ஸகல ஜநங்களுக்கும் அநுகூலமாயிருக்கிற எல்லை கடந்த சீல குணத்தையுடையவனாயும்.

ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய குணவத்தயா தேவதிர்யங் மனுஷ்யாதி அகிலஜந ஹ்ருதயாநந்தநஸ்ய — இயற்கையாகவே உயர்வறவுயர்நலமுடையவனாகையாலே தேவர்கள் திர்யக்குகள் மனிசர் முதலான ஸகல ப்ராணிகளுடையவும் உள்ளத்தை உகப்பிக்குமவனாயும்,

ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே:—அடியார்கள் திறத்து வாத்ஸல்யக் கடலாயும்

பக்த ஜந ஸம்ச்லேஷைக போகஸ்ய—பக்த ஜனங்களுடன் கலந்து பரிமாறுவதொன்றையே தனக்குப் பேரின்பமாகக் கொண்டவனாயும்,

நித்ய ஜ்ஞாநக்ரியைச்வர்ய போகஸாமக்ரீஸம்ருத்தஸ்ய—நித்யமும் ஸகல விஷயகமாயுள்ள ஞானமென்ன, தனக்கு லீலையாயிருக்கிற க்ரியைகளென்ன ஐச்வர்யமென்ன இவை போல்வனவான போகஸாமக்ரிகள் நிரம்பியிருக்கப் பெற்றவனாயும்,

மஹாவிபூதே:—மிகச் சிறந்த விபூதியையுடையனாயுமிருக்கிற,

தஸ்யைவ பகவதோ நாராயணஸ்ய—அந்த எம்பெருமானுடையவே,

ஸ்ரீமத் சரணாரவிந்தயுகளம்—திருவடித் தாமரையிணையை,

அநந்யாத்மஸஞ்ஜீவநேந தத்கத ஸர்வபாவேந—ஆத்மோஜ்ஜீவனம் இஃதொழிய வேறொன்றில்லை யென்றிருக்கிற ஐகாந்திகமான நினைவோடே,

சரணம் அநுவ்ரஜேத்—புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதனம் இவனேயென்று அத்யவஸாயங் கொள்ளக் கடவனென்றபடி.

இப்படி ஒருகால் சரணம் புகுந்து விடுமித்தனையோவென்னில், பேற்றுக்கு ஒருகால் அமைந்திருந்தாலும் காலக்ஷேபத்திற்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணாமைக்குமாக இவ்வத்யவஸாயம் நாள்தோறும் இடையறாது செல்லவேணுமென்கிறது மேல்—

ததச்ச ப்ரத்யஹம் ஆத்மோஜ்ஜீவநாய ஏவம் அநுஸ்மரேத்—பிற்பாடும் நாடோறும் தன்னை உஜ்ஜீவனம் செய்து கொள்வதற்காக இங்ஙனே அநுஸ்யூதமாக ஸ்மரிக்க வேண்டும். [அது மேலே சொல்லுகிறது].

(குறிப்பு :—இது மிகப் பெரிய சூர்ணை ; முன்னமே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற மூலத்திலும், மேலே விவரணத்தில் காட்டுகிற ப்ரதீகங்களிலும் பூர்த்தியான சூர்ணையை அநுஸந்திப்பது. இந்த சூர்ணையில் விசேஷண பதங்களும் விசேஷ்ய பதங்களும் பல பல வருகின்றன. ஆங்காங்குள்ள விசேஷணங்கள் எந்த விசேஷ்யத்தில் முடிவு பெறுகின்றனவென்பது சிறிது சிரமப்பட்டே அறிய வேண்டியதாகும். அதற்கு அநுகூலமாக ஆங்காங்கு நாம் கீழே குறிப்பிட்டுள்ள ரேகையினால் நன்கு தெளிவு பெறுக).

3. சதுர்தச புவநாத்மகம் அண்டம் தசகுணிதோத்தரஞ் ச ஆவரணஸப்தகம் ஸமஸ்தம் கார்ய காரண ஜாதமதீத்ய—பதினான்கு லோகங்கள் மலிந்த அண்டத்தையும், மேன்மேலும் பதின்மடங்கு அதிகமாயிருக்கிற ஸப்தாவரணங்களையும் மற்றுமுள்ள ஸமஸ்த கார்யகாரண வர்க்கங்களையும் கடந்து அப்பால் விளங்குகின்ற,

பரமவ்யோமசப்தாபிதேயே—பரமாகாச மென்னுஞ் சொல்லால் சொல்லப்படுகிற,

ப்ரஹ்மாதீநாம் வாங்மநஸ அகோசரே—பிரமன் முதலானோருடையவும் வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் எட்டாத,

ஸ்ரீமதி வைகுண்டே திவ்ய லோகே—ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்ய லோகத்தில்,

ஸநக விதி சிவாதிபிரபி அசிந்த்யஸ்வபாவ ஐச்வர்யை: நித்யஸித்தை: அநந்தை: பகவதாநுகூல்யைக போகை: திவ்ய புருஷை: மஹாத்மபி: ஆபூரிதே—ப்ரஹ்மபாவனையில் தலைநின்ற ஸநகாதிகளுக்கும் (கர்மபாவனையில் தலைநின்ற) ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் நினைக்கவொண்ணாதபடியான ப்ரகார வைபவங்களையுடையராய் எப்போதும் பகவதநுபவநிரதராய் எண்ணிறந்தவர்களாய் எம்பெருமான் பக்கலில் பரிவே வடிவெடுத்தவர்களாய் பூமியில் கால்பாவாதவர்களான மஹாத்மாக்களினால் மிடைந்ததாய்,

தேஷாமபி இயத் பரிமாணம் இயதைச்வர்யம் ஈத்ருச ஸ்வபாவமிதி பரிச்சேத்தும் அயோக்யே—அந்த மஹாத்மாக்களுக்கும் அளவிடவொண்ணாத பரிமாண மென்ன ஐச்வர்யமென்ன ஸ்வபாவமென்ன இவற்றை யுடைத்தாய்,

திவ்ய ஆவரண சத ஸஹஸ்ர ஆவ்ருதே—லோக விலக்ஷணமான ஆயிரந் திருமதிள்களை யுடைத்தாய்,

திவ்ய கல்பகதரு உபசோபிதே—அப்ராக்ருதமான கற்பகச் சோலையாலே போக்யமாய்,

திவ்யோத்யாந சத ஸஹஸ்ர கோடிபி: ஆவ்ருதே—அனேகமாயிரம் திருத்தோப்புக்களாலே சூழப்பட்டதாய்,

அதிப்ரமாணே திவ்ய ஆயதநே—அகலமும் நீளமும் அளவிட வொண்ணாததான திருக்கோயிலிலே,

கஸ்மிம்ச்சித் விசித்ர திவ்ய ரத்நமய திவ்ய ஆஸ்தாந மண்டபே—பலவகைப் பட்ட திவ்ய ரத்னங்களாலே ப்ரசுரமாயிருப்பதான வொரு திருவோலக்க மண்டபத்திலே,

திவ்ய ரத்நஸ்தம்ப சத ஸஹஸ்ரகோடிபி: உபசோபிதே—அனேகமாயிரம் மாணிக்கத் தூண்களாலே விளக்கமுற்றதாய்,

திவ்ய நாநா ரத்ந க்ருத ஸ்தல விசித்ரிதே—அப்ராக்ருதமான பலவகைப்பட்ட மாணிக்கங்கள் செறிந்த தரையை யுடைத்தாய்,

திவ்ய அலங்கார அலங்க்ருதே—(மேல்கட்டி திருத்திரை முதலான) திவ்யாலங்காரங்களினுலழகு பெற்றதாய்,

பரித: பதிதை: பதமாநை: பாதபஸ்தைச் ச நாநா கந்தவர்ணை: திவ்ய புஷ்பை: சோபமாநை: திவ்ய புஷ்ப உபவநை: உபசோபிதே—சுற்றிலும் உதிர்ந்தவைகளும் உதிர்ந்து கொண்டிருப்பவைகளும் மரங்களிலே நிற்பவைகளும் பலவகைப்பட்ட பரிமளத்தையும் நிறத்தையுமுடையவைகளுமான திவ்ய புஷ்பங்களாலே விளங்கா நின்ற பைம்பூஞ்சோலைகளாலே சோபிதமாய்,

*ஸங்கீர்ண பாரிஜாதாதி கல்ப த்ரும உபசோபிதை:—ஒன்றோடொன்று கலசியிருக்கிற பாரிஜாதம் முதலான கல்ப விருக்ஷங்களினுல் விளங்கிக்கொண்டிருப்பவைகளும்,

(*இது முதலான த்ருதீயாந்த விசேஷணங்களுக்கு விசேஷ்யம்—திவ்யோத்யாந சதஸஹஸ்ரை: என்பது).

அஸங்கீர்ணைச் ச கைச் சித்—ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திராத சில,

அந்தஸ்ஸ்த புஷ்பரத்நாதி நிர்மித திவ்ய லீலா மண்டப சத ஸஹஸ்ரோபசோபிதை:—உள்ளே யிருக்கின்ற—புஷ்பம் ரத்நம் முதலியவற்ருல் அமைக்கப்பட்ட அநேகமாயிரம் திவ்ய லீலா மண்டபங்களினுல் விளங்கிக் கொண்டிருப்பவைகளும்,

ஸர்வதா அநுபூயமாநை ரபி அபூர்வவத் ஆச்சர்யம் ஆவஹத்பி:—எப்போதுமநுபவிக்கப்படா நிற்கவும் அபூர்வ வஸ்துபோலே ஆச்சர்யத்தை விளைவிப்பவைகளும்,

க்ரீடாசைலசதஸஹஸ்ரை ரலங்க்ருதை:—அனேகமாயிரம் விளையாட்டுக் குன்றுகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும்,

கைச்சித் நாராயணதிவ்யலீலா அஸாதாரணை: கைச்சித் பத்மவநாலயாதிவ்ய லீலா அஸாதாரணை: ஸாதாரணைச் ச கைச்சித் கோமலகூஜிதை: சுகசாரிகாமயூர கோகிலாதிபி: ஆகுலை: திவ்யோத்யாந சதஸஹஸ்ரை: ஆவ்ருதே—எம்பெருமானுடைய லீலைக்கே உரியவைகள் சிலவும், பிராட்டியாருடைய லீலைக்கே உரியவைகள் சிலவும், இருவருடைய லீலைக்குமுரியவைகள் சிலவுமாய் அழகிய குரலையுடைய கிளிகள் பூவைகள் மயில்கள் குயில்கள் முதலான பறவைகளின் கோலாஹலம் பொருந்திய திவ்யமான நூருயிரம் பொழில்களாலே சூழப்பட்டதாய்,

*மணிமுக்தாப்ரவாலக்ருத ஸோபாநை:-ரத்னம் முத்து பவளம் முதலியவற்ருல் செய்யப்பட்ட படிகளையுடையனவாய், (*இது முதலான த்ருதீயாந்த விசேஷணங்களுக்கு விசேஷ்யம்—'திவ்ய ஸௌகந்திக வாபீசதஸஹஸ்ரை:' என்பது).

திவ்ய அமல அம்ருத ரஸோதகை:—அப்ராக்ருதமும் நிர்மலமும் அம்ருதம் போலே ரஸவத்துமான நீர்ப்பரப்பை யுடையனவாய்,

அதிரமணீய தர்சனை: அதிமனோஹர மதுர ஸ்வரை: திவ்யாண்டஜவரை: ஆகுலை:—கண்ணுக்கழகியவைகளும் பேச்சிலினிமை யுடையவைகளுமான அப்ராக்ருத பக்ஷிகளாலே வ்யாப்தங்களாய்,

அந்தஸ்ஸ்த முக்தாமய திவ்ய க்ரீடாஸ்தான உபசோபிதை:—உள்ளேயுண்டான முத்துக்களாலான லீலா ஸ்தானங்களாலே சோபிதங்களாய்,

திவ்யராஜ ஹம்ஸாவலீ விராஜிதை:—சுத்த ஸத்வமயமான ராஜஹம்ஸங்கள் விளங்கிக் கொண்டிருப்பவைகளான,

திவ்ய ஸௌகந்திகவாபீ சத ஸஹஸ்ரை: ஆவ்ருதே—அப்ராக்ருதமான செங்கழுநீரோடைகள் பலவாயிரம் நிறைந்துள்ளதாய்,

நிரஸ்தாதிசய ஆநந்தைகரஸதயா ச ஆநந்த்யாச்ச ப்ரவிஷ்டாந் உந்மாதயத்பி: க்ரீடோத்தேசை: விராஜிதே—உயர்வறவுயர்ந்த ஆனந்தமே வடிவெடுத்திருக்கையாலும் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கையாலும் உள்புக்கவர்களை மயக்க வல்ல லீலா ஸ்தானங்களாலே விளங்காநிற்பதாய்.

தத்ர தத்ர க்ருத திவ்ய புஷ்ப பர்யங்க உபசோபிதே—அவ்வவ்விடங்களிலே பண்ணப்பட்ட பூம்பள்ளிகள் விளங்கா நிற்பதாய்,

நாநாபுஷ்ப ஆஸவ ஆஸ்வாத மத்த ப்ருங்க ஆவலீபி: உத்கீயமான திவ்ய காந்தர்வேண ஆபூரிதே—பலவகைப்பட்ட புஷ்பங்களிலுண்டான மதுவைப் பருகிக் களித்த வண்டுத் திரள்கள் பாடும் திவ்ய ஸங்கீதம் நிறைந்ததாய்,

சந்தன அகரு கர்ப்பூர திவ்ய புஷ்ப அவகாஹி மந்தாநில ஆஸேவ்யமாநே—சந்தனம் அகில் பச்சைக் கருப்பூரம் திவ்ய புஷ்பங்கள் ஆகிய இவற்றிலுட்புகுந்து அங்குள்ள பரிமளங்களைக் கொய்துகொண்டு வருகிற மந்தமாருதம் வீசப்பெற்றதாய்,

மத்யே திவ்யபுஷ்பஸஞ்சய விசித்ரிதே—இடையில் விடுபூக்களாலே சித்தரிக்கப்பட்டதான,

மஹதி திவ்ய யோக பர்யங்கே—பெரிய திருப்பள்ளிக் கட்டிலிலே,

அநந்த போகிநி—திருவனந்தாழ்வான் மீது.

ஸ்ரீமத் வைகுண்டைச்வர்யாதி திவ்யலோகம் விச்வம் ஆத்ம காந்த்யா ஆப்யாயயந்த்யா—ஸ்ரீவைகுண்டச் செல்வம் முதலிய திவ்யலோகம் முழுவதையும் தனது ஒளியினால் விளங்கச் செய்து மகிழ்விப்பவளும்,

சேஷ சேஷாசநாதி ஸர்வ பரிஜநம் பகவத: தத்ததவஸ்தோசிதபரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயந்த்யா சீல ரூப குண விலாஸாதிபி: ஆத்மாநுரூபயா—திருவனந்தாழ்வான் ஸேநாபதியாழ்வான் முதலான ஸகல பரிஜனத்தையும் எம்பெருமானது அந்தந்த அவஸ்தைகளுக்குரிய கைங்கரியத்தில் நியமிப்பவளும், சீலம் வடிவு குணம் ச்ருங்கார விலாஸம் முதலியவற்றால் தனக்கு ஏற்றவளுமான.

ச்ரியா ஸஹ—பிராட்டியோடு கூட,

ஆஸீநம்—வீற்றிருந்தருள்பவனும்,

ப்ரத்யக்ர உந்மீலித ஸரஸிஜ ஸத்ருச நயந யுகளம்—அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களையுடையவனும்,

ஸ்வச்ச நீல ஜீமூத ஸங்காசம்—விமலமான கார்முகில் போன்றவனும்,

அத்யுஜ்ஜ்வல பீத வாஸஸம்—மிகவும் புகர்பெற்று விளங்குகின்ற பீதக வாடையை யுடையவனும்,

அதிநிர்மலயா அதிசீதலயா [அதிகோமலயா] ஸ்வச்சயா மாணிக்யாபயா ஸ்வயா ப்ரபயா க்ருத்ஸ்நம் ஜகத் பாஸயந்தம்—மிக நிர்மலமாய் மிகக் குளிர்ந்ததாய் [மிகவும் ஸுகுமாரமாய்] ஸ்வச்சமாய் மாணிக்கம் போன்றதான தனது திவ்ய காந்தியினால் உலகம் முழுவதையும் விளங்கச்செய்யா நின்றவனும்,

அசிந்த்ய திவ்ய அத்புத நித்ய யௌவந ஸ்வபாவலாவண்யமய அம்ருத ஸாகரம்-சிந்தைக்கு எட்டாததாய் திவ்யமாய் ஆச்சரியமாய் நித்யமாயிருக்கிற யௌவனத்தை ஸ்வபாவமாகவுடைய லாவண்யம் நிறைந்த அமுதக் கடலாய்,

அதிஸௌகுமார்யாத் ஈஷத்ப்ரஸ்விந்நவத் ஆலக்ஷ்யமாண லலாடபலக திவ்யாலக ஆவலீவிராஜிதம்—மிகவும் ஸுகுமாரமாதலால் சிறிது குறுவெயர்ப்பு அரும்பினாற்போலே காண்கிற திருநெற்றியில் படிந்த திருக்குழல்களாலே விளங்கா நிற்பவனாய்,

ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாருலோசநம்—அப்போ தலர்ந்த தாமரைப்பூப் போன்று அழகிய திருக்கண்களையுடையவனாய்,

ஸவிப்ரம ப்ரூலதம்—விலாஸத்தோடு கூடிக் கொடிபோன்றதான திருப் புருவங்களையுடையவனாய்,

உஜ்ஜ்வல அதரம்—பிரகாசிக்கின்ற திருவதரத்தை யுடையனாய்,

சுசி ஸ்மிதம்—கபடமற்ற புன்சிரிப்பை யுடையனாய்,

கோமல கண்டம்—அழகிய கபோலங்களையுடையனாய்,

உந்நஸம்—உயர்ந்த திருமூக்கை யுடையனாய்,

உதக்ர பீந அம்ஸ விலம்பி குண்டல அலகாவலீ பந்துர கம்பு கந்தரம்—உயர்ந்தும் பருத்து மிருக்கிற திருத்தோள்கள் வரையில் தொங்குகின்ற திருக்குண்டலங்களாலும் திருக்குழல் கற்றைகளாலும் அழகு பெற்றுச் சங்குபோல் விளங்குகின்ற திருக்கழுத்தை யுடையவனாய்,

ப்ரியா அவதம்ஸ உத்பல கர்ண பூஷண ச்லத அலகாபந்த விமர்த சம்ஸிபி: ஆஜாநு விலம்பிபி: சதுர்ப்பி: புஜை: விராஜிதம்—பிராட்டிமார்களுக்குக் கர்ணாலங்காரமான கருநெய்தல் மலரென்ன கர்ணபூஷணங்களென்ன, அலைந்த திருக்குழல் கற்றையென்ன ஆகிய இவை அழுந்தியிருக்கிறபடியைத் தெரிவிக்கின்றவையாகித் திருமுழந்தாள் வரை தொங்குகின்ற நான்கு புஜங்களோடே ப்ரகாசிக்கின்றவனாய்,

அதிகோமல திவ்யரேகா அலங்க்ருத ஆதாம்ர கரதலம்—மிகவுமழகிய (தாமரை சங்கு சக்கரம் முதலான) ரேகைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சிறிது சிவந்திருக்கிற திருக்கைத்தலத்தை யுடையனாய்,

திவ்யஅங்குலீயக விராஜிதம்-அப்ராக்ருதமான மோதிரங்களினால் விளங்குபவனாய்,

*அதிகோமல திவ்ய நகாவலீ விராஜித அதிரக்தாங்குலீபி: அலங்க்ருதம்— மிகவும் ஸௌகுமாரமான திருநகங்களால் விளங்குகின்ற மிகச்சிவந்த திருவிரல்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாய் *"அதிகோமல திவ்யநகாவலீ விராஜிதம்" என்று இடையிலே பிரித்து எம்பெருமானுக்குத் தனி விசேஷணமாக்குவதுமுண்டு. அநுரக்த— அதிரக்த என்பன பாடபேதங்கள்; பொருள் ஒன்றே).

தத்க்ஷண உந்மீலித புண்டரீக ஸத்ருச சரண யுகலம்: ..அப்போதலர்ந்த புண்டரீகத்தோடொத்த திருவடியிணையை யுடையவனாய்,

அத்யந்தஸௌகஸ்பர்சை: திவ்யகந்தை: அதிமநோஹர கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகர குண்டல க்ரைவேயகஹார கேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தாதாம உதரபந்தந பீதாம்பர காஞ்சீ குண நூபுராதிபி: பூஷணை: பூஷிதம்:—மிகவும் ஸௌகமான ஸ்பர்சத்தையுடையவைகளும் திவ்யமான பரிமளத்தையுடையவைகளுமான மிக வழகிய கிரீடம் ......நூபுரம் முதலான திவ்ய பூஷணங்களினால் பூஷிதனாய். (சரணாகதி கத்யத்தில் விரிவுரை காண்க).

ஸ்ரீமத்யா வைஜயந்த்யா வநமாலயா விராஜிதம்: அழகிய வைஜயந்தி யென்னும் வனமாலையினால் விளங்குபவனாய்.

சங்க சக்ர கதா அஸி சார்ங்காதி திவ்யாயுதை: ஸேவ்யமாநம்—பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் முதலான திவ்யாயுதங்களாலே ஸேவிக்கப்பட்டவனாய்,

ஸ்வஸங்கல்ப மாத்ர அவக்ல்ப்த ஜகத் ஜந்ம ஸ்திதி த்வம்ஸாதிகே ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்தஸமஸ்த ஆத்மைச்வர்யம்:—நினைத்த மாத்திரத்திலே ஸகல ஜகத்தினுடையவும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகளை நிர்வஹிக்கவல்ல ஸேநாபதியாழ்வான் பக்கலிலே தன்னுடைய நியமனச் செல்வமெல்லாம் ஒப்படைத்திருப்பவனாய்,

[வைநதேயாதிபிரித்யாதி] ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவை: பகவத் பரிசர்யாகரண யோக்யை: பகவத் பரிசர்யைக போகை; வைநதேயாதிபி: அநந்தை: நித்யஸித்தை: யதாயோகம் ஸேவ்யமாநம்—இயற்கையாகவே ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவமொன்று மில்லாதவர்களும் எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு பூண்டிருப்பவர்களும் அந்த கைங்கர்யத்தையே நித்ய போகமாகவுடையவர்களுமான பெரிய திருவடி முதலான எண்ணிறந்த நித்யஸூரிகளாலே முறைமைப்படி ஸேவிக்கப்படுபவனாய்,

*ஆத்ம போகேந அநநுஸம்ஹித பராதிகாலம்:—ஸ்வாத்மாநுபவத்தினால் அளவிறந்த காலம் கடந்தமையும் அறியகில்லாதவனாய்,

*"ஆத்மபோகேந என்னுமிடத்தில் ஆச்சான்பிள்ளையின் பாடம் வேறுவிதமாக இருக்கும்போல் காண்கிறது." "இக்கடாக்ஷம் பரார்த்தமாக வன்றிக்கே காலதத்வ முள்ளதனையும் ஸ்வப்ரயோஜநமாக வநுஸந்திக்கப்பட்டு விலக்ஷணமாய் அபராதங்களை நினைத்துக் கலங்குகை யன்றிக்கே ஸௌப்ரஸந்ந ஸௌந்தரமான கடாக்ஷத்தாலே" என்று ஆச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்கிறபடியால் "அநநுஸம்ஹித" என்கிற ஸ்தானத்தில் "அநுஸம்ஹித" என்கிற பாடமும், "பராதிகாலம்" என்று தனிப்படவன்றிக்கே [பகவத் விசேஷணமாகவல்லாமல்] ஸமஸ்த பதமாய் அவலோகநவிசேஷணமாகக் கொள்ளுகிற பாடமும் தோன்றுகிறது. பல ஸ்ரீகோசங்களிலும் பெரியார்களுடைய அநுஸந்தான பரம்பரைகளிலும் காண்கிற பாடம் இங்கு நிவேசிக்கப்பட்டது. ஆத்மபோகமாவது— *ப்ரசாந்தாநந்தாத்மாநுபவஜ* இத்யாதி வரதராஜஸ்தவ ஸூக்தியில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட பரமபத நாதனுக்குண்டான ஸ்வாத்மாநுபவம். பிரமனுடைய ஆயுஷ் காலத்துக்கு 'பரம்' என்று பெயர்; அப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய கால பரிமாணமும் தெரியாமல் செல்லுகிறதாம் ஸ்வாத்மாநுபவத்தில். "க்ஷணாணுவத்க்ஷிப்த பராதிகாலயா" என்ற ஸ்தோத்ர ரத்ந ஸூக்தியும் காண்க.

திவ்ய அமல கோமல அவலோகநேந விச்வம் ஆஹ்லாதயந்தம்:—திவ்யமாய் நிர்மலமாய் ஸௌந்தரமான கடாக்ஷ வீக்ஷணத்தினால் ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் உகப்பிக்கக்கடவனாய்,

ஈஷத் உந்மீலித முகாம்புஜ உதர விநிர்கதேந திவ்யாநநாரவிந்த சோபா ஜநகேந திவ்யகாம்பீர்ய ஔதார்ய ஸௌந்தர்ய மாதுர்யாதி அநவதிக குணகண விபூஷிதேந அதிமநோஹர திவ்யபாவகர்ப்பேண திவ்யலீலாலாப அம்ருதேந அகில ஜநஹ்ருதயாந்தராணி ஆபூரயந்தம் பகவந்தம் நாராயணம்—சிறிதலர்ந்த திருமுகத் தாமரை யிடையில் நின்று முண்டானதாய்த் திருப்பவளத்துக்கு ஆபரணம் சாத்தினாற்போலே அழகையுண்டாக்கக் கடவதாய் திவ்யமான காம்பீர்யம் ஔதார்யம் மாதுர்யம் முதலான எண்ணிறந்த குணத்திரள்களாலே அலங்க்ருதமாய் அதிமநோஹரமான அபிப்ராய விசேஷத்தை உள்ளே உடைத்தான திவ்யமான ரஸோக்தியாகிற அம்ருதத்தினால் எல்லாருடையவும் ஹ்ருதயாவகாசங்களையும் நிரப்புமவனான பகவந் நாராயணனை,

த்யாநயோகேந த்ருஷ்ட்வா—உட்கண்ணாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து,

(தத:) பகவத: நித்ய ஸ்வாம்யம் ஆத்மந: நித்யதாஸ்யம்ச யதாவஸ்திதம் அநுஸந்தாய—(பிறகு) அப்பெருமானுக்கு இயற்கையாயுள்ள சேஷித்வத்தையும் தனக்கு இயற்கையாயுள்ள சேஷத்வத்தையும் உள்ளபடி யநுஸந்தித்து,

கதா அஹம் பகவந்தம் நாராயணம் மம குலநாதம் மம குல தைவதம் மம குலதநம் மம போக்யம் மம மாதரம் மம பிதரம் மம ஸர்வம் ஸாக்ஷாத்கரவாணி சக்ஷுஷா—என்குலநாதனாய் என்குல தைவமாய் என்குலச் செல்வமாய் எனக்குப் பரமபோக்யனாய் எனக்குத் தாயாய்த் தந்தையாய் எல்லாமுமான பகவந் நாராயணனை நானெப்போது கண்ணாரக் காண்பேன ? (என்றும்)

கதா அஹம் பகவத் பாதாம்புஜத்வயம் சிரஸா ஸங்க்ரஹீஷ்யாமி ['தாரயிஷ்யாமி']—எம்பெருமானது திருவடித் தாமரையிணையை எப்போது நான் தலையால் தாங்கப் போகிறேன் ? (என்றும்)

கதா அஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வய பரிசர்யாசயா நிரஸ்த ஸமஸ்ததேதர போகாச: அபகத ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிகஸ்வபாவ: தத்பாதாம்புஜத்வயம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி—எம்பெருமான் திருவடித் தாமரை யிணையில் கைங்கர்ய ருசியாலே விஷயாந்தரங்களெல்லாவற்றிலும் காதல் கழிந்தவனாய் (ராகத்வேஷாதிகளாகிற) ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவங்களும் அகன்றவனாய் அடியேனெப்போது அடியிணையைக் கிட்டுவேன் ? (என்றும்)

கதா அஹம் பகவத் பாதாம்புஜத்வய பரிசர்யா கரணயோக்ய: ததேக போக: தத்பாதௌ பரிசரிஷ்யாமி (இந்த வாக்யத்திற்குப் பிறகு மூன் வாக்யம் சொல்லுகிற பாடமுமுண்டு:)—என்றைக்கு அடியேன் அத்திருவடியிணைகளில் அடிமை செய்ய உரியவனாய் அவ்வடிமையில் உருசி கண்டவனாய் அத்திருவடிகளில் தொண்டு பூண்பேன் ? (என்றும்)

கதா மாம் பகவாந் ஸ்வகீயயா அதிசீதலயா த்ருசா அவலோக்ய ஸ்நிக்த கம்பீர மதுரயா கிரா பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயிஷ்யதி இதி—அப்பெருமான் தனது மிகக் குளிர்ந்த திருக்கண்களாலே கடாக்ஷித்து முழங்கி இனிதான பேச்சாலே (*முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளா யென்கிறபடியே) கைங்கர்யத்திலென்னை ஏவப் புகுகிறது எப்போதோவென்றும் (ஆக இப்படி யெல்லாம் மநோரதித்து),

பகவத் பரிசர்யாயாம் ஆசாம் வர்த்தயித்வா—எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யத்திலே ஆசையைப் பெருக்கி,

தத்ப்ரஸாத உபப்ரும்ஹிதயா தயைவ ஆசயா—அப்பெருமானுடைய அநுக்ரஹத்தினால் பெருகிச் செல்லுமந்த ஆசையோடே,

பகவந்தம் உபேத்ய,—எம்பெருமானைக் கிட்டி.

சேஷ போகே ச்ரியா ஸஹ ஆஸீநம் வைநதேயாதிபி: ஸேவ்யமாநம் பகவந்தம் 'ஸமஸ்த பரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:' இதி தூராத் ஏவ ப்ரணம்ய—திருவனந்தாழ்வான் மடியிலே பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடவிருப்பவனாய் 'பெரிய திருவடி முதலான நித்ய ஸூரிகளாலே ஸேவிதனாயிருக்கிற அப்பெருமானை, 'ஸமஸ்த பரிவார ஸமேதனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு நம:' என்று சொல்லி நெடுந்தூரத்தில் நின்றுமே தெண்டனிட்டு,

உத்தாய உத்தாய புந:புந: ப்ரணம்ய—(காலால் நடந்து செல்லுகையன்றிக்கே) ப்ரணாம பரம்பரைகளினாலேயே சென்று,

அத்யந்த ஸாத்வஸ விநயாவநத: பூத்வா—மிகவும் கூச்சத்தோடும் விநயத்தோடும் வணங்கி நின்று,

பகவத் பாரிஷத கணநாயகை: த்வாரபாலை: க்ருபயா ஸ்நேஹ கர்ப்பயா த்ருசா அவலோகித:—எம்பெருமானது திருவோலக்கத்தவர்கள் கணநாதர்கள் திருவாசல் காப்பார் ஆகிய இவர்களாலே க்ருபையோடு அன்பு ததும்பக் கடாக்ஷிக்கப் பெற்றவனாய்,

ஸம்யக் அபிவந்திதை: தைஸ்தைரேவ அநுமத:—நன்கு தெண்டனிடப்பட்ட அவ்வவர்களாலே அநுமதி பண்ணப்பெற்றவனாய்,

பகவந்தம் உபேத்ய ஸ்ரீமதா மூலமந்த்ரேண—ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை யணுகி திருவஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரத்தைக் கொண்டு,

'மாம் ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரிசர்யாகரணாய பரிக்ருஹ்ணீஷ்வ' இதி யாசமாந: ப்ரணம்ய—'அடியேனை அநந்யநித்ய கைங்கர்யத்திற்குக் கைக்கொண்டருளவேணும் என்று யாசிப்பவனாய்த் தெண்டனிட்டு,

ஆத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத்—தன்னை அப்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கக் கடவன். .... (4)

(மூலம்.) 4. ததோ பகவதா ஸ்வயமேவ ஆத்மஸஞ்ஜீவநேந அமர்யாதசீலவதா அதிப்ரேமாந்விதேந அவலோகநேந அவலோக்ய ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசி தாத்யந்த சேஷபாவாய ஸ்வீக்ருத: அநுஜ்ஞாதச் ச அத்யந்த ஸாத்வஸ விநயாவநத: கிங்குர்வாண: க்ருதாஞ்ஜலிபுட: பகவந்தம் உபாஸீத.

தத:—ஆத்ம ஸமர்ப்பணானந்தரம்.

பகவதா ஸ்வயமேவ—எம்பெருமான் தானாகவே,

ஆத்மஸஞ்ஜீவநேந அமர்யாத சீலவதா அதிப்ரேமாந்விதேந அவலோகநேந அவலோக்ய—ஆத்ம ஸமுஜ்ஜீவநஹேதுவாய் அளவுகடந்த சீலகுணத்தைக் காட்டுமதாய் மிகவன்போடு கூடியதான கடாக்ஷத்தினால் நோக்கி,

ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித அத்யந்தசேஷபாவாய ஸ்வீக்ருத:—'ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யுமாறு ஸ்வீகரிக்க, அப்பேறு பெற்றவனாகி,

அநுஜ்ஞாதச் ச—"ஏவ மற்றமர ராட்செய்வார்" என்கிறபடியே ஏவவும் பெற்றவனாகி,

அத்யந்த ஸாத்வஸ விநய அவநத: கிங்குர்வாண: க்ருதாஞ்ஜலிபுட: பகவந்தம் உபாஸீத—மிகவும் அச்சத்தாலும் ஒடுக்கத்தாலும் தலைசாய்த்துப் பணிவிடைக்காரனாயிருந்து கொண்டு கூப்பிய கையனாய் அப்பெருமானை அநுவர்த்தித்திருப்பான்,

(மூலம்.) 5. ததச் ச அநுபூயமாந பாவவிசேஷ: நிரதிசயப்ரீத்யா அந்யத் கிஞ்சித் கர்த்தும் த்ரஷ்டும் ஸ்மர்த்தும் அசக்த: புநரபி சேஷபாவமேவ யாசமாந: பகவந்தமேவ அவிச்சிந்ந ஸ்ரோதோரூபேண அவலோகநேந அவலோகயந் ஆஸீத.

பின்னையும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளை அநுபவியாநின்று கொண்டு அளவுகடந்த அன்பினால் வேறொன்றைப் பண்ணுதல் பார்த்தல் நினைத்தல் செய்யமாட்டாதானாய் (சேஷத்வம் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அதின் இனிமையாலே இது நிலைநிற்கப் போகிறதோவென்கிற அதிசங்கை கொண்டு) பின்னையும் இப்படிப் பட்ட சேஷவ்ருத்தி குலையாதே நிலைநிற்க வேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டநாதனையே இடைவிடாத தாராரூபமான பார்வையாலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கக்கடவன். .... (5)

(மூலம்.) 6. ததோ பகவதா ஸ்வயமேவ ஆத்மஸஞ்ஜீவநேந அவலோகநேந அவலோக்ய ஸஸ்மிதமாஹூய ஸமஸ்தக்லேசாபஹம் நிரதிசய ஸுகாவஹம் ஆத்மீயம் ஸ்ரீமத் பாதாரவிந்தயுகலம் சிரஸி க்ருதம் த்யாத்வா அம்ருதஸாகராந்தர் நிமக்ந ஸர்வாவயவஸ் ஸுகமாஸீத.

"அம்மான் ஆழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தான் யானார்" என்று ஸ்வரூபத்தை நினைத்து அகல நிற்க, அப்பெருமான்தானே அழகிய திருக்கண்ணோக்கத்தாலே குளிரக் கடாக்ஷித்துப் புன்முறுவல் செய்து, இங்ஙனே வாராயென்று சோதிவாய் திறந்தழைத்து. ஸகல க்லேசங்களையும் போக்கக்கடவதாய் இனி யிதுக்கவ்வரு கில்லை யென்னலாம்படியான ஆநந்தத்தைப் பண்ணக்கடவதான தனது திருவடித் தாமரையிணையைத் தன் தலையிலே வைத்தருளினதாக த்யானம் பண்ணி "அறிவை யென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டதே" என்கிறபடியே ஆனந்த வமுதக் கடலினுள்ளே ஸர்வாவயவங்களும் மூழ்கப்பெற்றவனாய்க் கொண்டு இனி திருப்பான். .... (6)

வியாக்யான நிகமனம்

ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்தியையே தஞ்சமாகக் கொண்டு ப்ராக்ருத மண்டலத்தை விட்டு நீங்கி அப்ராக்ருதமான தேச விசேஷத்திலே சென்று ஸர்வாங்க ஸுந்தரனாய் ஸர்வாபரண பூஷிதனாய் திவ்யாயுத சோபிதனாய் நித்யஸூரி பரிஷந் நிஷேவிதனாயிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கிட்டி கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாதபடி செய்யும் கைங்கரியங்களைப் பெற்று ஆநந்த வமுதக் கடலிலே மூழ்கியிருக்குமாற்றை இங் கிருக்கும் நாள் வரையில் பரமைகாந்தியானவன் நாடோறும் சிந்தனை செய்து கொண் டிருக்கக் கடவனென்று அருளிச் செய்து தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... *

எம்பெருமானாருளிச் செய்த ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம் முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய கத்யபாவ ப்ரகாசிகை யென்னும் கத்யத்ரயவுரை முற்றிற்று.